

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

מספר פל"א 478065/2015 מספר פל"א 47531/2015

לפני כבוד השופט זיו אריאלי

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יצחק תורג'מן ת"ז 022659296

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה – עו"ד ראיד רחאל

הנאשם – בעצמו

ב"כ הנאשם- עו"ד אופנהיימר ועו"ד גב' רוזנבלט (סנגוריה ציבורית)

פרוטוקול

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין, וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מורה על זיכוי הנאשם מביצוע המעשים המפורטים בסעיפים 3.1 (רישא), 3.6, 4.4 (סיפא), 4.5, 4.6 (ככל שהוא מתייחס לילדה ד'), 4.7 ו- 4.9 לכתב האישום.

כתב האישום והמענה לכתב האישום:

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בן משפחה וכן עבירות איומים.

את המעשים המתוארים בכתב האישום, ביצע הנאשם, לטענת המאשימה, כלפי בני ביתו – אשתו דאז וחמשת ילדיו הקטינים – במהלך תקופת מגוריהם המשותפים. נוכח ריבוי האירועים המפורטים בכתב האישום, ולנוחות הקורא, יכוננו בכותרת האירועים הספציפיים המיוחסים לנאשם. רעייתו דאז של הנאשם, א.ת, תכונה להלן: המתלוננת.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

2. על פי כתב האישום, בין השנים 1997-2015 היו הנאשם והמתלוננת נשואים, ולהם חמישה ילדים: א' – ילידת 18.7.98, ב' – ילידת 18.9.00, ג' – יליד 21.8.03, ד' – ילידת 11.3.07, ו' – יליד 16.8.10. בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום, התגוררו הנאשם, המתלוננת וילדיהם בעיר כרמיאל.
3. במהלך השנים 2013-2015 במספר הזדמנויות ובמועדים שאינם ידועים במדויק, נהג הנאשם לתקוף, לקלל ולהשפיל את המתלוננת, לירוק ולאיים עליה, לעיתים אף בנוכחות הילדים:
- 3.1. במהלך שנת 2015, מועד מדויק לא ידוע, איים הנאשם על המתלוננת באומרו: "אני אזרוק עליך בקבוק יין ואהרוג אותך זה ייקח לי חמש דקות"; "אני אחנוק אותך, זה ייקח לי חמש שניות להרוג אותך" [להלן: "אירוע בקבוק היין" ו"אירוע האיומים"].
- 3.2. בתאריך 1.9.15 בשעות הלילה בביתם בכרמיאל, אחז הנאשם בפטיש שניצלם ואיים על המתלוננת בנוכחות בנם ג' באומרו שהמתלוננת לא תישאר בחיים. בהמשך, העלים הנאשם את שפורפרת הטלפון של הבית, פרץ את מנעול ארון הבגדים של המתלוננת, נכנס לחדר הילדים בו ישנה המתלוננת, העלים את הטלפון הנייד שלה שהיה מונח לצידה, וחנק אותה באמצעות חפץ שהצמיד לפניו. הנאשם הרפה מהמתלוננת כעבור מספר רגעים ויצא מהחדר [להלן: "אירוע החניקה"].
- 3.3. בתאריך 30.10.15 סמוך לשעה 4:00, התפרץ הנאשם לחדר בו ישנה המתלוננת, צעק ואיים עליה באומרו: "נגעת לי במסמכים מה את חושבת לעצמך אני יכול להרוג אותך" [להלן: "אירוע המסמכים"].
- 3.4. במהלך שנת 2014, מועד מדויק לא ידוע, השליך הנאשם על המתלוננת מתקן לתליית כביסה שפגע בגופה [להלן: "אירוע מתלה הכביסה"].
- 3.5. במהלך שנת 2013, מועד מדויק לא ידוע, השליך הנאשם על המתלוננת צלחת אוכל שהכילה דגים שפגעה בה, לכלכה אותה והתנפצה על הרצפה. כמו כן, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, השליך הנאשם לעבר המתלוננת סכין, שפגעה בבנם ו' אשר היה לצד המתלוננת [להלן: "אירוע צלחת הדגים" ו-"אירוע הסכין", בהתאמה].
- 3.6. בהזדמנויות רבות, כשסירבה המתלוננת לקיים יחסי מין עם הנאשם, נהג הנאשם לתקוף אותה, לבעוט בה ולהכות אותה בגבה וברגליה. כמו כן, נהג הנאשם לדחוף את המתלוננת מהמיטה ולא נתן לה לישון. לעיתים, בשל מעשי הנאשם, עברה המתלוננת לישון בחדר אחר ובבוקר גילתה כי הנאשם השליך את כל תכולת הארון לרצפה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

4. במהלך השנים 2003-2015 ובמספר הזדמנויות, נהג הנאשם לתקוף את הילדים, לקלל ולהשפיל אותם וכן לאיים עליהם בפגיעה בגופם:

4.1. במועדים שאינם ידועים במדויק למאשימה, נהג הנאשם לאיים על ילדיו באומרו: "מטומטמת, מפגרת, סתומה, אם תיכנסי לשירותים לזמן כזה ארוך אני אדאג שלא תיכנסי יותר"; "אני יעיף לך את הפרצוף, אני אתן לך סטירה שאף אחד לא נתן לך"; עוד, איים הנאשם על ב' באומרו: "אני אדחוף אותך לקיר, זה יהיה הסוף שלך", אני אשבור לך את השיניים אם תדברי ככה לא יהיו לך שיניים".

4.2. במהלך שנת 2014 ובמועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, סבלה ב' מכאבי שיניים ובמהלך שיחה בינה ובין הנאשם, איים עליה הנאשם באומרו: "אם תמשיכי לדבר אני ארביץ לך ויכאב לך כל הפה". במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, איים הנאשם על ב' באומרו: "עוד מילה אחת תגיד את תקבלי סטירה שתספרי את כל השיניים שלך" [להלן: "אירוע איומי השיניים"].

4.3. בין השנים 2014-2015, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה ובמהלך ערב שבת, תקף הנאשם את ב' בכך שסטר לה על פניה משום שהשעינה את סנטרה על בקבוק שתיה [להלן: "אירוע הבקבוק"].

4.4. הנאשם נהג להכות בסטירות את בנו ג' כדבר שבשגרה, נהג להכניסו לחדר ולמקלחת ולהכות אותו שם. כאשר ג' היה עוצם את עיניו בזמן שהנאשם היה מכה אותו, היה הנאשם צועק עליו לפקוח את עיניו ואף אסר עליו לבכות [להלן: "אירוע המקלחת"].

4.5. במספר הזדמנויות, כאשר הגיעו תלונות מבית הספר על תפקודו של ג', נהג הנאשם להכות אותו בסטירות ובבעיטות, להעניש אותו, לתחקר אותו על התלונות ובאחת ההזדמנויות איים עליו שייקח אותו ליער וישאיר אותו שם [להלן: "אירועי בית הספר"].

4.6. בתאריך 30.8.15 יצאו ג' ו-ד' לטייל עם ו' שהלך לאיבוד. כשחזרו ג' ו-ד' לבית, צעק עליהם הנאשם ותקף אותם בסטירות. עקב כך ובשל חששו מפני הנאשם, הסתגר ג' במקלחת ויצא ממנה רק כשהמתלוננת חזרה הביתה [להלן: "אירוע האופניים"].

4.7. במהלך שנת 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את א' בכך שהשליך עליה את הטלפון של הבית שפגע בראשה [להלן: "אירוע הטלפון-1"].

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 4.8. במהלך שנת 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את א' בכך שהשליך עליה את הטלפון של הבית שפגע בה [להלן: "אירוע הטלפון-2"].
- 4.9. במהלך שנת 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, תקף הנאשם את ד' בכך שבעט בבטנה וזרק עליה כיסא [להלן: "אירוע הבעיטות בבטן"].
5. כתוצאה ממעשיו של הנאשם הנ"ל, נגרמו למתלוננת ולילדים נזקים רגשיים, בין היתר, פחדים, חרדות, בעיות רגשיות ועוד.
6. נוכח כל האמור, ייחסה המאשימה לנאשם ביצוע עבירות רבות של תקיפת בן משפחה בנסיבות מחמירות [לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1), (2) לחוק העונשין], וכן עבירות רבות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
7. בתשובתו לכתב האישום, כפר הנאשם במיוחס לו. נטען, כי מדובר במקרה של "ניכור הורי", כאשר המתלוננת מעלילה עליו עלילות שווא ומגייסת לטובתה את עובדי הרווחה ואת המשטרה במטרה להתיש אותו ולפגוע בו על-מנת למצות את ההליכים בהליך האזרחי שמתנהל במקביל. עוד נטען, כי המאשימה התרשלה באופן אשר פגע בניהול הגנתו של הנאשם – כתב האישום הוגש שלוש שנים לאחר הפתיחה בחקירה; המאשימה נמנעה מלהעביר להגנה מסמכים מהותיים עם הגשת כתב האישום, ורק במסגרת הליכים לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי – הועברו המסמכים לעיון ההגנה.
8. נוכח כפירת הנאשם, נקבע התיק לשמיעת ראיות. מטעם התביעה העידו המתלוננת ושתי בנותיה הבגירות – א' ו-ב'; עוד העידה גב' רות פרץ – אימה של המתלוננת; חוקרת הילדים – גב' כרמית חמו; העובדים הסוציאליים אשר טיפלו בבני המשפחה במסגרת לשכת הרווחה בכרמיאל – גב' עדי מעיני-גיא, מר יצחק מעוז, גב' ענת פריימן, גב' נורית פרידה וגב' נועה ויינשטיין. עוד הגישה התביעה תיק מוצגים הכולל מסמכים שונים לרבות, מסמכים מלשכת הרווחה ודוחות סוציאליים, מסמכים המתייחסים לחקירות הילדים – ג', ד' ו-ו', חקירות הנאשם במשטרה, מזכרים שונים מאת השוטרים אשר חקרו את הפרשה. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם. בנוסף, זומנו כעדי הגנה מר אלי טייב – חברו של הנאשם וכן מר יוסף תורג'מן – אחיו של הנאשם. מטעם ההגנה הוגשו מסמכים שונים: הודעות שנגבו במשטרה מאת המתלוננת, הודעות שנגבו במשטרה מאת הבנות א' ו-ב', וכן שני מסמכים – אוגדן הכולל ברכות ליום הנישואין מאת ילדיהם של הנאשם והמתלוננת, וכן אוגדן הכולל "עבודת שורשים", אשר על פי הטענה הוכנה על ידי הבת א'.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

תמצית פרשת התביעה:

עדות רות פרץ – אימה של המתלוננת:

9. בחקירתה הראשית מסרה העדה כי במהלך חיי נישואיהם, היו המתלוננת והנאשם "סודיים וסגורים". המתלוננת שיתפה אותה לראשונה בקיומן של בעיות, כשמסרה לה כי היא רוצה להתגרש מהנאשם. העדה ליוותה את המתלוננת לפגישה אצל הרב הראשי של צפת, וכן לפגישה בנעמ"ת או בויצ"ו, שם הפנו אותה לעו"ד. העדה ליוותה את המתלוננת לפגישה אצל עורך הדין, ושם שמעה את סיפורה של המתלוננת. העדה גם הייתה עם המתלוננת בעת שזו הגיעה לתחנת המשטרה למסור עדות. העדה ציינה כי הן הוכנסו לקצין חקירות בשם אבי (אך העדה לא שהתה עם המתלוננת בעת שנגבתה ממנה עדות). העדה ציינה כי ביקרו אצל עורך הדין במהלך יום רביעי. למחרת בבוקר היו בבית משפט לענייני משפחה, וביום ראשון בבוקר הגיעו למשרדי הרווחה, ומשם לתחנת המשטרה.

10. לטענת העדה, היא שמעה מבתה כי בלילה שבין ה-1-2 בספטמבר, הבנות א' ו-ב' קיבלו את אישור הנאשם לישון אצל חברות. המתלוננת ישנה באותו לילה בחדר. היא התעוררה והרגישה שמישהו חונק אותה ועוטה כפפות על ידי. המתלוננת קראה לנאשם להפסיק. לאחר שהתאוששה, ראתה המתלוננת את השמיכה מחדר השינה – בחדר, ובובת דובי של הבת ב' מונח על צווארה. הטלפון הנייד של המתלוננת – נעלם, וגם בסלון – הטלפון הנייד לא נמצא. המתלוננת נכנסה לחדרה, וראתה כי הארון שלה נפרץ. כשישבה בסלון ובכתה, הביא לה הנאשם כוס מים. המתלוננת נכנסה לחדר הילדים, שם ראתה את הילד ג' כשהוא ער, וסיפר לה כי שמע את אביו (הנאשם) אומר למתלוננת כי היא "מוכרחה למות".

11. העדה תיארה את יחסי הנאשם והמתלוננת כיחסי "מלך ושפחה". כולם התחשבו בנאשם, גם בבית העדה עצמה. הנאשם הוא שהחליט היכן ילמדו הילדים, הפגין אלימות מילולית כלפי המתלוננת וגם כלפי יתר בני הבית. כשגילה בטלפון הנייד של הבת ב' תמונות לא צנועות, אמר לעדה כי "הבת שלי זונה". עוד סיפרה על מקרה בו תקף הנאשם אחיין של ילדיו (להלן: הקטין י'), בשל חשש כי הטריד את בתו, הילדה ב'.

12. בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי במהלך עדותה במשטרה – ביקשו ממנה לספר רק על המתלוננת, ולא על הילדים. העדה אישרה כי במהלך חקירתה במשטרה, לא סיפרה על "אירוע החניקה" של הנאשם את המתלוננת. העדה מאמינה כי הסיפור אמיתי, כיוון ששמעה במספר הזדמנויות את המתלוננת מספרת על כך שבנה ג' שמע את הנאשם אומר למתלוננת "את מוכרחה למות" – ואילו הילד ג' סיפר את אותם הדברים גם לעדה עצמה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

13. העדה עמדה על כך שהנאשם נהג להתעלל נפשית ופיזית בילד ג'. היא לא סיפרה זאת במשטרה כיוון שהתבקשה על ידי החוקר שלא לדבר על הילדים. היא גם לא סיפרה על כך לפרקליטה במהלך ראיון שערכה טרם העדות. העדה אישרה כי לא הוגשה תלונה במשטרה בכל הנוגע לתקיפת הקטין י' על ידי הנאשם.

14. העדה אישרה כי הנאשם לא מצא חן בעיניה, כבן זוג לבתה, המתלוננת: הנאשם כפה את אורח חייו הדתי על בני משפחתו, והדבר שינה אף את חייה של העדה; הנאשם שכנע את המתלוננת לשנות את שמה הפרטי; העדה לא ראתה בעין יפה את העובדה שהנאשם מתבטל בבית ולומד תורה, בעוד המתלוננת נושאת בעול הפרנסה וגידול הילדים; הנאשם הפסיק להגיע לארוחות משפחתיות בבית העדה, שכן האופן בו התלבשו אחיותיה של המתלוננת – הפריע לו. עם זאת, העדה עמדה על כך שאינה שונאת את הנאשם. היא פנתה לאחיו של הנאשם על מנת שינסה לגשר בין הנאשם לבין המתלוננת. עוד ציינה העדה כי המתלוננת וילדיה גרו בביתה של העדה משך שלוש שנים לאחר הפרידה מהנאשם. לפיכך, העדה יודעת כי המתלוננת וילדיה הקטנים נהגו ללכת לטיפולים משותפים בלשכת הרווחה, משך למעלה משנה (שתי הבנות הגדולות, א' ו- ב', לא הלכו לאותם מפגשים טיפוליים). העדה עצמה לא נכחה מעולם בטיפולים אלו.

עדותה של גב' סטייסי שוורצגלס:

15. העדה מסרה בחקירתה הראשית, כי היא עובדת סוציאלית בהכשרתה, וכי ב 15 השנים טרם יציאתה לגמלאות, ניהלה את המרכז לטיפול במשפחה בעירית כרמיאל ואת המרכז למניעה וטיפול באלומות במשפחה. העדה פגשה במתלוננת, בעת שזו הגיעה למרכז עם אמה, לפני כארבע שנים. המתלוננת סיפרה על היסטוריה של אלימות ועל אירוע שקרה חודש לפני הגעתה למרכז, והוגדר על-ידי שתיהן כ"ניסיון רצח". העדה התרשמה ממסוכנות גבוהה והמליצה למתלוננת לפנות למשטרה באופן מידי, והמתלוננת עשתה זאת באותו יום. העדה ערכה דו"ח לבקשת חוקר אלמ"ב במשטרת כרמיאל [ת/1].

16. העדה סיפרה כי שמעה מהמתלוננת שביללה היא הרגישה שהיא נחנקת וכי בעלה מנסה לחנוק אותה עם שמיכה ואולי היו לו כפפות על הידיים. המתלוננת גם סיפרה לעדה כי הנאשם היה כופה על המתלוננת כיצד להתלבש, מגביל אותה, נהג באלומות פיזית כלפי אחד הילדים בצורת סטירות, וכי היה פחד גדול בבית. לאור האמור, העדה התרשמה מסיכון גבוה, ועל כן המליצה למתלוננת לפנות למשטרה באופן מידי ואף ללכת למקלט.

17. בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי לאחר המפגש הראשוני – ראתה כי המתלוננת הגיעה למרכז לטיפול. את הערכתה בדבר המסוכנות למתלוננת כתבה בהתבסס על פגישתה עם

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

המתלוננת ביום 1.11.15. הסדרי הראיה עם הנאשם התקיימו במרכז קשר, שהוא מקום מוגן. את אימה של המתלוננת הכירה העדה לראשונה כשהגיעה אליה עם המתלוננת. לא ידוע לה היכן עובדת אמה של המתלוננת. היא יודעת שהמתלוננת וילדיה היו בטיפול משפחתי, והיו מגיעים למרכז קשר למפגשים עם הנאשם. שתי הבנות הגדולות לא הסכימו להגיע למרכז. העדה משמשת כמדריכה של העובדת הסוציאלית המטפלת בבני המשפחה, ועל כן ידוע לה כי במהלך הטיפול המשפחתיים עלתה תחושת הפחד של הילדים, וכי המתלוננת והילדים דיברו במהלך הטיפול על נושא זה, לעתים תכופות.

עדותה של גב' עדי מעיני-גיא:

18. העדה מסרה בחקירתה הראשית כי היא עובדת במרכז לטיפול במשפחה בעירית כרמיאל וכיום מנהלת את המרכז. בעת הרלבנטית שימשה כעו"ס לסדרי דין. היא מונתה על-ידי בית המשפט לענייני משפחה לערוך תסקיר על משפחת הנאשם. בטרם יצרה קשר עם המשפחה, התקשרה המתלוננת לעדה, ומסרה לה כי היא חוששת שהנאשם יחטוף את הילדים וכי הילדים מבוהלים לקראת המפגש עם האב. העדה התקשרה לנאשם בו ביום, אך הוא סירב לשוחח איתה. העדה שוחחה עם שלושה מהילדים הקטינים, ובהמשך דיווחה העדה לבית המשפט כי היא משהה את הסדרי הראיה במתכונתם הנוכחית, וכי הסדרי הראיה יתקיימו במרכז קשר עד לבירור מעמיק. לצורך הכנת התסקיר, נפגשה העדה עם המתלוננת, עם הנאשם ועם הילדים, וכן קיבלה דו"חות חינוכיים אודות הקטינים. את התסקיר חתמה העדה ביום 21.9.15 [2/ת]. על פי התסקיר – יש להפסיק זמנית את הסדרי הראיה כפי שנקבעו בין הנאשם לבין המתלוננת, ולקיים מפגשים עם הנאשם רק במרכז קשר ובפיקוח עו"ס.

19. בחקירתה הנגדית מסרה העדה כי ביום הוצאת התסקיר הייתה מוסמכת כעו"ס לסדרי דין. היא ערכה מפגשים משותפים עם הילדים ג', ד' ו- ו'. העדה אישרה כי קיימת אפשרות שהמתלוננת אמרה לילדים מה לומר אודות הנאשם. היא ציינה כי כל אחד מהילדים אמר את הדברים בדרך שלו, סיפר סיפורים אחרים והוסיף מידע אחר. גם תגובות הילדים הדגישו את האוטנטיות של דבריהם (בכי, רעד של הגוף, של הסנטר, התכווצויות של הגוף).

20. העדה נשאלה אודות אירוע ששמעה מפיה של הילדה ד' – אירוע אשר ד' לא סיפרה לחוקרת הילדים. העדה השיבה כי רשמה את שנאמר לה בפגישתה עם ד'. העדה התרשמה מהאוטנטיות של דברי הילדים, אשר דיברו מבלי שהונחו על ידי אחרים. העדה הדגישה כי מטרת המפגשים שלה עם הילדים לא הייתה לחקור אותם, אלא לבדוק את האופן המתאים ביותר למפגש של הילדים עם הנאשם. המתלוננת התנגדה למפגשים עם הנאשם מחוץ למרכז הקשר. העדה ציינה כי לאחר שהגישה את התסקיר – יצאה לחופשת לידה. היא לא יודעת מה היה במפגשים עם הנאשם לאחר מכן. כיום ידוע לה שהמפגשים בין הנאשם לילדה ד'

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

נפסקו, וכי המפגשים בין הנאשם לבין הילד ו' היו טובים מאוד. טרם עריכת התסקיר קיבלה
דיווחים מהמסגרות החינוכיות של הילדים. לא עלו מהם דברים ספציפיים, אך כן עלה שיש
מגמה של 'שמירת סוד'.

עדותו של מר יצחק מעוז :

21. בחקירתו הראשית מסר העד כי הוא משמש כעו"ס לסדרי דין מזה יותר מ- 30 שנה. הוא
קיבל את הטיפול במשפחת הנאשם לאחר יציאתה של גב' מעיני-גיא לחופשת לידה. במסגרת
תפקידו, היה אמון על ביצוע החלטת בת המשפט לעניין הקשר בין הנאשם לבין הילדים. העד
נוכח כבר בתחילה כי שתי הבנות הגדולות (א' ו- ב') מסרבות להגיע למרכז הקשר ומסרבות
לכל קשר עם הנאשם. שלושת הילדים הקטנים הסכימו להגיע למרכז הקשר. העד ציין כי
מדי מספר חודשים הוא ערך חוות דעת אודות הקשר בין הנאשם לילדים, וכי המידע אליו
נחשף "אינו פשוט", כלשונו. כיום הקשר של הנאשם הוא רק עם הבן ו'. הנאשם הפסיק את
הקשר עם הילדים ביוזמתו, עקב סכסוך עם מנהלת מרכז הקשר. הנאשם כעס ונמנע מלהגיע
למרכז הקשר משך שנה וחצי, לאחר שלא התאפשר לו להיות נוכח בבר המצווה של בנו, ג'.
בהמשך חזר הנאשם להגיע למרכז הקשר, ונפגש רק עם הילד ו', שכן הוא היחיד שהסכים
להיפגש עמו. העד ציין כי ניסה לשכנע את הילדים ג' ו- ד' אך אלו סירבו להיפגש עם הנאשם.
המפגשים בין הנאשם לבין ו' מתקיימים עד היום, ומזה למעלה משנה.

22. באמצעות העד הוגשו תסקירים שערך במסגרת תפקידו כעו"ס לסדרי דין. העד ציין כי ערך
שיחות עם ילדיו של הנאשם – א' ו- ב' סיפרו לו על כאב וכעס מצדו של הנאשם; ג' הגיע
למפגשים במצב נפשי קשה מאוד, וסירב לדבר. הילדים ד' ו- ו' שיתפו אודות אירועים
שזכרו. העד ציין כי בנוסף לדברי הילדים, הסתמך בתסקירים על דיווחים שקיבל מגב' ענת
פריימן, אשר ערכה מפגשים טיפוליים משפחתיים של המתלוננת והילדים. מהדיווחים עלתה
תמונה של מערכת יחסים קשה, הכוללת אלימות פיזית מצדו של הנאשם, השפלות, צעקות
ויחס נוקשה. לטענת העד, הילדים סובלים עד היום ממצב נפשי קשה, ביחוד הילד ג'.
מהדיווחים שקיבל מאת גב' פריימן עולה מערכת יחסים קשה בין ההורים. הילדים תיארו
ארוחות שבת בהן הנאשם אסר עליהם לאכול טרם חזרתו מבית הכנסת, סדר קבלת שבת
ארוך, אווירה קשה, פחד ואלימות. א" סיפרה כי הנאשם לא עבד שנים ארוכות, וניהל
הליכים משפטיים נגד גורמים שונים, ומכריח אותה להדפיס עבורו מכתבים עד השעות
הקטנות של הלילה.

23. בחקירתו הנגדית מסר העד, כי לא הכיר את משפחת הנאשם לפני חודש 11/15. העד ציין כי
עבר השתלמות בת שלוש שנים בטיפול בילדים, בין היתר בנושא ילדים הסובלים מפוסט

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

טראומה. להערכתו, ג' סובל מפוסט טראומה שכן הסימפטומים של ג' דומים מאוד למה שהעד מכיר מניסיונו ומלימודיו בתחום. הוא עצמו נפגש עם ג' כמה פעמים. ג' עד היום לא מסוגל לדבר עם מבוגרים, נועל את הדלתות מהפחד שאביו יגיע. העד העריך כי ג' עדיין פוחד מאביו, וטרם קיבל טיפול מתאים.

24. העד אישר כי המפגשים בין הנאשם לבין הילד ו' היו טובים, עד שעלתה מחשבה לאפשר מפגשים גם מחוץ למרכז הקשר. העד ציין כי הנאשם לא מוכן להתחיל בהדרכה הורית, ועל כן, בין היתר, נושא המפגשים עם ו' מחוץ למרכז הקשר – מתעכב.

עדות המתלוננת:

25. המתלוננת מסרה בחקירתה הראשית כי היא גנתה במקצועה מזה 24 שנים. היא הכירה את הנאשם בשנת 1995 דרך משדך. ביוזמת הנאשם, ולאחר שהוא התייעץ עם רב, היא החליפה את שמה במשרד הפנים. החתונה התקיימה במועד ובמקום שהנאשם קבע. גם את הלבוש שלה היא שינתה כדי שיתאים לנאשם. בשנתיים הראשונות לנישואין גרו במעלות מול אמו של הנאשם, ולאחר מכן עברו לגור בדירה שרכשו בכרמיאל.

האירועים שקדמו להגשת התלונה במשטרה:

26. בתחילת חודש 11/2015 עזבה המתלוננת את הבית. שנה לאחר מכן – הם התגרשו. בשנים שקדמו למועד הגשת התלונה במשטרה – המצב בבית הלך והחמיר, אך היא אמרה לעצמה שזה "לא נורא" אם רק היא סובלת, ואם "זה יגיע לילדים", שם היא תעצור. בחודש 6/15 ביקשה המתלוננת לשוחח עם הנאשם "במקום שקט". המתלוננת אמרה לנאשם כי היא רוצה להתגרש ממנו, כיוון שהוא מתעלל בה ובילדים, מזלזל בהם, הילדים לא יכולים עוד לסבול את ההתנהגות שלו. הנאשם הקשיב, ואמר שעל הילדים הוא קובע. בעקבות השיחה עברה המתלוננת לישון בחדר אחר בבית, והפסיקה ללכת למקווה. הנאשם התייעץ עם רב מטעמו. המתלוננת הלכה לרב בצפת, וסיפרה לו על האווירה בבית, על הילדים ועל "אירוע החניקה". הרב ביקש ממנה שתשלח את הנאשם אליו, אך הנאשם סירב להגיע. הרב אמר לה כי לדעתו המתלוננת צריכה ללכת למשטרה. באותו חודש אמרו לה הבנות א' ו-ב' כי אם לא תעשה משהו – הן יעזבו את הבית.

27. באחד הימים, בבית הוריה, ביררה המתלוננת אודות פתיחת תיק גירושין ברבנות. אביה הציע לה לפנות ל"נעמת". המתלוננת נפגשה שם עם המנהלת, סיפרה לה על האירועים שסיפרה קודם לכן גם לרב בצפת. בהמלצת המנהלת, הגיעה המתלוננת ל"נעמת" שוב, כמה ימים לאחר מכן, ופגשה עו"ד, לה סיפרה אודות אותם אירועים. עורכת הדין מסרה לה מספר טלפון של עוה"ד גיא אופיר, המליצה לה להגיע אליו, בלוויית בן משפחה, לפגישת ייעוץ.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

למחרת נפגשו המתלוננת ואמה עם עו"ד אופיר. בפגישה שאל אותה עו"ד אופיר אם היא חוותה אלימות מאת הנאשם, והשיבה בשלילה. היא סיפרה לו על האווירה בבית, והוא השיב לה שזו אלימות. עו"ד אופיר מסר לה מספר טלפון של "חוקר כלכלי", וזה ביקש לקבל ממנה צילום של תעודת הזהות של הנאשם. כשבוע לפני ה-1.11.15 דרבנה אותה אמה, בעצת עו"ד אופיר, להגיע למחלקת הרווחה בעירייה. המתלוננת פגשה שם את גב' סטייסי שוורצגלס. בסיום הפגישה הודיעה לה גב' שוורצגלס כי היא נמצאת בסיכון גבוה, וכי עליה לפנות מידית למשטרה.

28. בתחנת המשטרה נכנסה יחד עם אימה לחדר חקירות עם חוקר בשם אבי. לאחר שסיפרה לו על האווירה הכללית בבית, על "אירוע החניקה" ועל אירוע נוסף, הודיע לה החוקר כי הוא מבקש לגבות ממנה הודעה, וביקש מאמה לצאת מהחדר. החוקר ביקש ממנה לא להזכיר את הילדים, ולהתמקד בשני האירועים שסיפרה עליהם קודם לכן, וכך עשתה המתלוננת. בתום החקירה, אמר לה החוקר שהנאשם ייעצר, ושלא תחזור הביתה. היא שלחה את הבן ג' לאחותה. כעבור שעותיים הודיע לה החוקר אבי כי הנאשם נעצר. למחרת עדכן אותה החוקר כי הנאשם שוחרר ממעצר, והמליץ לה לבקש צו הגנה. המתלוננת הגיעה לבית המשפט בקריות, ודיון בבקשתה לצו הגנה נקבע למחרת, במעמד שני הצדדים. בהמשך היום נפגשו המתלוננת ואמה עם עו"ד אופיר, אשר ביקש מעו"ד אחרת להתייצב במקומו לדיון. אותה עו"ד שמעה מהמתלוננת את שאירע במשטרה, והורתה למתלוננת לגשת פעם נוספת למשטרה, ולבקש להיחקר אצל חוקר אחר. המתלוננת עשתה כן, ובפני החוקר האחר סיפרה גם על הפגיעה בילדים.

האווירה בבית:

29. המתלוננת מסרה כי במהלך שנות נישואיה לנאשם, צייתה לכל רצון שלו: הנאשם בחר את הבית בו יתגוררו, את מי ומתי לבקר, מתי ילכו לבית החולים ללידת הבת הבכורה, מתי תשוחרר מבית החולים, האם להניק את הבת או לא. לאחר לידת הבן ג', הנאשם קבע, למרות התנגדות המתלוננת, כי ברית המילה של ג' תיערך בהפרדה בין נשים וגברים. באותה תקופה גם קבע כי הבת הבכורה תעבור למסגרת לימודים דתית. הנאשם הפסיק לעבוד, והגיש תביעה נגד המעסיק שלו. לאחר שעבר תאונת דרכים ישב בבית ונהג לשלוח את המתלוננת לרכוש עבורו תרופות. באותם ימים דרש הנאשם כי הבנות לא ילבשו מכנסים, וכן ילבשו גופיות מתחת לבגדים. הנאשם היה ישן שעות ארוכות, ולא סייע בטיפול בילדים. המתלוננת הרגישה כי היא נתונה ל"טרור דתי", ואמרה כי אינה מעוניינת ביותר משלושה ילדים. הנאשם דרש מהמתלוננת להפסיק ליטול כדורים למניעת הריון, והיא נענתה לדרישתו.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

30. בחלוף השנים האווירה בבית נעשתה קשה יותר, המילים שנזרקו בבית, היחס וההתנהגות של הנאשם. הוא דרש שרצונו ייעשה מיד, ובדיוק איך שרצה. כלפי חוץ, כולם אהבו אותו וראו בו קדוש. בפועל, היא נהג לישון חצי יום, וכשקם – היה מתפלל משך עשר שעות, ואיש לא העז להרעיש בבית. כשהנאשם היה חוזר הביתה, אם לא היו פותחים לו מיד את הדלת – הוא היה צורח. במצב ההפוך, המתלוננת והילדים היו נשארים מחוץ לבית דקות ארוכות, עד שהנאשם היה פותח להם את הדלת. המתלוננת והילדים חיו בפחד מפני הנאשם. כשהמתלוננת הלכה לבית הוריה עם הילדים, נהג הנאשם "לחקור" את הילדים עם שובם הביתה - עם מי ישבו ומה עשו. כשהבנות גדלו, הן נהגו לומר למתלוננת כי "הלוואי ואבא ימות". כשהיו מבקרים אצל הורי המתלוננת בארוחות שבת כל המשפחה התבקשה להתנהג בהתאם לכללי הנאשם כדי לרצות אותו. הנאשם היה מכריח את הילדים להישאר מסביב לשולחן, למרות שהילדים האחרים היו קמים. המתלוננת הייתה תמיד מגנה על הנאשם ואף אחד לא ידע על המתרחש אצלה בבית.

31. בבית, הטקסים סביב שולחן השבת היו נמשכים לפעמים שלוש שעות. הנאשם היה קורא ומתעכב על כל פרשה. הבנות לעתים היו צריכות לשירותים, ומבקשות רשות לקום. באחת הפעמים אמר הנאשם לילדה ב' "אני מבין שזה בכוונה אתם הולכים לשירותים אתם בורחים. אם עוד פעם תבקשו לשירותים, לא אתן לכם ללכת לשירותים". מבחינת המתלוננת, המקרים האלו היו סיוט יותר מכל השלכת בקבוק או סכין.

32. המריבות בין בני הזוג היו בעניין הילדים. בשנה שקדמה לגירושין, הנאשם הפסיד בתביעה נגד רפא"ל. הנאשם היה מאלץ את הבת א' להקליד עבורו מסמכים, עד השעות המאוחרות של הלילה, גם בימים בהם למחרת הלכה א' לבית ספר. הנאשם נהג לומר לילדים כי "אמא היא כלום בבית" וכי היא "לא יכולה לעזור לכם בכלום".

"לקיחת הטלפונים של הבנות א' ו-ב'":

33. במהלך פסח, בשנת 2015 נשארה הילדה א' לבד בבית עם הנאשם. כשהמתלוננת חזרה עם שאר הילדים הביתה, ראתה את א' כשהיא חיוורת. הנאשם אמר לה שא' היא "ילדה מופקרת", בשל התמונות שיש לה בטלפון, והאופן בו היא מתלבשת. הנאשם גידף את א', ואמר לה שהוא מעדיף שהיא תתאבד. הוא נטל את הטלפון הנייד – שלה ושל הילדה ב', ולא החזיר להן אותם. הנאשם גם אמר לבנות א' ו-ב' כי למחרת הן נשארות בבית ולא הולכות ללימודים. אימה של המתלוננת שמעה על האירוע מהנאשם. למחרת (ביום שישי), כשחזרה מעבודתה, לא ראתה אף אחד בבית. הדלת בחדר הבנות הייתה סגורה. היא לא הצליחה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1 להיכנס לחדר, כיוון שהנאשם נשען על הדלת, בעודו בתוך החדר. היא הצליחה להזיז מעט
2 את הדלת וראתה את הבנות יושבות על המיטה. היא צעקה, אך הנאשם לא נתן לה להיכנס
3 לחדר של הבנות.

"איומים"

4
5
6 34. המתלוננת מסרה כי הנאשם נהג לקלל, לגדף ולאיים. כך, במהלך השנה האחרונה, טרם
7 יציאתה של המתלוננת מהבית, נהג הנאשם לומר לה: "אני ארצח אותך"; "אני אהרוג
8 אותך"; "תני לי רק חמש דקות ואני הורג אותך". לילדה ב' אמר פעם כי "אם תדברי - כל
9 השניים שלך יהיו בחוץ ותוכלי לספור אותך". בשנה שקדמה ליציאתה מהבית, המתלוננת
10 והילדים היו נמנעים ככל הניתן מלחזור הביתה. הם בילו את רוב שעות היום בבית הורי
11 המתלוננת, וחזרו רק בשעת ערב. בשבתות ובחגים נשארו בבית רוב שעות היום, ואז הייתה
12 בבית אווירה של טרור. הנאשם היה מאריך את הטקסים הדתיים בבית. הוא נהג לחטט
13 בארונות של הילדים, להוציא משם ספרים שהביאו מהאולפנה – ולקרוע אותם.

"הילד ג'":

14
15
16 35. על פי עדות המתלוננת, עיקר האלימות הפיזית הייתה כלפי הילד ג'. כאשר הילד ג' למד
17 בכיתה א', התקשרה המורה שלו למתלוננת, ומסרה לה כי ג' מושעה מלימודים, לאחר שקשר
18 ילד אחד לכיסא. בעת שהמתלוננת ניגשה לפגישה בבית הספר, הנאשם תיחקר את ג' לפרטי
19 פרטים, ו- ג' אף ערך שירטוט, לבקשת הנאשם. בשלב מסוים הפסיקו להגיע תלונות מבית
20 הספר, והמתלוננת חשבה ש"דברים הסתדרו". כאשר ג' למד בכיתה ג', התקשרה המחנכת
21 שלו, וסיפרה כי ג' מושעה מלימודים לאחר שהשליך כיסא על ילד אחר בכיתה. המתלוננת
22 שוחחה עם מנהלת בית הספר, וזו מסרה לה כי הנחתה את צוות המורים של ג' שלא לדווח
23 על אירועים חריגים, כיון שהרגישה מהתנהלותו של ג' ש"משהו לא תקין" בבית. כיום
24 המתלוננת מבינה, כי ג' היה "חוטף" מהנאשם לעתים תכופות, וללא שום סיבה מוצדקת.

"אירוע האופניים":

25
26
27 36. כאשר ג' סיים את לימודי כיתה ו', הוא קיבל תעודה "שחורה משחור", ואף מוסד לא הסכים
28 לקבל אותו לשיבת המשך. המתלוננת הגתה רעיון, שהנאשם הסכים לו, כי ג' יישאר שנה
29 נוספת בכיתה ו', ישפר את ציוניו וכך יוכל להירשם לחטיבת ביניים. המתלוננת קבעה פגישה
30 עם מנהלת בית הספר. זכור לה שהיה מדובר ביום ראשון בשבוע. כשחזרה מהפגישה, ראתה
31 את הילד ו' יושב בסלון. הנאשם אמר לה ש- ג' חסר אחריות – הוא הלך עם הילד ו', ואיבד
32 אותו בדרך. המתלוננת לא ראתה את ג', ועל כן הניחה כי יצא לחפש את ו'. כעבור זמן מה
33 הנאשם הלך לכיוון המקלחת ואמר ל- ג' לצאת משם. המתלוננת שאלה את ג' אם הנאשם

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

הרביץ לו, ואמרה לנאשם כי אם תשמע שהנאשם הכה את ג' – היא תלך למשטרה. ג' פתח את דלת המקלחת ובכה (בשונה ממנהגו בדרך כלל). המתלוננת לקחה את ג' ואת ו' ושלושתם יצאו מהבית. ג' סיפר לה שהנאשם בעט בו והרביץ לו. המתלוננת השאירה את הילדים אצל הוריה, הלכה לפגישה נוספת בענייני המוסד החינוכי של ג', ואז חזרה לקחת את ו' ואת ג' מבית הוריה. ג' אמר לה בשלב זה כי "אם אבא בבית – אני לא חוזר הביתה". האירוע הזה התרחש ביום שישי לפני שהתחילה שנת הלימודים החדשה.

"החניקה":

המתלוננת מסרה כי הקשר בינה לבין הנאשם היה מינימאלי והוא סירב לפנות לטיפול זוגי. ביום של תחילת שנת הלימודים, שתי הבנות הגדולות הלכו לישון אצל חברות והמתלוננת ניצלה הזדמנות כדי לישון בנוח במיטה שלהן. אז ניגש אליה הנאשם ואמר כי הוא מסכים ללכת לטיפול זוגי אך מבקש שקודם תלך המתלוננת למקווה, ולכך היא סירבה. המתלוננת הלכה לישון בחדר של הבנות. בשלב מסוים היא הרגישה מחנק באופן פתאומי. היא הזיזה את ראשה באיטיות, והרגישה את בובת הכלב השחורה של הבת מונחת עליה. היא הרגישה מגע של יד עם כפפת צמר, אך לא הצליחה לראות כלום. היא שמעה את הנאשם פונה אליה בשמה ושואל אותה "למה את עושה לי את זה?". היא ביקשה ממנו להפסיק, ואז הכל נגמר. הנאשם יצא מהחדר, המתלוננת קמה וראתה בחדר שמיכה שנלקחה מחדר השינה. כשיצאה מהחדר, הבחינה שהטלפון הנייד שלה נעלם, וגם שפופרת הטלפון האלחוטי בבית לא נמצאה. הנאשם שאל אותה אם היא רוצה כדור או כוס תה, הלך והכין תה לשניהם, ואז התיישב בסלון. המתלוננת ישבה לקרוא תהילים, והלכה לבדוק מה שלום הילדים הקטנים. ג' שאל אותה אם היא בסדר, ואמר לה כי ראה את הנאשם הולך עם צלחת שניצלים, ואומר שהמתלוננת לא תישאר בחיים. המתלוננת לא הבינה את הקשר בין הדברים, ובהמשך הלכה לישון בחדר עם הילדים הקטנים. את הטלפון הנייד שלא לא ראתה עוד, והיא רכשה טלפון נייד חדש. אירוע החניקה התרחש ביום 1.9.15 ועליו סיפרה לראשונה לרבי שמואל מצפת, אח"כ לעו"ד גיא אופיר ולאימה באותו יום, אחר כך סיפרה לסטייסי ואחריה למשטרה. היא לא התלוננה מיד כיוון שעוה"ד של הרווחה הטיחה בה שהיא שותפה לפשע.

"זריקת הסכין":

בחמשות החודשים האחרונים בבית, האווירה הייתה "סיוט" וכל אמירה נענתה בגידוף. באחד המקרים, סביב שולחן שבת, הנאשם אמר משהו לאחד הילדים, לקח סכין והשליך אותו לעבר המתלוננת, אך הסכין פגעה בבנה ו' שישב לידה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

"זריקת צלחת הדגים":

39. באירוע אחר, הנאשם אמר משהו לאחד הילדים והשליך את הצלחת של הדגים. הצלחת התנפצה על הרצפה. המתלוננת זוכרת את הרעש של שבירת הצלחת. הצלחת לא פגעה במתלוננת, רק לכלכה אותה. היא זוכרת כי לאחר מכן השתרר בבית שקט מוחלט.

"זריקת המתקן לתליית כביסה":

40. במועד כלשהו במהלך שלוש השנים שקדמו ליציאת המתלוננת מהבית, הנאשם השליך לעבר המתלוננת את מתקן ייבוש הכביסה. המתקן פגע בבטנה של המתלוננת, אך לא זכור לה אם נגרם לה סימן של חבלה. המתלוננת ציינה כי גם אז לא חשבה שזו אלימות. האלימות הקשה בבית לא הייתה אלימות פיזית, אלא האלימות "האחרת", אווירת הפחד שחיו בה. אירוע אחר שזכור לה, בתקופה בה הייתה בהריון עם הילדה ד' – הנאשם השליך עליה משחק שהיה מונח על הרצפה. המשחק פגע בבטנה.

"המסמכים":

41. ביום שישי, יומיים אחרי שנפגשה לראשונה עם עוה"ד גיא אופיר, ויומיים לפני שהתלוננה במשטרה, סמוך לאמצע הלילה, נכנס הנאשם לחדר בו ישנה המתלוננת, וצרח עליה "נגעת לי במסמכים אני יכול להרוג אותך". אלה היו צרחות לא הגיוניות באמצע הלילה, שונות מכל הצרחות שחוו בני המשפחה כל החיים. כתוצאה מכך, הילדים ד' ו-ו' התעוררו, והטילו את מימיהם על הבגדים.

"האלימות כלפי המתלוננת כשסירבה לקיים יחסי אישות":

42. המתלוננת מסרה כי בכל הנוגע לקיום יחסי אישות עם הנאשם, היא הייתה חפץ לכל דבר. הנאשם קבע מתי ואיך. היו לילות שהמתלוננת התחננה בפני הנאשם שאינה יכולה לקיים יחסי מין, כיוון שלמחרת היא קמה לעבודה. בתחילה, היא הייתה עוברת לישון בסלון, ובמקרים כאלה, למחרת בבוקר גילתה את כל הבגדים שלה מושלכים על הרצפה בחדר השינה. בהמשך, הנאשם היה משליך את בגדיה בחדר הסלון, והילדים היו קמים בבוקר ורואים את בגדיה המושלכים. מאז, הפסיקה המתלוננת לצאת מחדר השינה, ועמדה על סירובה לקיים יחסי אישות עם הנאשם. הנאשם היה נוהג לצטט לה פסוקים מהתורה, וגם בועט בה בעיטות בגב, זורק עליה כריות ודוחף אותה – אולם היא הייתה עומדת בסירובה ולא יוצאת מחדר השינה.

43. לאחר שעזבה את הבית, עברה המתלוננת עם חמשת הילדים להתגורר אצל הוריה. אימה התנגדה לאפשרות כי המתלוננת תעבור למעון לנשים מוכות. ביום 19.4.17 קיבלה המתלוננת

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

את הבית מכוח הסכם הגירושין. היא הלכה עם אימה ועורך הדין שלה לבית, על מנת להוציא ממנו ציוד אישי. כאשר נכנסה לבית חשכו עיניה מההרס שהשאר אחריו הנאשם. רק אז הבינה המתלוננת, לטענתה, היכן היא חיה. כשראתה את מצב הבית, ולאור התנגדות הבנות א' ו-ב', המתלוננת לא חזרה להתגורר בבית זה. כאשר המתלוננת רכשה בית חדש, הבת א' לא רצתה לגור איתה, והמשיכה להתגורר בבית הוריה של המתלוננת. א' טענה בפני המתלוננת כי במשך 18 שנה לא שימשה לה כאם. גם הילדה ב' האשימה את המתלוננת וטענה שהיא הדחיקה את הכל.

"הטיפול המשפחתי":

הבנות א' ו-ב' סירבו להגיע לטיפולים המשפחתיים. המתלוננת הגיעה למפגשים הטיפוליים עם הילדים ג', ד', ו-ו'. בתחילה, ג' לא היה מוכן לדבר, ולקח זמן עד שהמטפלת ענת הצליחה לגרום לו לומר משהו. באחד המפגשים נפגשו המתלוננת והמטפלת ענת לבדן. ענת סיפרה לה שהילדים סיפרו דברים קשים מאוד, והמתלוננת ישבה קפואה. דברי הילדים החזירו אותה למקרים ולמצבים שהיא חשבה שהם לא חוו. המתלוננת ציינה כי היא למדה להתקרב בחזרה לילדים שלה, למדה לחבק אותם. היא לומדת מה הילדים חוו ממה שהיא עוברת איתם. חמשת הילדים חוו טראומות. והיא מקדישה מעצמה ומוותרת על עצמה, רק כדי "להציל אותם".

"האירוע עם האחין, הקטין י":

באחד הימים ביקשה המתלוננת מאחותה, כי תשלח את בנה י' על מנת שישמור על הילדים בשעות אחה"צ. המתלוננת סיפרה לנאשם כי י' שומר על הבנות. כשחזרה המתלוננת הביתה בשעות הערב, הנאשם נראה כעוס, ואמר לה כי י' נכנס לחדר של ד' ונגע בבת א'. המתלוננת לא דיברה עם א' ולא הבינה שקרה שם משהו קיצוני. שנים לאחר מכן, לאחר שהמתלוננת כבר נפרדה מהנאשם, סיפר לה י' כי הוא נכנס לחדר כדי לסדר את חולצתו (שלבש הפוך). הנאשם האשים אותו כי רצה לגעת בבת א', בעט בו ובייש אותו.

אלימות מילולית כלפי הילדים:

הנאשם נהג באלימות מילולית כלפי הילדים, ונקט במלים קשות: "מטומטמת, מפגרת, הלוואי ותמותי". הוא אמר ל-א': "מבחינתי שתאבדי", "אני הקפדתי עליך, זה מגיע לך". ג' היה "ילד כאפות", ובכל פעם שהיה חוזר הביתה עם מכתב מבית הספר, הבנות היו מתחננות בפני המתלוננת שלא תגלה זאת לנאשם. מבחינת ג', המכות לא היו נוראיות, והנורא מכל היה האיום של הנאשם, כי ביום שישי כל בני המשפחה ילכו לבית אמה של המתלוננת, ו-ג' יישאר עם הנאשם לבד. בטיפול המשפחתי סיפר ג' שברצונו להביא לבית החדש כלבים

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 מהסוגים הכי מפחידים כדי שישמרו עליהם מפני הנאשם. עד היום, ג' נועל את החדר שלו
2 בבית החדש אם המתלוננת לא נמצאת בבית.
3
4 **"איומים על ב'":**
5 47. בשולחן שבת, הנאשם אמר ל- ב' שאם היא תגיד "את זה", היא תספור את השיניים בידיים.
6
7
8 48. בחקירתה הנגדית הכחישה המתלוננת כי הנאשם גרם ל"שבר" במשפחתה של המתלוננת. היו
9 ויכוחים (והיא זו שהגנה על הנאשם, באותה עת), אך הדבר לא גרם לסכסוך או לנתק. הנאשם
10 אסר על הכנסת טלוויזיה לבית. הילדים ראו טלוויזיה רק אצל הוריה של המתלוננת. באחד
11 הלילות, הנאשם העלים את הטלוויזיה, וזו הייתה עובדה מוגמרת.
12
13 49. הנאשם הגיש תביעה נגד המעסיק שלו [חברת רפא"ל]. תחילה שכר שירותי עו"ד, אך בהמשך
14 א' הפכה להיות הקלדנית שלו. הוא נהג לומר שהוא יודע מתי א' צריכה ללכת לישון, והגיב
15 בזלזול גם לטענת המתלוננת כי יש עוד ילדים בחדר שצריכים לישון.
16
17 50. בחודש יוני טרם עזיבתה של המתלוננת את הבית, היא קיימה עם הנאשם שיחה, במטרה
18 לסיים את היחסים איתו "בצורה יפה". היא אמרה לנאשם כי היא לא יכולה לסבול יותר את
19 מה שהוא עושה לילדים. גם לפני השיחה העלתה המתלוננת, כמה פעמים את טענותיה לגבי
20 יחסו של הנאשם לילדים. המתלוננת אישרה כי באותה שיחה עם הנאשם בחודש יוני – היא
21 לא דיברה על האלימות שלו. עד אז היא לא הבינה שהיא חיה בבית אלים. מבחינת המתלוננת,
22 החוויה הנפשית הקשה שחוותה עם הנאשם – קשה הרבה יותר מהמכות והאלימות הפיזית.
23 היום היא רואה את הדברים אחרת.
24
25 51. המתלוננת אישרה כי הנאשם הטיח בה שהיא בוגדת בו, עם אחד האבות של ילד בגן בו עבדה
26 באותה תקופה. הנאשם העיר אותה פעם באמצע הלילה, וערך טקס הכולל הקראת פסוקים
27 והשקאתה של המתלוננת ב'מים מרים¹.
28
29 52. המתלוננת חזרה וציינה כי הבנות הגדולות, א' ו- ב', האיצו בה "לעשות מעשה", מבלי לציין
30 מה עליה לעשות. השיחה עם הבנות ביום בו הנאשם לקח מהן את מכשירי הטלפון הניידים
31 שלהן. המתלוננת אמרה להן כי היא עברה לישון בחדר אחר, והבנות אמרו לה שלא די בכך.
32 בהמשך ביקשה המתלוננת לתקן את דבריה - האירוע של לקיחת הטלפונים על ידי הנאשם –
33 התרחש לפני חג הפסח. השיחה עם הבנות הייתה כמה חודשים לאחר מכן, סמוך לחודש

¹ ר' בהקשר זה התיאור המקראי בדבר "אישה סוטה" המועלת מעל בבעלה – ספר במדבר פרק ה', פסוקים יא-לא

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

אוקטובר 2015. המתלוננת מסרה כי מאז לקיחת הטלפונים, האווירה בבית הפכה לבלתי נסבלת. לאחר שהבנות האיצו בה "לעשות מעשה", היא ביקשה להתגרש מהנאשם. לא עלה בדעתה בעקבות זאת להגיש תלונה במשטרה. המתלוננת פנתה תחילה לרב, ואח"כ לעו"ד מטעם נעמת, וזו הפנתה אותה לעו"ד גיא אופיר, ששלח אותה ל"חוקר כלכלי". רק אז עלה הרעיון להגיש תלונה במשטרה.

53. המתלוננת אישרה כי מסרה במשטרה שהיא מגישה תלונה בעקבות פגישתה עם עו"ד. היא עצמה לא יודעת מי הוא אותו "חוקר כלכלי", ומעולם לא פגשה בו. אמה היא ששוחה איתו. רק לאחר פגישתה עם העו"ס סטייסי – פנתה המתלוננת למשטרה. בחקירתה השנייה במשטרה נשאלה המתלוננת אם הנאשם תקף את הילדים, והיא סיפרה רק על המכות שקיבל ג'. היא לא הזכירה את האלימות כלפי שאר הילדים, שכן היא הדחיקה את כל מה שהם חוו. האלימות נגד ג' הייתה בתדירות גבוהה מאוד. לטענתה, היא לא יודעת מה מתואר בכתב האישום, והיא מניחה שהוא מסתמך גם על עדות הילדים. עד היום היא לא יודעת מה אמרו הילדים באותן עדויות שנגבו מהם.

54. המתלוננת אישרה כי בעת גביית הודעתה מיום 2.11.15, היא סיפרה על "אירוע האופניים" בו הנאשם הכה את ג' בבעיטות ובסטירות. היא שמעה זאת מ- ג', אך היא עצמה לא ראתה את האירוע. אירוע האופניים היה מבחינתה טראומטי. היא לא סיפרה במשטרה על אירועי אלימות נוספים, כיוון שלא נשאלה. אם היו שואלים, הייתה מספרת.

55. בכל הנוגע לטיפולים המשפחתיים אצל המטפלת ענת – הילדים לא סיפרו שם הכל. זו לא סיטואציה כמו של חקירה. הילדים מעצמם הביאו תכנים, ולא המטפלת. עם המטפלת ענת, לא היה מדובר בחקירה של הילדים, כך שהילדים לא סיפרו הכל. במקביל לטיפולים המשפחתיים היא עצמה עברה טיפולים אישיים, ללא נוכחות הילדים. המתלוננת אישרה כי במהלך חקירתה מיום 7.9.16 התייחסה גם לאירועים עליהם שמעה במהלך הטיפולים המשפחתיים. המתלוננת הכחישה כי במהלך אותה חקירה החזיקה בידיה "דף מסרים" שהכינה. לטענתה, מדובר בדף שקיבלה במהלך הטיפול האישי שלה, בעניין מעגלי שליטה וכוח.

56. לעניין "אירוע בקבוק היין" (סעיף 3.1 לכתב האישום), המתלוננת אישרה כי הדברים נאמרו במהלך ערב שבת, בנוכחות ילדיה. הנאשם לא הרים את בקבוק היין, לא נופף בו וזה לא היה מבחינתה אירוע דרמטי. שני המשפטים המתוארים בסעיף 3.1 לכתב האישום – נאמרו בהזדמנויות שונות והם אינם קשורים אחד לשני. היא זוכרת שהנאשם אמר משפט מאיים שהתייחס לבקבוק יין. היא גם זוכרת שהנאשם אמר לה, ויותר מפעם אחת, "אני אחנוק

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 אותך זה ייקח לי בדיוק 5 דקות". בהמשך אישרה, כי שמעה במו אזניה את הנאשם מאיים
2 כי ישליך עליה בקבוק יין. הדברים נאמרו לה באחד מערבי שבת, כשלושה חודשים לפני
3 שעזבה את הבית.
- 4
5 57. לעניין "צלחת הדגים" (סעיף 3.5 לכתב האישום) ציינה המתלוננת כי הוא התרחש בערב שבת.
6 הצלחת הושלכה לעבר המתלוננת, נשברה על הרצפה ולכלכה את בגדיה, אבל הצלחת לא פגעה
7 בה. הצלחת עברה באזור קו הכתפיים של המתלוננת. המתלוננת הסבירה כי היה מדובר
8 בניסיון לפגוע בה. לשאלה מדוע לא תיקנה את הדברים במהלך חקירתה במשטרה, ציינה כי
9 ההודעה נגבתה ממנה סמוך לאירועים. מבחינתה, היא חוותה את האירוע כאילו הנאשם שבר
10 את הצלחת עליה.
- 11
12 58. לעניין "אירוע מתקן הכביסה" (סעיף 3.4 לכתב האישום) אישרה המתלוננת כי לא נותרו
13 סימני חבלה על גופה. לדבריה, הנאשם דחף את המתקן לעברה. לא מדובר בהרמת המתקן
14 והשלכתו לכיוונה. הנאשם דחף את המתקן לכיוונה, בכוח ובכוונה לפגוע בה. המתלוננת ציינה
15 כי לא סיפרה על האירוע מיוזמתה, אלא נשאלה על כך במהלך חקירתה במשטרה.
- 16
17 59. אשר לאירוע האופניים" (סעיף 4.6 לכתב האישום), המתלוננת אישרה כי הוא עלה במהלך
18 הטיפולים המשותפים. המתלוננת ידעה על האירוע, וסיפרה עליו במשטרה. כך גם לעניין
19 אירוע השלכת הסכין (סעיף 3.5 סיפא לכתב האישום). המתלוננת הסבירה כי סיפרה על כך
20 רק בחקירתה מיום 7.9.16, כיוון שנשאלה על כך.
- 21
22 60. המתלוננת חזרה ותיארה את "אירוע האופניים", ואישרה כי בעת ש- ג' היה בשירותים, היא
23 צעקה על הנאשם כי אם הרביץ ל- ג', היא תפנה למשטרה. המתלוננת שללה את האפשרות כי
24 רק בשל דברים אלו סיפר לה ג' כי הנאשם הכה אותו. המתלוננת הסבירה כי ג' דובר אמת,
25 וכי בהמשך אותו היום אמר לה כי הוא לא חוזר הביתה אם הנאשם נמצא שם.
- 26
27 61. לעניין אירועי אלימות אחרים כלפי ג', ציינה המתלוננת כי בערב שבת, במועד שאינו זכור לה,
28 היא ראתה את הנאשם מכה את ג' לאחר שנפלו פירורים על הרצפה.
- 29
30 62. המתלוננת אישרה כי מעולם לא ראתה את הנאשם מכה את הבנות – א', ב' או ד'. המתלוננת
31 ציינה כי ראתה את הנאשם מכה את הבן ו'. זאת למרות שמסרה בחקירתה מיום 7.9.16 כי
32 לא ידעה על אלימות כלפיו, ורק לאחר הטיפולים נודע לה על כך. המתלוננת התבקשה להסביר
33 את הפער בין עדותה לבין הדברים שמסרה בחקירתה במשטרה, ומסרה כי במשטרה
34 התייחסה לאירוע ספציפי, ולא לטענה כללית של אלימות פיסית של הנאשם כלפי ו'. זכור לה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1 שראתה את הנאשם מכה את ו', לאחר ש- ו' עשה חור בקיר. היא לא יודעת להסביר מדוע לא
2 ציינה זאת במהלך חקירותיה במשטרה.

3
4 63. המתלוננת השיבה עוד כי שמעה איומים כלפי הבנות א' ו- ב', אך לא ציינה זאת במהלך
5 חקירותיה במשטרה. המתלוננת הסבירה כי היא השיבה על מה שנשאלה. הבנות לא שיתפו
6 אותה בדברים שמסרו בחקירותיהן במשטרה.

7
8 64. המתלוננת הכחישה כי הכתה אי פעם את מי מילדיה. זאת, הגם שהובאה בפניה טענת ד'
9 במהלך חקירתה בפני חוקרת ילדים, ולפיה המתלוננת הרביצה לה ולאחיה.

10
11 65. אשר ל'אירוע החניקה', מסרה המתלוננת כי אינה יודעת מי מהילדים שמע את חילופי
12 הדברים. המתלוננת חזרה ותיארה את מהלך הדברים. המתלוננת עמדה על כך שלא נאבקה,
13 לא צעקה, לא שרטה את הנאשם, וכן לא נשארו על גופה סימני חבלה. המתלוננת ציינה כי
14 לאחר שהתרוממה מהמיטה – לא ראתה אף אחד בחדר. בינה ובין הנאשם היו התכתבויות
15 בנושא האירוע, באמצעות הטלפון. עם זאת, המתלוננת החליפה מאז טלפון נייד,
16 והתכתבויות לא נותרו אצלה.

17
18 66. המתלוננת עומתה עם גרסתו של ג' לאירוע, לפיה הנאשם ניסה לחנוק את המתלוננת
19 באמצעות בובת דובי בצבע סגול. המתלוננת עמדה על כך שלא סיפרה ל- ג' על האירוע, או
20 לאף אחד אחר. אימה שמעה על כך לראשונה כשנפגשו עם עו"ד גיא אופיר. המתלוננת חזרה
21 והזכירה כי לאחר האירוע נכנסה לחדרו של ג', הוא היה ער ושאל אותה אם הכל בסדר, ואמר
22 לה שראה את הנאשם עובר עם מגש שניצלים ואומר שהמתלוננת לא תישאר בחיים.

23
24 67. המתלוננת תיארה את הנאשם כ"אבא מפחיד מאוד". במהלך שהותו בבית, הוא השליט טרור.
25 פחדו לדבר בבית. היו צריכים כל הזמן לרצות אותו. האלימות החלה מצדו של הנאשם לאחר
26 לידת הבת הבכורה, א' (1998), והיא הלכה והעצימה עם השנים. בשנת 2011, שלושת הילדים
27 הגדולים כבר חוו אלימות מצדו של הנאשם. למתלוננת הוצגה "עבודת שורשים" שהכינה א',
28 הכוללת תיאורים שונים מאלו שמסרה המתלוננת – ביחס לנסיבות לידתה, בחירת שמה,
29 ועוד. המתלוננת שללה את נכונותם של חלק מהדברים, ושללה את העובדה שהיא כתבה את
30 הדברים. למתלוננת הוצג ספרון הכולל ברכות של הילדים ליום הנישואין ה- 14 של הנאשם
31 והמתלוננת. המתלוננת מסרה כי הספרון הזה לא זכור לה, וכי לא ראתה אותו מעולם. היא
32 הביעה ספק בכך שהדברים אכן נכתבו על ידי הילדים, שכן הוא כולל גם ברכה שלכאורה
33 נכתבה על ידי הבת ד', אשר הייתה צעירה מדי לכך באותה עת.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

עדות הבת ב':

68. ב' מסרה, בחקירתה הראשית, כי היא מרגישה כעס כלפי הנאשם. במהלך חקירותיה במשטרה סיפרה על האלימות שחוו כולם בבית במשך השנים, מידי הנאשם. בעיקר דובר באלימות מילולית, איומים והפחדות. לעתים הייתה גם אלימות פיזית. בבית הייתה אווירה של טרור, יש אדם אחד שקובע וכולם יודעים זאת, ואם זה מתערער אז יש לכך השלכות: באיומים שלעתים גם מתממשים. האיומים כללו אמירות כגון: "אם לא תעשי, תקבלי סטירה שלא חטפת בחיים שלך". היו איומים גם על הטחת ראש בקיר. היו גם איומים שהתממשו – בעיקר סטירות. כלפי אחיה, ג', הייתה אלימות פיזית ממש.

69. ב' ציינה כי במהלך השנים היא שימשה מעין "שוטרת" של הנאשם, שדואגת שכולם יעשו כדברו (למרות שלא הסכימה עם החוקים שקבע הנאשם). לאחר שעזבו את הבית, היא חיפשה על מי "להטיל טרור" כפי שהייתה רגילה בבית. היא הפנתה את זה כלפי גופה, וחלתה באנורקסיה. כיום, בזכות הטיפולים שעברה, מצבה טוב יותר.

70. בבית היו גם תקופות טובות יותר, של צחוק. אבל כל מצב של צחוק יכול ברגע אחד להפוך למצב של כעס, בגלל התנהגות לא תקינה. היה מצב מתמיד של התדרדרות. ככל שהנאשם התחזק יותר בדת, כך גם גברה האלימות. הדת הייתה כלי נוסף להשליט אלימות בבית, ותחושת הפחד הייתה תמידית: איסורים להתנהג בצורה מסוימת, ללבוש בגדים מסוימים או לדבר בדרך כלשהיא. היו גם התבטאויות לא נאותות כלפי אמה, המתלוננת. היו איומים על כולם. בחודשים האחרונים לפני שיצאו מהבית – השפה של הנאשם כלפי המתלוננת הייתה בוטה יותר. קרא לה "זונה" בארוחת שבת, ליד כל הילדים.

71. במועד כלשהו במהלך שנת 2014, ב' סבלה מכאב שיניים, והנאשם ידע כל כך. היא החזיקה ביד סוג של סכין ואמרה משהו שלא נראה לנאשם במקום. הנאשם אמר לה שאם תמשיך לדבר כך, הוא יכה אותה בפה, וכל השיניים יכאבו לה, לא רק אחת. באירוע אחר, כשלוש שנים לפני חקירתה במשטרה (דהיינו, בשנת 2012), במהלך ארוחת שישי החזיקה ב' בקבוק שתיה מפלסטיק והצמידה עליו את סנטרה. הנאשם הורה לה להפסיק, ב' ענתה לו שזה רק הסנטר שלה, ובתגובה הנאשם סטר לה.

72. אחיה, ג', היה הקורבן העיקרי של הנאשם. פרט לאלימות מילולית, ג' הוכה תכופות על ידי הנאשם: "סטירות, דחיפות ומה שבא, כאילו בלי רחמים". אם לילדים האחרים הנאשם היה סוטר – את ג' הוא היה "מכסח במכות". הנאשם נהג להצדיק את התנהגותו, ולומר כי הוא רוצה בטובתו של ג'. לא היה מדובר במכות של אובדן עשתונות, אלא הנאשם האמין שזו הדרך לחנך אותו.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1
2 73. כדוגמא לאלימות כלפי ג' מסרה העדה, כי לאחר ארוחת שבת או חג – כולם התפזרו. הנאשם
3 ו- ג' היו במטבח, ואילו ב' יושבה בסלון. ג' החזיק כדור ביד, הנאשם רצה לראות מה ג' מחזיק
4 בידו, ו- ג' סירב. בתגובה, סטר הנאשם ל- ג', פעם אחר פעם עד שבסוף הוציא את הכדור בכוח
5 מידו של הנאשם. היא אינה זוכרת כיום כמה פעמים סטר הנאשם ל- ג' באותו אירוע.
- 6
7 74. ב' מסרה כי זמן המשפחה התמקד באירועים סביב שולחן שבת או חג. אירוע נוסף שזכור לה,
8 גם הוא סביב שולחן שבת, בעת שדיברה עם אחותה, ראתה את ג' הולך לכיוון חדר המקלחת,
9 ואת הנאשם רץ אחריו. בדיעבד הבינה כי ג' עשה פרצוף, או חיקה את הנאשם באופן שלא
10 מצא חן בעיניו. כל מי שהיה ליד השולחן שמע את החבטות שהנאשם חבט ב- ג'. הנאשם גם
11 אמר לו: "גדלת, הא? אני אלמד אותך. אני אראה לך מה זה. אני אראה לך מי הגבר בית".
12 אלה היו חבטות קשות. זכור לה שהיא הצטמררה כששמעה אותן. המקרה התרחש כש- ב'
13 למדה בחטיבת ביניים, ו- ג' בבית ספר יסודי. ב' אף הדגימה במהלך עדותה, באמצעות טפיחה
14 חזקה על ירכה, כיצד נשמעו החבטות.
- 15
16 75. ל- ב' זכור אירוע נוסף, בו יושבה עם ג' ליד שולחן המטבח. הנאשם חזר מעבודה, ג' דיבר בצורה
17 לא תקינה, והנאשם סטר לו. ב' עיוותה פרצוף בשל כך, והנאשם בתגובה איים עליה שאם לא
18 תפסיק עם הפרצוף הזה, גם היא תקבל סטירה.
- 19
20 76. ב' ציינה כי ג' לא הגיב לאלימות כלפיו. הוא היה מסתגר בתוך עצמו, וכמו כל קרבן – ניסה
21 להיות נחמד לנאשם. זו הייתה הנורמה בבית. היא לא ראתה את ג' בוכה, גם לאחר שקיבל
22 מכות מהנאשם. לא זכור לה שראתה אלימות פיזית כלפי אחותה ד'. הייתה אלימות מילולית
23 כלפיה.
- 24
25 77. כלפי אחותה, א', הייתה אלימות מאותו סוג שהיא עצמה חוותה: איומים ומכות "לפי צורך".
26 בנוסף, א' הייתה ה"קלדנית" של הנאשם, שנהג להרבות בהגשת תביעות. א' הייתה יושבת
27 לילות ארוכים בחדרן, ומקלידה "בלי סוף" – היא עשתה זאת גם לאורך החופש הגדול, בלילה
28 לפני בית ספר, והקדישה לעניין שעות על גבי שעות.
- 29
30 78. ב' מסרה כי היא מתקשה לתאר את החיים במחיצת הנאשם כ"חיים". היא הייתה בפחד
31 מתמיד מפניו, אווירה של משטר ונורמות, אשר כל מי שסוטה מהן – נענש. ב' ניסתה לפקח
32 על האחרים שיעשו לפי רצונו של הנאשם, וזאת כדי לא לחוות את ההשלכות של עשיית מעשה
33 בניגוד לרצונו.
- 34

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

79. ב' מסרה כי אינה זוכרת שראתה אלימות פיזית כלפי המתלוננת, אך היו איומים, והיו זריקות חפצים. זכור לה אירוע של זריקת צלחת דגים לכיוון המתלוננת. הצלחת פגעה בקיר, ולא במתלוננת. בחודשים האחרונים לפני היציאה מהבית, היו איומים קשים מאוד על המתלוננת. לפחות פעמיים אמר לה הנאשם כי יהרוג אותה. היא שמעה אותו אומר לה שהוא יכול "לגמור אותה" בתוך שתי דקות.
80. באחת מארוחות החג, לפני שעזבו את הבית, נושא הגירושין עלה על הפרק. הנאשם והמתלוננת שוחחו ביניהם. הנאשם קרא למתלוננת "זונה", ואמר לילדים שהמתלוננת לא הולכת למקווה, וכי הוא יכול להוציא אותה מהבית "בלי כלום, רק עם תחתונים".
81. באחד הימים חזרה ב' מבית הספר, ובשעות הצהריים נהגה לאכול עם הנאשם. היא ניסתה לפתוח קופסת ממתקים ולא הצליחה. הנאשם אמר לה שקודם יאכלו ארוחת צהריים ואז יפתחו את הקופסא. הנאשם לא אהב את תגובתה של ב', אותה פירש כזלזול כלפיו, ובאופן פתאומי סטר לה ובעט בה.
82. בסביבות חג הפסח, טרם יציאתם מהבית, הנאשם מצא כי הבת א' גולשת באמצעות הטלפון וצופה בתכנים שלא הלמו את גישתו הדתית. כתוצאה מכך, הוא החרים ל- א' ול-ב' את מכשירי הטלפון שלהן. הוא הבטיח כי ייתן להן במקום מכשירים "כשרים", אך ההבטחה לא קוימה, ומכשירי הטלפון מעולם לא הוחזרו.
83. במהלך חקירתה הנגדית ציינה ב', כי האירועים חרותים בזיכרונה. הן עזבו את הבית כשהייתה בתחילת כיתה י', בגיל 15. היא זוכרת את היום הזה באופן טראומטי. זה היה מאוד פתאומי. באותו יום היא ו- א' חזרו מבית הספר לבית סבתה, וזו אמרה להן שהן יישארו ללון אצלן. בהדרגה הבינו שלא חוזרים הביתה. בדיעבד הבינה שאימה הגישה תלונה במשטרה. בזמן אמת, לא יודעת אם סיפרו לה על כך.
84. ב' לא שמעה על אירוע החניקה ממקור ראשון. רק בדיעבד סיפרה לה על כך סבתה, מספר שבועות לפני שעזבו את הבית. מאז ששמעה על זה, התקשתה להירדם, מהפחד שיקרה משהו. היא שמעה מסבתה שהנאשם ניסה להרוג את המתלוננת. ב' עומתה עם עדות סבתה, כי שמעה על אירוע החניקה רק ביום בו עזבו את הבית. לטענת ב', ייתכן שסבתה אינה זוכרת במדויק. היא זוכרת שלאחר ששמעה על כך מסבתה, סיפרה על האירוע גם לאחותה, א', שלא התרגשה כל כך מהדברים.
85. ב' אישרה כי היא ו- א' לא השתתפו בטיפולים המשפחתיים המשותפים. היא עצמה בחרה להשאיר את הכל מאחור, ולכן לא הגיעה למפגשי הטיפול. כאשר נחקרה לראשונה במשטרה,

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 זה בוודאות היה לפני תחילת הטיפול. בבית לא דיברו על מה שעלה בטיפול, אם כי יכול
2 להיות שהתייחסו לעניין מסוים, כמו למשל השפעה של אירוע כלשהו על אחיה. מכל מקום,
3 היא לא התמקדה בזה. ב' הייתה מעורבת ומתעניינת במה שקורה בהליכים המשפטיים בעניין
4 הגירושין, אך לא לגבי מה שקורה בחקירות המשטרה.
- 5
6 86. ב' הסבירה עוד, כי לאחר כל חקירה שלה במשטרה, היא הייתה בטראומה, ולא רצתה לדבר
7 עם אף אחד על תכני החקירה. גם את האירועים בבית היא שמרה לעצמה, ולא שיתפה חברים.
8 לא זכור לה שבתום החקירה נאמר לה לא לדבר עם איש, אך היא עצמה לא שוחחה על כך עם
9 אף אחד. גם אין פה סודות או גרסאות לתאם – כולם חוו את אותה המציאות. היא סיפרה
10 בחקירתה על אירועים שהמתלוננת נכחה בהם, אך הדחיקה. ב' אישרה בחקירתה הנגדית, כי
11 בבית שוחחו על אירועים שחוו – האירועים הללו הם למעשה החיים שלהם. אך איש מהם לא
12 דיבר על החקירה במשטרה, מה אמרו שם ועל מה נשאלו. מאשרת ששוחחו על האירועים
13 שחוו בבית אך לא דיברו על החקירה ועל מה נשאלו. לפני החקירה איש לא דיבר איתה ולא
14 "הכין אותה". אמרו לה רק להיות נאמנה לאמת שלה.
- 15
16 87. ב' סיפרה עוד כי לאחר שהמתלוננת העידה בבית המשפט, היא שאלה אותה בערב אם זכור
17 לה משהו על עבודת שורשים. ב' סירבה לשוחח איתה על כך. המתלוננת לא סיפרה לה מה
18 נשאלה ומה סיפרה בבית המשפט. לשאלת הסנגור השיבה ב', כי המתלוננת לא שאלה אותה
19 דבר על ברכות ליום הנישואין.
- 20
21 88. לעניין "אירוע המסמכים" ציינה ב', כי זכור לה שהנאשם התעצבן כיוון שהמתלוננת נגעה
22 במסמכים שלו. באמצע הלילה, הנאשם נכנס לחדר בו ישנה המתלוננת (עם אחיה של ב'). זה
23 היה בשישי בערב, לפני שעזבו את הבית. ב' שהתה באותו זמן בחדרה, הייתה ערה במיטתה
24 ושמעה את הנאשם. לא זכור לה שהנאשם אמר למתלוננת כי יהרוג אותה באותו אירוע, אך
25 לא מדובר בהתבטאות קיצונית מצדו של הנאשם. היא שמעה אותו אומר משפטים דומים
26 כמה פעמים בעבר. זכור לה שהמתלוננת אמרה לנאשם ששניים מהילדים הקטנים "פספסו".
27 ב' אישרה שלא סיפרה על האירוע במהלך חקירתה במשטרה, והסבירה כי באותה עת הייתה
28 במצב טראומטי.
- 29
30
31 89. ב' סיפרה כי כשחייתה בצלו של הנאשם, הוא כפה עליה צורת לבוש מסוימת, לא אישר לה
32 להתראות עם חברים או להחזיק בחשבון באפליקציית "פייסבוק". חברים הגיעו לבקרה
33 בביתה רק לעתים רחוקות, כיוון שהיא התביישה במה שקורה אצלם בבית. כיום היא מרגישה
34 חופש – מפחד, מאיומים ומכפייה דתית של הנאשם.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

90. ב' אישרה כי בחודשים לפני שעזבו את הבית, היא אמרה למתלוננת כי אינה יכולה להמשיך לחיות בצורה הזו, וכי היא מתכוונת לעזוב את הבית. היא לא אמרה למתלוננת להתגרש מהנאשם, כיוון שמעולם לא האמינה שהדבר יקרה. היא אמרה לאמה פעמים רבות ש"נמאס לה", כי היא רואה את חייה כ"לא תקינים" ושהיא רוצה "לעשות משהו", אך אמה אמרה לה כי הדבר אינו אפשרי. ב' לא ידעה להסביר מדוע דווקא בפעם האחרונה – קמה המתלוננת ועשתה מעשה.

91. האירוע בו הנאשם איים עליה כי יפגע לה בשיניים – התרחש כשנה לפני שמסרה את עדותה במשטרה. כיום היא אינה זוכרת בדיוק מתי התרחש האירוע. היה אירוע אחד כזה – היא הניחה את סנטרה על הבקבוק, ובעקבות זאת הנאשם סטר לה. זה היה במהלך ארוחה משפחתית, אך היא אינה זוכרת מי נכח במקום. ייתכן כי סיפרה על האירוע למתלוננת ביום בו הוא התרחש. מדובר באירוע שהיה "חלק מהנורמה שלהם". ב' ציינה כי לאחר החקירה במשטרה נזכרה בעוד אירועים שלא סיפרה עליהם במהלך חקירתה, כיוון ש"אי אפשר לדחוס חיים שלמים לתוך חקירה קצרה". היא לא זוכרת שבמהלך אותו אירוע נאמר לה המשפט "את תספרי את כל השיניים שלך", אך זכור לה שהנאשם איים שייתן לה מכה, ויכאבו לה כל השיניים, או משפט אחר בסגנון דומה.

92. ב' עומתה עם גרסתה של א', לפיה הנאשם הרביץ ל-ב' רק כשהיו ילדות קטנות. ב' עמדה על גרסתה, וטענה כי א' מוסרת את הדברים מנקודת מבטה, ואילו נקודת המבט של ב' – שונה. ל-ב' הוצג 9/9 (ברכות ליום הנישואין של הנאשם והמתלוננת). ב' ציינה כי מדובר בכתב היד של א', וכי היא אינה זוכרת את הברכות הללו. גם הברכה המסתיימת במלים "אוהבת, תהילה" – נכתבה בכתב ידה של א'.

93. ב' מסרה כי אינה זוכרת מקרים בהם המתלוננת הכתה אותה, אך ציינה כי הדבר "יכול להיות". דווקא מעשיו של הנאשם טבועים יותר בזיכרונה, כי היו "חלק מהנורמה". מבחינתה, "הקש ששבר את גב הגמל" היה השילוב של אלימות וכפייה דתית. שני האלמנטים הללו התגברו בד בבד, ככל שגברה הכפייה הדתית, גברה האלימות.

עדותה של א':

94. בחקירתה הראשית ציינה א', כי השינוי בבית החל לאחר לידתו של אחיה, ג'. הנאשם החל להתקרב אל הדת, וחלו בו שינויים: בבית הייתה אווירה של רודנות, הנאשם היה "המלך" וקבע את הכללים. כל מי שערער עליהם – נענש. העונשים היו גם מילוליים, וגם מכות. בנוסף, הייתה אווירה חשדנית בבית, על כל דבר היה צריך לחשוב מראש. הימים הקשים ביותר היו

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

בשבתות. שעתיים לפני כניסת השבת החלו ההכנות, כשהכל התנהל בצעקות ובאיומים. לאחר
מכן הנאשם הלך לבית הכנסת, ותמיד נהג לחזור אחרון. לא עניין אותו שיש ילדים קטנים
בבית שמחכים לו על מנת להתחיל לאכול. כשהנאשם חזר, החלו זמירות שבת. כולם היו
חייבים "לעמוד דום". מי שעשה תנועה לא נכונה, דיבר או נגע בכלים – היה זוכה ל"תגובה"
– זריקת כוס, סכו"ם או צלחת. באחת השבתות הנאשם זרק מזלג שכמעט ופגע ב-ו', למרות
שלא היה מכוון לעברו. אם המתלוננת התערבה בוויכוחים, הנאשם היה מאיים עליה מול
הילדים באמצעות סכין כי ירצח אותה, או משתמש במלים גרועות יותר. אירועים כאלה של
איומים קרו מספר פעמים בארוחות שבת. בנוסף, הנאשם נהג להקריא אחרי ארוחת השבת
סיפור שנמשך כארבע שעות. הילדים היו חייבים לשבת עד חצות בלי לזוז ובלי לדבר. בעיניה
– זו התעללות.

95. התקרית עם האחייך י': א' הייתה אז כבת תשע. הוריה לא היו בבית, ו-א' התבקשה לשמור
על אחיה הקטנים (כולל ד', שהייתה אז תינוקת). בן דודתה, י' הגיע לסייע לה. בשלב מסוים
גילה י' שחולצתו הפוכה, והוא ניגש לחדר לסדר אותה. א' הייתה באותו זמן בחדר, מאחר
והתינוקת ד' בכתה. בשלב הזה נכנס הנאשם הביתה, ראה אותם בחדר, חשד בהם וסילק את
י' מהבית. למחרת א' לא הלכה לבית הספר, כי הנאשם תיחקר אותה היכן נגע בה י'. הנאשם
לא האמין ל-א', אמר לה כי רב בא אליו בחלום ואמר לו ש-א' משקרת. הנאשם סטר לה, וזו
הפעם הראשונה שהוא היכה אותה.

96. המכות כלפי א' נמשכו עד שהייתה כבת 15. המכות היו בעיקר סטירות. בשנתיים האחרונות
לפני היציאה מהבית – הנאשם היכה יותר את ב'. בנוסף, איים עליה באיומים דוגמת: "אני
אשבור לך את כל השיניים", "אתן לך סטירה כזאת שבחיים לא נתנו לך". האירוע האחרון
של אלימות פיזית כלפי א' היה כשנה וחצי לפני שעזבו את הבית. היא שוחחה בטלפון
האלחוטי בבית. היה לה ויכוח עם הנאשם (לא זכור לה על מה), והנאשם נטל ממנה את
הטלפון האלחוטי, תוך כדי שהיא משוחחת בטלפון, והשליך אותו על ראשה.

97. האלימות כלפי ב' הייתה בעיקר איומים וסטירות. זה נפסק כשנתיים לפני שעזבו את הבית,
כיוון שאז א' ו-ב' היו כבר גדולות. את האלימות כלפי ג' היא מתקשה להגדיר במלים. הוא
סבל יותר מכולם. כאשר ג' עשה או אמר משהו שלא מצא חן בעיני הנאשם, הוא היה משליך
אותו לרצפה בחייתיות ובפראות. במקרים מסוימים הוא היה לוקח את ג' לחדר ומכה אותו,
כדי שיתר האחים לא יראו. ג' לא היה בוכה בפני הנאשם, לא אמר דבר וספג הכל. הוא התכנס
בתוך עצמו, ורק אחרי שהנאשם היה מתרחק, אפשר היה לראות את הדמעות של ג'. אלה
דברים ש-א' ראתה במו עיניה. כלפי אחותה, ד', המצב היה רגוע יותר, אך גם אותה הכה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 הנאשם אם אמרה משהו שלא לרוחו של הנאשם או אם העזה לענות לו. זכור לה מקרה בו ד'
2 לא אמרה לנאשם "שלום", והנאשם התעצבן ובעט בה.
- 3
4 98. א' לא ראתה את הנאשם נוקט באלימות פיזית כלפי המתלוננת, אך הוא היה מאיים עליה
5 בסכין. היו מקרים בהם המתלוננת יצאה לאירועים בניגוד לרצונו של הנאשם, והנאשם היה
6 נועל אותה מחוץ לבית. הוא גם היה מאיים עליה כי ירצח אותה, אם לא הכינה אוכל.
7 האירועים האלה התרחשו בבית בתדירות של אחת לשבוע.
- 8
9 99. במקביל להתחזקות הנאשם בדת, לאחר לידת אחיה ג' – הנאשם הפסיק לעבוד. באותה
10 תקופה הוא תבע את מקום עבודתו, תבע שכנים ועוד אנשים נוספים. א', שהייתה אז תלמידה
11 בתיכון – שימשה בתור "הקלדנית" שלו. גם אם היו לה לימודים או מבחנים למחרת, היא
12 הייתה יושבת לעתים עד השעה 03:00 ומבצעת עבודות הקלדה עבור הנאשם. אם היא הייתה
13 מתנגדת, הנאשם היה מעניש אותה, מונע ממנה להיפגש עם חברות, ולפעמים מכה אותה.
- 14
15 100. כשהתבקשה א' להגדיר את רגשותיה כלפי הנאשם – מסרה כי היא מאחלת לו רק טוב.
16 מבחינתה – הוא אביה רק מבחינה גנטית. הנאשם הרס את ילדותה, ומאותה תקופה היא
17 זוכרת רק את הטראומה. היא לא מעידה על מנת לפגוע בנאשם, אלא על מנת לספר את שעבר
18 במהלך ילדותה.
- 19
20 101. בחקירתה הנגדית עמדה א' על כך שבמהלך חקירותיה במשטרה סיפרה את כל האמת. ואולם,
21 לטענתה, לא ניתן לתאר חיים שלמים בשתי חקירות. בהכנה בפרקליטות נאמר לה כי אם
22 תרצה להוסיף דברים, הדבר יתאפשר במהלך עדותה בבית המשפט. א' הבהירה כי לא הפריזה
23 בתיאור האירועים, אלא דווקא המעיטה. עד היום היא תחת הטראומה שחוותה בבית.
24 כשהיא נתקלת בצעקות או הרמת קול – הטראומה מציפה אותה שוב. א' אישרה כי לא
25 תיארה בחקירתה במשטרה אירועים של איומים כלפי אמה, והסבירה כי בעת שנחקרה,
26 הייתה ילדה, אשר עזבה את ביתה וניסתה לשכוח ולנהל חיי שגרה.
- 27
28 102. לטענתה, מעולם לא נגרמו לה סימני חבלה כתוצאה מהאלימות של הנאשם. לא זכור לה אם
29 מישהו ראה את אירוע זריקת הטלפון. היא אינה זוכרת אם זה היה בסלון או בחדר. מדובר
30 באירוע משנת 2014, כשהייתה בת 16. זכור לה שאירוע זריקת הטלפון היה עם טלפון ביתי,
31 אלחוטי, ולא עם מכשיר טלפון נייד. בעניין זריקת הסכין על ו', עמדה א' על כך שאמרה
32 בחקירתה במשטרה כי הנאשם השליך "סכין או סכין", ולא רק סכין. לא זכור לה אם החפץ
33 שהושלך אכן פגע ב- ו', אם זכור לה שהנאשם מיד פייס אותה.
- 34

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

103. א' אישרה כי במהלך עדותה בבית המשפט מסרה דברים שלא סיפרה עליהם במשטרה. כיום, בחלוף הזמן, היא נתקלת במצבים המזכירים לה אירועים שהתרחשו. זכורים לה איומים על אמה, אך היא לא זוכרת אם בתקופה שקדמה לעזיבת הבית היו איומים באמצעות סכין. תמיד היו איומים ברצח. השימוש בסכין לצורך איומים נעשה בתקופה שבין 3 ל-5 שנים לפני שעזבו את הבית. א' ציינה כי למרות כל האירועים, היא הפגינה אהבה כלפי הנאשם וניסתה לשמח אותו, כדי שיאהב אותה יותר.
104. א' מסרה כי מאז שהיא זוכרת את עצמה, מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת לא הייתה אידילית, והיא שאלה את עצמה מדוע הם לא מתגרשים. א' אישרה כי היא זו שהכינה את הספרון ובו ברכות להוריה לרגל יום הנישואין. הספרון הוכן בשנת 2011, כשהייתה בת 14. את הברכות שבספרון מצאה באתרי אינטרנט. כילדה, היא רצתה שמשפחתה תהיה מאושרת ומאוחדת. התכנים של הברכות – אינם מדויקים. ל- א' הוצגה "עבודת השורשים" שהגישה, והיא אישרה כי המתלוננת כתבה את מרבית הפרטים. אמה ניסתה לייפות את המציאות, כיוון שהעבודה מוצגת מול כל ילדי הכיתה.
105. לעניין התקרית עם האחייך, י', א' עמדה על כך שהנאשם גירש אותו מהבית. היא לא ראתה שהנאשם הכה את י'. היא נשארה בבית, כשהנאשם ירד עם האחייך שלה במדרגות. היא לא יודעת מה קרה כשלא ראתה אותם. היא לא שמעה או הבינה מאדם אחר כי הנאשם הכה את י'.
106. א' עמדה על כך שהדברים שמסרה בהודעתה מיום 8.9.16 בעניין הכאתה של ד' על ידי הנאשם – נכונים. הנאשם בעט ב- ד', אך היא לא זוכרת איפה זה היה. רוב הסיכויים ש- ד' בכתה באותו מקרה. א' התבקשה לספר על אירוע ספציפי בו הנאשם הכה את ד', ומסרה שלאור ריבוי המקרים, היא מתקשה לזכור אירוע אחד מסוים. היא זוכרת בעיטות של הנאשם ב- ד', בגלל שלא אמרה לו "שלום", או בגלל שהשיבה לו "לא נכון". זכור לה בוודאות שראתה את הנאשם בועט ב- ד' כשהיא שכובה על הרצפה. אירוע כזה חזר על עצמו כמה פעמים. א' זוכרת כי היא עצמה הייתה באירוע הזה בסביבות כיתה י'.
107. א' ציינה כי בין המתלוננת לבין ב' התנהלו שיחות רבות על מה שקורה בבית. הקשר של א' עם המתלוננת היה שונה. הן לא ניהלו שיחות כאלה, ו- א' הייתה שומרת דברים לעצמה. לא זכור לה שהמתלוננת או ב' שיתפו אותה מה הן חוו מידי הנאשם. א' יודעת רק מה שהיא ראתה וחוותה בעצמה. מה שהיא לא ראתה – היא מעדיפה לא לדעת. הידיעה מכאיבה ומציקה לה. כך היה כשגרו עם הנאשם, וכך גם היום. גם ד' לא סיפרה לה על דברים שחוותה מהנאשם. מה ש- א' יודעת אלו דברים שהיא עצמה ראתה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

108. א' מסרה כי היא ידעה על הגשת התלונה במשטרה, ביום בו נודע לה כי היא ואחיה עוזבים את הבית. באותו יום היא הגיעה לבית סבתה, ושם שמעה על כך מאמה של המתלוננת. א' לא הרגישה צורך לשאול מה בדיוק קרה. מבחינתה זה מה שהיה צריך לקרות. א' אישרה כי הציבה "אולטימטום" למתלוננת, כדי להניע אותה להתגרש מהנאשם: א' אמרה למתלוננת כי היא מעדיפה ללכת לשירות לאומי או לחיות כמו חייל בודד, ואפילו לגור ברחוב – רק לא לחזור לבית. א' הגיעה לעמדה זו לאחר תקופה ארוכה של התעללות, ולאחר שהנאשם לקח לה את הטלפון הנייד שלה. זו לא הייתה הפעם היחידה בה דיברה עם המתלוננת על כך. המתלוננת קמה ו"עשתה מעשה" רק חודשים לאחר אותה שיחה עם א'.

109. א' מסרה כי ישנם אירועים רבים שהיא נזכרת בהם רק לאחר שמזכירים לה אותם. כך למשל – הנאשם העלים למתלוננת בגדים. את האירוע בו צעק הנאשם על המתלוננת כיוון שנגעה במסמכים שלו – היא אינה זוכרת.

110. א' סיפרה כי במהלך חקירתה במשטרה תיארה אירוע שהתרחש חמש שנים קודם לכן, בו הנאשם לקח את ג' לחדר, כדי שלא יראו איך הוא מכה את ג'. א' הציצה דרך חור המנעול, וראתה את הנאשם בועט ב- ג'. האלימות כלפי ג' נמשכה עד לפני שעזבו את הבית. האירוע עליו סיפרה בחקירתה במשטרה התרחש בסביבות שנת 2010, כאשר ג' היה כבן 7 שנים. ג' מעולם לא סיפר לה כי הנאשם הכה אותו.

111. א' שללה את הטענה כי המתלוננת נקטה נגדה באלימות פיזית, ומסרה כי אינה זוכרת מקרים כאלה. זכור לה שהמתלוננת הרימה את הקול עליה.

112. א' מסרה כי היא הגיעה לפסיכולוגית למספר טיפולים משפחתיים, ואז הבינה כי "אין בכך צורך". זה היה בתקופה בה היא שירתה שירות לאומי. א' מסרה כי את הדברים שחוותה היא שומרת לעצמה, ואינה מעוניינת לשמוע מה אחרים חוו. פעם אחת היא התבקשה להשתתף במפגש טיפולי של ב', ו- א' הסכימה, כיוון שדבר היה לטובתה של ב' ועל מנת לסייע לה.

עדותה של גב' כרמית חמו:

113. בחקירתה הראשית ציינה העדה, כי היא משמשת כחוקרת ילדים מזה שמונה שנים. ביום 16.11.15 היא חקרה את הילדים ג', ד' ו- ו', במסגרות החינוכיות שלהם וללא ידיעת הוריהם. כעבור כשבועיים חקרה בשנית את הילדים ג' ו- ד'.

114. העדה ציינה כי חקירתה השנייה של ד' בוצעה לבקשתה של הילדה, אשר מסרה למנהלת בית הספר כי היא מעוניינת לשוב ולשוחח עם החוקרת. ד' מסרה בחקירתה על אלימות מתמשכת

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 מצד הנאשם כלפיה וכלפי אחיה. האלימות כללה בעיטות, דחיפות, סטירות, השלכת חפצים.
2 ד' דיווחה על חמישה אירועי אלימות מצדו של הנאשם, וכן על ארבעה אירועי אלימות מצד
3 המתלוננת כלפיה וכלפי אחיה. מבין תשעת אירועי האלימות – החוקרת העריכה מהימנות
4 לגבי ארבעה אירועים. ד' דיווחה על תחושת פחד מהנאשם ועל כך שהוא נוהג להכות ואמרה:
5 "אני מפחדת שהוא ייקח אותי, אני מפחדת שהוא יבוא". ד' מסרה פרטים אודות האירועים,
6 במלל חופשי. היא ידעה להבחין בין מה שראתה בעצמה לבין מה ששמעה עליו מאחרים.
7 ועדיין, לא התקיימו די קריטריונים לגיבוש הערכת מהימנות. כך לעניין אירוע השלכת צלחת
8 הדגים וכך לעניין אירוע השלכת מתקן הכביסה. במהלך חקירתה השנייה, ובאופן ספונטני,
9 ד' מסרה גם על אלימות כלפיה מצדה של המתלוננת. היא הרחיבה לגבי אירוע אחד בלבד.
10 החוקרת העריכה מהימנות רק לגבי אירוע זה, בו ד' דיווחה כי המתלוננת הכתה את ד' על
11 ידה כשהעירה אותה משנתה וביקשה ממנה לשתות מים.
12
- 13 115. חוקרת הילדים התקשתה להעריך מהימנות רק לגבי חלקים מסוימים מתוך אירוע. לפיכך,
14 ומשעדותה של ד' נותרה דלה בפרטים אודות אירועים מסוימים – לא ניתן היה לפלח את
15 אירוע האופניים ולהעריך מה ד' ראתה ומה לא.
16
- 17 116. העדה מסרה כי הילד ו' נחקר כשהיה בן חמש. הוא שיתף פעולה בהתאם לגילו והשיב באופן
18 מותאם. החוקרת התרשמה מקושי שפתי. ו' שלל בתחילה את החשדות בדבר אלימות כלפיו.
19 בהמשך סיפר על אירוע בו עשה חור במשקוף באמצעות מברג, והנאשם הכה אותו באצבעות
20 ידו. החוקרת התקשתה להעריך מהימנות לגבי אירוע זה, כיוון ש- ו' לא הרחיב. היא התרשמה
21 ממוטיבציה נמוכה לחשיפה. כשנשאל אם הכו בבית מישוהו אחר לאחר שהלך לאיבוד – מסר
22 ו' על "אירוע האופניים". גם לגבי אירוע זה התקשתה החוקרת להעריך מהימנות. ו' לא הרחיב
23 לעניין אופן הפגיעה, ואף לא לגבי השתלשלות האירוע.
24
- 25 117. לגבי עדותו של הילד ג', הוא לא מסר האשמה. הגם שישנן אפשרויות רבות המסבירות
26 התנהגות מסוג זה – אין באפשרות החוקרת לקבוע כל ממצא מהימנות לגבי ג' ועדותו בפניה.
27 ג' נחקר פעמיים, והיה כבן 12 במועד החקירה. הוא השיב רק על חלק מהשאלות, ומספר
28 פעמים הביע רצון לצאת מהחדר ולסיים את השיחה. בשתי החקירות יצא טרם מיצוי
29 החקירה. טרם החקירה השנייה שוחחה החוקרת עם עו"ס לסדרי דין ועם המטפלת שטיפלה
30 ב- ג' ובמשפחתו, מהן הבינה כי ג' שרוי במצוקה ואינו מוכן לשוחח עם איש ולספר מה קרה.
31 אשר לאי מסירת האשמה, ציינה החוקרת כי מניסיונה, כמחצית הילדים הנחקרים אודות
32 פגיעה במשפחה – לא מוסרים האשמה מתוך תחושות של פחד, בושה, חרדה ואשמה או איום.
33 במהלך שנת 2017 התקבלה בקשה נוספת של הפרקליטות לבצע חקירת ילדים בעניינו של ג',
34 אך הדבר לא בוצע כיוון ש- ג' היה כבר בן 14 שנים. ג' הופנה לפיכך לחוקרת נוער.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

118. העדה מסרה בנוסף כי הילדים ג' ו- ד' נחקרו באותו מועד ובאותה מסגרת חינוכית. השניים נפגשו רק בסיום חקירתם, ושללו שמישהו אמר להם מה להגיד. השניים לא ידעו כלל כי חוקרת הילדים מגיעה על מנת לחקור אותם.

119. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי הערכת המהימנות מבוצעת על פי התקיימותם של מספר קריטריונים העולים מתוך המלל שמוסר הילד. ההערכה אם הילד חווה את אשר תיאר – אינה נעשית תוך השוואה לראיות חיצוניות. ההערכה נערכת תוך הסתמכות על מדריך לחקירת ילדים של משרד העבודה והרווחה. המדובר בכלי עבודה מקובל, והעדה עושה בו שימוש, תוך התאמת האמור בו לילד הנחקר.

120. עוד מסרה העדה כי במהלך גביית חקירות הילדים, היו ברשותה טופס הזמנת עדות, שתי הודעות שמסרה המתלוננת במשטרה (מיום 1.11.15 ומיום 2.11.15) וכן דיווח שהתקבל מעיריית כרמיאל מיום 12.11.15. על סמך מסמכים אלו בנתה את השאלות לחקירת הילדים. במהלך חקירות הילדים, בדקה העדה את הסוגיה של זיהום החקירה: אופן חשיפת האירוע, עם מי שוחחו הילדים, מה שאלו אותם והאם נאמר להם מה למסור בחקירה.

121. העדה מסרה בנוסף כי סיכום חקירת הילדה ד' הועבר למשטרה להמשך טיפול. מתוך האירועים, בשניים מהם הייתה ד' הקורבן, וביתר האירועים נכחה כעדה. על פי הדיווח שמסרה ד', ב"אירוע האופניים" סטר לה הנאשם (וכן ל- ג'), וסביר כי ד' לא הייתה מתארת תחושות אלו אלמלא חוותה אותן. החוקרת עמדה על הערכת המהימנות ביחס לאירוע זה, על אף העובדה שהמתלוננת והילדים ג' ו- ו' לא הזכירו את ד' בהקשר לאותו אירוע.

122. החוקרת ציינה כי במהלך חקירתה של ד', נעשה ניסיון למקד אותה, שכן היא גלשה לנושאים שונים. בתום החקירה שאלה אותה החוקרת אם סיפרה על כלל האירועים לאדם אחר. ד' לא נשאלה לגבי כל אירוע אם סיפרה עליו לאדם אחר. לעניין אירוע הבעיטה, נזכרה ד' בהמשך כי ספגה בעיטה ב"שפיץ" של הנעל, וביקשה להוסיף זאת. עוד סיפרה ד' כי הנאשם היכה גם את אחיותיה הגדולות, אך לא ציינה אירוע מסוים. החוקרת התרשמה כי עובדה זו מלמדת על המחויבות של ד' לדייק.

עדוּתה של גב' ענת פריימן:

123. בחקירתה הראשית ציינה העדה כי היא עובדת סוציאלית במקצועה, מטפלת זוגית ומשפחתית. היא קיבלה מגב' סטייסי שוורצגלס את ההפניה לטפל במתלוננת ובילדיה שעזבו את הבית לאחר שחוו אלימות. שתי הבנות הגדולות הגיעו רק למפגש אחד בו ציינו כי חוו

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

אלימות. מאז הן סירבו להגיע למפגשים. רוב המפגשים היו עם המתלוננת, ג', ד' ו- ו'. לעתים
היו מפגשים עם המתלוננת בלבד – בעיקר הדרכת הורים, וגם מפגשים על מנת לעבד את
התכנים שעלו במפגשים עם הילדים. באמצעות העדה הוגשו דו"חות סוציאליים שערכה
[ת/59-61].

124. בחקירתה הנגדית ציינה העדה, כי טיפלה במשפחה מעל שנתיים, בתדירות של פעם בשבוע.
ברוב המפגשים נכחו המתלוננת ושלוש ילדיה. מפגשים בודדים התקיימו בנוכחות
המתלוננת בלבד, ובהם עלה בין היתר הפחד של הילדים מהנאשם וממה שהוא מסוגל לעשות.
בשל אותם פחדים, נהגה המתלוננת לישון באותו חדר עם ילדיה, ואף ללוות אותם לחדר
המקלחת. ג' היה טרוד מאוד בפחדים מהנאשם. הוא דאג שלא יקרה משהו למתלוננת או
לאחיו, ואף הכין "אסטרטגיות בריחה" מהנאשם למקרה הצורך.

125. העדה ערכה תיעוד של המפגשים הטיפוליים, ובהם עלו גם תכנים הנוגעים לאירועים
ספציפיים, כגון אירוע בו הנאשם השליך צלחת דגים לכיוון המתלוננת, יחד עם סכין אשר
כמעט פגעה בילד ו'. הילד ג' סיפר במפגשים כי שמע את הנאשם קם בלילה והלך לעבר
המתלוננת, עטה כפפות על ידיו וניסה לחנוק אותה. ג' לא היה מוכן להרחיב בעניין. ג' ו- ו'
סיפרו כי הנאשם אמר למתלוננת "את לא תצאי ממני בחיים".

126. עוד ציינה העדה, כי במהלך המפגשים ישבה המתלוננת דוממת, והניחה לילדים לדבר.
במפגשים שהתקיימו עם המתלוננת בנפרד, מסרה לה המתלוננת כי הייתה בטוחה שהילדים
לא מודעים לכל הדברים שסיפרו. העדה שללה את האפשרות לזיהום החקירה ולרצון של
המתלוננת להפליל את הנאשם. ההיפך הוא הנכון – המתלוננת עודדה את הילדים להיפגש
עם הנאשם. בנוסף, במהלך הטיפולים המשותפים, המתלוננת לא הזכירה אמירות או
תחושות שביטאו ילדים אחרים. במפגשים עם הילדים, הם נהגו לשוחח על תכנים שהילדים
עצמם העלו. חלק מהתכנים נגעו לנאשם. חלק מהתכנים נגעו להתנהלותם בחייהם החדשים.
את האמירות של הילדים האחרים מסרה המתלוננת רק במפגשים יחידניים עם המטפלת.

127. העדה שללה את האפשרות, כי במהלך הטיפולים נעשה ניסיון לטעת מחשבות אצל הילדים.
המטרה היא להביא את הילדים לתפקוד נורמטיבי בחייהם. בין היתר – תפקוד נורמטיבי מול
סמכות הורית או סמכות של מורה בבית ספר. לעדה ידוע כי הילדים נחקרו בעבר, אך לא ידוע
לה מתי. מדי פעם עדכנה העדה את פקיד הסעד על התפתחות הטיפול. היה מקרה בו פקיד
הסעד נכנס לחדרה באמצע מפגש, ועדכן אותם כי הם אמורים להיחקר. עוד מסרה העדה כי
ידוע לה ש- ג' סירב משך שנים להיחקר. ג' אף סירב להיפגש עם קצין הסעד לבד, ועמד על כך
שהעדה תהיה נוכחת במהלך אותם מפגשים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1
2
3

עדותה של גב' נורית פרידה:

128. בחקירתה הראשית מסרה העדה כי היא עובדת סוציאלית בהכשרתה, ומשמשת כמרכזת של מרכז קשר בכרמיאל. העדה ציינה כי הנאשם הגיע למרכז הקשר בחודש 11/2015 ונפגש שם עם שלושת ילדיו, וזאת עד לתאריך 11.8.16. העדה אישרה כי ערכה סיכומי מפגש בעניין המשפחה [ת/62] וכן שני טפסים אודות דיווח על מפגשים במרכז הקשר [ת/63-64].

8

129. בחקירתה הנגדית אישרה העדה כי בין אוגוסט 2016 לאפריל 2018 – לא נפגשו הנאשם והילדים במרכז הקשר, כיוון שהנאשם הפסיק להגיע, מסיבותיו שלו. העדה דיווחה על כך לפקיד הסעד, וזה הנחה אותה להפסיק את המפגשים. במהלך חודש אפריל 2018 נפגש הנאשם פעם אחת עם שלושת הילדים הקטינים. המפגש השני התקיים רק עם הילד ו', שכן הילדים ג' ו- ד' לא רצו להגיע למרכז הקשר. העדה מסרה כי ידוע לה שישנו הליך משפטי הנוגע לאלימות במשפחה. עם זאת, המפגשים בין הנאשם לילדים היו טובים. הילד ו' היה קשור לנאשם – הן לפני הפסקת המפגשים והן לאחר חידושם. העדה עדכנה את פקיד הסעד כי הילדים ג' ו- ד' מסרבים להגיע למפגשים נוספים עם הנאשם. פקיד הסעד הנחה אותה כי המפגשים יימשכו עם ו' בלבד. המפגשים מתקיימים מחודש אפריל 2018 ועד היום. את המתלוננת פגשה העדה רק פעם אחת, ואין לה כל היכרות איתה. הרושם שקיבלה העדה הוא כי ד' הייתה פעילה במפגשים עם הנאשם, רצתה שיחבק אותה, שיחקה ורקדה. הייתה תקופה שלילד ג' היה קשה במפגשים, אך הנאשם דאג להנעים את המפגש עם הילדים, ואף הצליח לשמח אותו.

22

23

עדותה של גב' נועה ויינשטיין:

130. בחקירתה הראשית ציינה העדה, כי היא עובדת סוציאלית בהכשרתה, ועובדת במרכז לטיפול מניעת אלימות במשפחה בעיריית כרמיאל. המתלוננת הגיעה למפגש עמה יום לאחר שהמתלוננת פגשה את סטייסי שוורצגלס. תחילה נערכו מספר מפגשי 'אינטייק', ובהמשך נערכו מפגשי טיפול. העדה אישרה כי ערכה סיכומי פגישות [ת/65], וכן כי נערכו התכתבויות בינה לבין פקיד הסעד [ת/66]. העדה אישרה, בנוסף, כי ביום 19.11.15 שלחה מכתב בעניינה של המתלוננת, החתום על ידה ועל ידי גב' שוורצגלס [ת/67].

29

30

131. העדה ציינה כי במהלך המפגש עם המתלוננת, היא ביצעה הערכת מסוכנות ראשונית. המתלוננת פנתה למשטרה, ולאחר מכן לבית המשפט בבקשה לקבל צו הגנה. המתלוננת מסרה לעדה, כי היא לא הגדירה לעצמה את התנהגותו של הנאשם כאלימה, וכי הבנות הגדולות הן אשר "דחפו" את המתלוננת לקבל החלטה ולהיפרד מהנאשם. מהמפגשים עלה

34

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

כי הנאשם נקט באלימות נפשית, צעק על הילדים ואיים עליהם. היה אירוע של אלימות פיזית בו ניסה הנאשם לחנוק את המתלוננת, כחודש וחצי טרם פנייתה לרשויות הרווחה. מטרת המפגשים הייתה לחזק את המתלוננת. המפגשים כללו תכנים פסיכו-חינוכיים להעצמת המתלוננת, בדומה לכלל נפגעות של אלימות במשפחה.

132. בחקירתה הנגדית מסרה העדה, כי במהלך הטיפול היא הסבירה למתלוננת, כי לפי דבריה ותיאוריה – התנהגותו של הנאשם כלפיה הייתה אלימה. להתרשמותה, המתלוננת לא הבינה כי היא חיה בסיטואציה מסכנת ואלימה. במהלך המפגש הראשון רשמה המתלוננת הערות, ואת ההתנהגויות מהן סבלה. העדה הסבירה לה כי חשוב להעביר לבית המשפט את הדברים במהלך בקשתה לקבל צו הגנה. המתלוננת הביעה דאגה שהנאשם ייקח את הילדים לבני ברק. העדה שאלה את המתלוננת אם קיים סיכון כלפי הילדים. במפגש הראשון נכחה גם אמה של המתלוננת, וכן גב' שוורצגלס (בחלק מהמפגש). אמה של המתלוננת מסרה כי האלימות כלפי המתלוננת החלה כבר לפני 17 שנים. העדה אישרה, לשאלת הסגור, כי התרשמה שאמה של המתלוננת דומיננטית יותר, בכל הנוגע לתחושות כלפי הנאשם.

133. עוד ציינה העדה כי כאשר קיים חשד לאלימות, רשויות הרווחה מכוונות את הפונים אליהם לפנות לבית המשפט ולמשטרה. אין בכך כדי להעצים את האירועים. במהלך הפגישות עלה גם נושא של אלימות מינית מצד הנאשם כלפי המתלוננת. בנוסף, המתלוננת חששה כי הנאשם "ישטוף לילדים את המוח" ויכפה עליהם דרך חיים דתית.

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם:

134. בחקירתו הראשית מסר הנאשם, כי הטענות נגדו לא היו ולא נבראו, וכי "עשו ממנו מפלצת", כטענתו. הנאשם מסר כי כשבעה חודשים לפני ה-1.11.15 הוא הטיח במתלוננת שהיא בוגדת בו. אז התחילה להעכיר מערכת היחסים, והמתלוננת התנהגה כ"אישה מורדת". לא כיבסה את הבגדים, קיללה אותו בפני הילדים, קמה מסעודות השבת בצעקות וקיללה אותו. הוא מעולם לא נהג באלימות כלפי המתלוננת או כלפי הילדים. הבית היה בית דתי-תורני, ואלימות לא מתאימה לדרך החיים הזו.

135. הנאשם הסביר את הטענות נגדו בתופעה של "ניכור הורי". לפני שהטיח במתלוננת על דבר בגידתו בו, החיים שלהם היו נורמליים ותקינים. מרגע שפרץ המשבר בינו לבין המתלוננת, הוא ניסה "לאחות את הקרעים" ולשם כך פעל כדי להביא את המתלוננת לרב שמואל. זאת, למרות שהמתלוננת עשתה מעשה שלא ייעשה. המתלוננת הסכימה ללכת לרב שמואל והסכימה להתגרש מהנאשם "בצורה מכובדת" וללא הכפשות.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1
2 136. ביום 1.11.15 היה הנאשם בדרכו למקום עבודתו. בשעה 20:00 התקשר אליו שוטר והורה לו
3 להגיע לחקירה בגין תקיפת בת זוג. הוא נעצר, ושהה לילה בבית מעצר קישון, כמו פושע. בית
4 המשפט הורה על שחרורו ממעצר.
- 5
6 137. הנאשם המשיך וטען כי הוא אוהב את ילדיו. הוא חיתל אותם, טייל איתם והכין איתם
7 שיעורי בית. הוא היה נשוי למתלוננת כעשרים שנה, ובתקופה זו מעולם לא היו תלונות על
8 אלימות. לא במערכת החינוך, לא בקופות חולים או בבתי חולים, לא בשירותי הרווחה ולא
9 במשטרה. הכל צץ באופן פתאומי, לאחר שהטיח במתלוננת כי היא בוגדת בו.
- 10
11 138. אשר לתלונות של הבנות א' ו- ב', אישר הנאשם כי לקח את מכשירי הטלפון הניידים שלהן
12 (למרות שבשל סערת הרגשות, לא אמר זאת בעת שנחקר במשטרה). הוא גאה בכך שלקח מהן
13 את מכשירי הטלפון, אשר המתלוננת ואימה קנו להן. הבנות גלשו באתרים "לא חינוכיים
14 בלשון המעטה", כלשונו. על מנת להגן עליהן, הוא לקח מהן את מכשירי הטלפון. הבנות חיו
15 תחת חינוך תורני דתי. המתלוננת החליטה לסטות מדרך התורה ולקחה את הילדים להוריה.
16 הנאשם ציין כי במהלך עדותן בבית המשפט, הוא ראה אותן לראשונה מזה למעלה מארבע
17 שנים. הוא לא האמין למשמע אוזניו, ולא האמין כיצד הן נראות ולבושות היום. כאשר שמע
18 את עדויותיהן, לא האמין לאילו ממדים הגיע ה"ניכור ההורי". לטענתו, בנותיו אינן דוברות
19 אמת, ועדותן היא בשל הסתה של המתלוננת ואמה.
- 20
21 139. גם אמה של המתלוננת לא העידה אמת. משפחת הנאשם והורי המתלוננת נהגו לבקר זה את
22 זה במהלך שבתות. אמה של המתלוננת מכירה את הנאשם היטב. בעדותה מסרה גרסה
23 שאינה אמת. אמה של המתלוננת היא אישה שתלטנית. כך היא מתנהגת לבעלה, וכך היא
24 מתנהגת לחתניה. גם טענתה של אם המתלוננת, לפיה הנאשם הכה את י' – אינה אמת ואינה
25 קשורה למציאות.
- 26
27 140. בחקירתו הנגדית מסר הנאשם, כי גדל בבית דתי-תורני, וקיבל חינוך תורני. הוא שירת
28 בצה"ל, ולאחר השחרור עבד במקומות שונים במערכת הביטחון. הנאשם אישר כי במשך
29 שמונה שנים – לא עבד, ובמהלך אותן שנים טיפל בילדיו ומילא את תפקיד האם, בעת
30 שהמתלוננת למדה והשקיעה בקריירה שלה. בנוסף, הוא למד בחברותא. הנאשם אישר כי
31 באותה תקופה מקור הפרנסה היה המתלוננת, וכן כספים שקיבל מהמוסד לביטוח לאומי בגין
32 תאונת עבודה בה נפגע.
- 33
34 141. הנאשם טען כי לפני שפרץ המשבר עם המתלוננת, כשהילדים היו מגיעים הביתה – הוא נהג
35 להכין איתם שיעורים, לשחק ולטייל איתם. במהלך השבת נהג לספר את פרשת השבוע, וכל

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- מיני הלכות. בבית הלבוש המקובל הוא כמו בכל בית דתי: כיסוי ראש לאישה, חצאית ובגד המותר על פי ההלכה. הנאשם שלל את הטענה כי אסר על בנותיו לנעול סנדלים, וטען כי אין איסור הלכתי לכך.
142. הנאשם אישר כי הגיש תביעה נגד חברת רפא"ל, וכי נעזר בבתו, א', לצורך הקלדת מסמכים. לטענתו, מדובר בכשעה או שעתיים במהלך שעות הצהריים או הערב. הנאשם שלל את הטענה כי א' הקלידה עבורו שעות ארוכות.
143. לטענת הנאשם, עד חודש אפריל 2015 חיו כמשפחה רגילה. משפחה וחברים נהגו לבקר אותם, כולל חברים של הילדים. הנאשם שלל את טענתה של בתו ב' כי התביעה להביא חברות הביתה, והסביר זאת ב"ניכור הורי" ובהסתה מצד המתלוננת ואמה. המתלוננת, בשבעת החודשים שקדמו להגשת התלונה במשטרה, אמרה לו כי תיקח לו את הבית, את הרכוש ואת הילדים. הוא עצמו קשור לילדים, אותם גידל ובהם טיפל.
144. בעת ש- ב' הייתה בת 18, התקשרה אליו עו"ד וביקשה את אישורו על מנת ש- ב' תשרת בשירות לאומי, וכן על מנת שהיא תקבל טיפולים נגד אנורקסיה. הוא סירב לכך, ונדהם כיצד ילדה בריאה כמו ב' הגיעה למצב של אנורקסיה. לטענתו, ב' חלתה שלוש שנים לאחר שהמתלוננת וילדיה עזבו את הבית. המתלוננת ואמה ניצלו את הגירושין כדי להעליל עליו.
145. הנאשם מסר כי עדותה של חוקרת הילדים – באה מפיה של המתלוננת. המתלוננת ידעה כי בשל בגידתה בו, היא במצב "לא טוב", ועל כן הוסיפה את העלילה של אלימות כלפי הילדים. בחקירתה הראשונה במשטרה ציינה המתלוננת רק כי הנאשם היה אלים כלפיה. רק לאחר שקיבלה עצות מאמה ומעורך דינה, נוספו תלונות על אלימות כלפי הילדים.
146. הנאשם ציין כי הוא יודע שהמתלוננת בגדה בו, שכן ראה סימני שפתיים על גופה של המתלוננת, במקומות מוצנעים. בנוסף, היא הייתה חוזרת הביתה בשעות לילה מאוחרות, וללא סיבה. הוא יודע שהיה לה קשר עם אדם מסוים. הוא הטיח במתלוננת את שמו של אותו אדם. הנאשם נשאל מדוע לא הוטחה טענה זו במתלוננת במהלך עדותה בבית המשפט, והשיב כי העלה את הטענה "איפה שצריך" וגם במשטרה. הנאשם נשאל מדוע לא העלה בחקירתו במשטרה טענות ספציפיות בנוגע לבגידת המתלוננת בו, והשיב כי במשטרה דיבר על החשד לבגידה באופן כללי. הנאשם ציין כי לא סיפר לאיש על חשדותיו נגד המתלוננת, מלבד לרב אליהו. הרב זימן אותם אליו, ובאותו יום זומן הנאשם למשטרה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

147. הנאשם התבקש במהלך חקירתו הנגדית למסור את תגובתו לטענות ספציפיות של המתלוננת, והשיב כי הדברים שאמרה המתלוננת – לא נבראו מעולם. לטענתו, הוא המשיך לחיות עם המתלוננת משך שבעה חודשים על אף טענותיו כנגדה, כיוון שהוא מטבעו אדם רודף שלום. הנאשם לא ידע להשיב מדוע המתלוננת חיכתה משך שבעה חודשים מרגע שהטיח בה את דבר בגידתה בו ועד הגשת התלונה במשטרה. לטענתו, במהלך אותה תקופה המתלוננת "בנתה לו תיק". עוד טען הנאשם, כי המתלוננת מנסה לחבל במפגשים בינו לבין ילדיו, ואף מנסה למנוע את הקשר האחרון שנותר לו עם בנו ו'. מלכתחילה הסכימה המתלוננת להסדרי ראייה נרחבים בין הנאשם לבין הילדים. בהמשך, הוסיפה טענות על אלימות של הנאשם כלפי הילדים, תוך שהיא מנצלת את קשריה במשטרה ובשירותי הרווחה.
148. הנאשם ציין כי הוא ממשיך לכבד את המתלוננת ואת הילדים, למרות כל מה שנעשה לו. הוא מעוניין בקשר עם ילדיו, למרות שהמתלוננת והוריה מונעים זאת ממנו. לקראת בר המצווה של ג', המתלוננת הסכימה שהנאשם יהיה נוכח בחגיגת בר המצווה ואף שהנאשם ילמד את ג' לקראת בר המצווה. לאחר שאמה של המתלוננת התנגדה – ההסכמה בוטלה. לטענת הנאשם, הדברים שמסר לכאורה ג' לעובדות הסוציאליות – אינן למעשה אמירות של ג'. ג' ציפה שהנאשם יהיה נוכח בחגיגת בר המצווה שלו. ג' סבל משך שנים מחרדות, עוד בטרם עזבה המשפחה את הבית. זאת בשל מטח קטיושות שנורה לעבר כרמיאל. בשל הפחדים של ג', המתלוננת ביקשה לתת לו טיפול בריטלין, אך הנאשם לא הסכים לכך. הנאשם פנה לרב אבוחצירה שנתן ברכות שעזרו, וגם הביא עבור ג' טיפות מיוחדות מרב בבני ברק. לטענת הנאשם, ג' סירב להגיע להעיד כיוון שהוא יודע את האמת ויודע שלא היו דברים מעולם. אשר לטענות כי לקח את ג' לחדר המקלחת והכה אותו – הנאשם הכחיש את הדברים. לטענתו, היה מקרה בו לקח את ג' לחדר המקלחת על מנת לבצע בשערו טיפול נגד כינים, וג' בכה בשל כך. לא מדובר באלימות שלו כלפי ג'.
149. הנאשם טען כי כמו בכל בית נורמלי, קורה שפה ושם נופלת צלחת, וקורה גם ש"נזרקה הצלחת לתקרה, עפה לפה ועפה לשם". את האירוע הזה, שאכן קרה, לקחו והעצימו, והפכו את הנאשם למפלצת (ע' 267 לפרוטוקול).
150. הנאשם נשאל כיצד מתיישבת טענתו בדבר הפללתו על ידי המתלוננת, עם עדותה של ד' בפני חוקרת הילדים, לפיה גם המתלוננת נקטה כלפיה באלימות. הנאשם השיב כי הדבר מלמד "כמה דמיון פורה יש לילדים", תהה מדוע לא נעשה דבר עם טענה זו של ד', וטען כי הדבר "לא מריח טוב".

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

151. הנאשם נשאל אם במהלך ארבע וחצי השנים האחרונות ניסה ליזום יצירת קשר כלשהו עם שתי בנותיו הגדולות. הנאשם השיב כי המתלוננת מנעה זאת ממנו, תוך שהיא מפעילה את קשריה בשירותי הרווחה.

152. לטענת הנאשם, היו בבית ויכוחים, כמו בכל בית נורמטיבי. הוא מעולם לא השליך על המתלוננת את מתלה הכביסה (והוא אף לא יודע אם בביתו מכנים את המתלה "סוס כביסה"). לעניין אירוע צלחת הדגים – ייתכן שנפלה צלחת, אך המתלוננת העצימה אותו לכדי אירוע אלימות של ממש. כל הטענות נגדו אשר כללו סכינים ומכשירי מטבח אחרים – לקוחים מסרט ולא היו ולא נבראו.

153. בעת שהילד ג' למד בבית ספר יסודי, התקבלו בעניינו תלונות בנוגע להתנהגותו בבית הספר. הנאשם והמתלוננת טיפלו בנושא יחד. הנאשם שלל את גרסת המתלוננת, לפיה עלה חשד אצל הצוות החינוכי כי ג' נחשף לאלימות בבית. עוד שלל הנאשם לחלוטין את אירוע האופניים.

154. הנאשם טען כי האירוע עם י" לא אירע מעולם, ועובדה היא שהוריו של י" לא עשו דבר. הנאשם שלל את הטענה כי הכה אי פעם את ד'. הנאשם שלל את טענת המתלוננת כי הוא העלים את מכשיר הטלוויזיה. לטענתו, מעולם לא החזיקו במכשיר טלוויזיה בבית. הנאשם הכחיש את טענת המתלוננת כי היה בודק את דפי החיוב של כרטיס האשראי ודורש מהמתלוננת הסברים. הוא אף שלל את טענת המתלוננת בנוגע ל"צנזור" שלו את דברי הדואר. לטענתו, גם למתלוננת היה מפתח לתיבת הדואר.

155. במהלך חקירתו החוזרת טען הנאשם, כי ניסה ליצור קשר עם הבנות א' ו-ב', ושלח להן מכתבים. גם אחותו של הנאשם שלחה להן מכתבים. הוא ביקש מעובדת סוציאלית למסור את המכתבים לבנות, אך העובדת הסוציאלית טענה שמדובר במכתבי הסתה. הנאשם אף ניסה להגיע אל הילדים באמצעות פקיד הסעד יצחק מעוז, אך הדבר לא התאפשר לו. הוא מסר למרכז הקשר מתנות על מנת שיימסרו לילדיו, אך המתלוננת השליכה אותן לפח.

עדותו של מר אלי טייב:

156. בחקירתו הראשית ציין העד, כי הוא חבר של הנאשם, ומכיר אותו מזה כשמונה שנים. במהלך השנים, ביקר בביתו של הנאשם מספר פעמים. תחילת הקשר בין השניים הייתה במסגרת העבודה. במהלך ביקוריו של העד בבית הנאשם (בתדירות של כפעם בחודש) לא ראה העד אלימות מצד הנאשם כלפי יתר בני הבית.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

157. בחקירתו הנגדית ציין העד, כי נודע לו על מעצרו של הנאשם רק בחלוף שבועיים. הנאשם התקשר אליו וסיפר לו כי היה עצור, וכי המתלוננת והנאשם "אינם מסתדרים". עוד סיפר הנאשם לעד כי גילה שהמתלוננת "לא נאמנה לו". הנאשם לא נהג לשתף אותו בעניינים אישיים. העד אישר כי אינו יכול לשלול שהייתה אלימות. אם היה נחשף לאלימות – היה מעיר לנאשם, ולא היה נשאר חבר שלו. העד ציין כי לא ידוע לו שהנאשם לא עבד משך שמונה שנים.

עדותו של מר יוסף תורג'מן:

158. העד מסר בחקירתו הראשית כי הוא אחיו הבוגר של הנאשם, וכי השניים בקשר טוב מאוד. השניים גדלו יחד במשפחה דתית/מסורתית. למשפחת העד הייתה מערכת יחסים טובה עם המתלוננת. הוא הופתע לשמוע על טענות המתלוננת, שכן הוא לא שמע ולא ידע על כך דבר. בתקופה שמשפחת הנאשם התגוררה בעיר מעלות, משפחת הנאשם ומשפחת העד היו נפגשות בתדירות יום-יומית. לאחר שמשפחת הנאשם עזבה לכרמיאל, הם שוחחו מדי מספר ימים, ומשפחת העד הייתה מזמינה אותם לחגים ולשבתות.

159. העד שלל את האפשרות כי היו גילויי אלימות מצד הנאשם כלפי ילדיו, כיוון שאחרת היה יודע על כך. המתלוננת והילדים אף לא רמזו על כך, מעולם. העד ציין כי חבר שלו לעבודה מתגורר בשכנות לנאשם. הוא מעולם לא שמע על כך מאותו שכן. העד סבור כי מדובר בעלילה הנובעת מנקמה. העד אישר כי הנאשם מקפיד יותר ממנו על אורח חיים דתי. במפגשים משפחתיים, הוא לא ראה שהנאשם נוהג בנוקשות מבחינה דתית. בנוסף, במהלך השנים לא הבחין בשינוי כלשהו אצל הנאשם, בכל הנוגע למידת הקפדתו על מצוות הדת. העד הוסיף כי לטעמו, תלונות הילדים נגד הנאשם הן תולדה של התערבות אמה של המתלוננת. מדובר באישה שתלטנית ודעתנית. הנאשם סיפר לעד, כי אינו מסתדר עם חמותו, והדבר לא מצא חן בעיני המתלוננת. החמות הכתיבה לנאשם ולמתלוננת מה לעשות באופן יומי, והנאשם ניתק עמה קשר. העד ציין כי הנאשם אדם משפחתי מאוד, טיפל בילדים כשהיו חולים.

160. בחקירתו הנגדית מסר העד, כי להתרשמותו המתלוננת היא אדם מופנם. עם זאת, עם העד היא קיימה שיחות נפש, וסיפרה לו על בעיות כלכליות שהיו להם. היא מעולם לא סיפרה לעד שהנאשם פוגע בה או אליים כלפיה. המתלוננת הייתה אדם חיובי ונורמטיבי, אם כי לפעמים היו לה "קריזות". העד נשאל אם הוא יכול לציין תכונות שליליות של הנאשם, והשיב בשלילה. העד ידע מיד על דבר מעצרו של הנאשם. העד בירר מה קורה, והנאשם שיתף אותו על דבר התלונה של אשתו, לאחר שהנאשם חשד בה כי היא בוגדת בו והטיח את חשדותיו במתלוננת.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

161. העד ציין כי מאז שנפרדו הנאשם והמתלוננת, לא נוצר קשר בין העד לבין ילדיו של הנאשם. הוא עצמו פגש מאז את ג' ואת ו' פעם אחת בלבד. נאסר עליהם לפגוש את הילדים. לטענת העד, הוריה של המתלוננת לקחו את הילדים כ"בני ערובה". העד אישר כי לא מסר עדות במשטרה בעניינם של הנאשם והמתלוננת, כיוון שלא זומן.

162. העד התבקש להסביר את העובדה שגם היום הילדים אינם מעוניינים בקשר עם הנאשם. לטענתו, אמה של המתלוננת עשתה להם "שטיפת מוח", גוננה עליהם ודאגה להם. לכן הילדים בחרו צד. עוד טען העד, כי הנאשם סיפר לו שהמתלוננת הפעילה קשרים ברשויות הרווחה על מנת להשחיר את פניו של הנאשם.

סיכומי טענות הצדדים:

163. בסיכומיה בכתב טענה ב"כ המאשימה, כי גרסאות עדי התביעה (ובאופן מיוחד עדויותיהן של המתלוננת, והבנות א' ו-ב') משתלבות זו בזו ומוכיחות את אשמתו של הנאשם. המדובר באירועי אלימות מתמשכים, ולפיכך לא מצופה מכל עד לזכור כל פרט ביחס לכל אירוע. גרסתו של הנאשם, לעומת זאת – היא גרסה שקרית ובלתי מבוססת. עדותם של שני עדי ההגנה לא תרמה דבר לבירור הנקודות השנויות במחלוקת.

164. בדיון מיום 15.9.20 השלימה ב"כ המאשימה את טענותיה. נטען כי חקירות הילדים בוצעו באופן מקצועי ומיומן, ובהתאם להנחיות. עדויות העובדים הסוציאליים, וביחוד עדותה של גב' שוורצגלס – מלמדות לא רק על מצבה הנפשי של המתלוננת, אלא גם מהווה ראיה לאמיתות התוכן. נטען כי גרסתה של המתלוננת בפני גב' שוורצגלס הינה אמרת קורבן של עבירת אלימות, בסמוך לעצם קרות האירוע. עוד נטען כי גרסאות המתלוננת במשטרה אינן בגדר "גרסה מתפתחת". המתלוננת הסבירה בעדותה מדוע בחקירתה הראשונה במשטרה לא התייחסה לאלימות הנאשם כלפי הילדים, והסבר זה נתמך בעדותה אמה של המתלוננת. אף עדותה של האם היא בגדר חריג לעדות מפי השמועה, שכן מדובר בהזדמנות הראשונה של המתלוננת לספר על אירוע האלימות שחוותה מאת הנאשם. לעניין טענת השיהוי אישרה ב"כ המאשימה כי מעת ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום חלף זמן רב, אולם חלק מהשיהוי נבע מכך שהנאשם לא התייצב לחקירות. בנוסף, היה צורך בגביית עדויות מחמישה קטינים, ולאחר הגעת התיק לפרקליטות – נדרשה השלמת חקירה. יש באמור כדי להסביר את השיהוי בהגשת כתב האישום. לעניין העובדה שהילד ג' לא העיד – נטען כי עדיין ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע עבירות כלפיו, ודי בראיות שהוגשו: עדות הבנות, המתלוננת, עדות אמה של המתלוננת על מצבו הנפשי.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

165. בסיכומיה בכתב, עתרה ההגנה להורות על זיכוי הנאשם מהעבירות שיוחסו לו. נטען כי נפל פגם בכתב האישום, שכן במרבית הסעיפים לא ציינה המאשימה את מועד התרחשות האירועים. נטען בנוסף לשיהוי משמעותי בהגשת כתב האישום, ובאופן שפגע ביכולתו של הנאשם להתגונן. עוד נטען כי המתלוננת כבשה את עדותה, ומעדותה המתפתחת ניכרת מגמה ברורה להפליל את הנאשם. למתלוננת היה מניע לטפול האשמות שווא על הנאשם, שכן לא יכלה להמשיך ולשאת את אורח החיים התורני. ביחס לכל האירועים המתוארים בכתב האישום עמדה ההגנה על סתירות ואי התאמות בין גרסאות העדים. בנוסף נטען כי ניכר מהעדויות "זיהום" של החקירות, תולדה של שיחות בין בני המשפחה אודות האירועים המתוארים בכתב האישום. בנוסף, וביחס לטענות המאשימה בעניינו של הילד ג' – מדובר בהאשמות כלליות, כאשר ג' עצמו לא העיד, ומשכך אין תשתית ראייתית מספקת להרשעת הנאשם בנקודה זו. לעומת טענותיהם של עדי התביעה – הנאשם נחקר 4 פעמים במשטרה, בחקירותיו הכחיש את המיוחס לו ומסר גרסה עקבית ועניינית. הנאשם טען כי למתלוננת ולבנות א' ו- ב' יש אינטרס בהפללתו. מעדותה של חוקרת הילדים, גב' חמו, עולה הבעיה האינהרנטית בחקירות ילדים: חוקרי ילדים אינם קובעים כי הילד הנחקר משקר, ולמעשה בכוחם לספק לעדותו של הילד משקל אשר כמעט ולא ניתן לערער עליו. בנוסף, הערכת מהימנות עדותו של הילד לא מבוצעת בהשוואה לנתונים אובייקטיביים, חיצוניים לדברי הילד עצמו. עוד נטען כי עדותם של עובדי הרווחה היא בגדר עדות מפי השמועה, המבוססת על שיחות שערכו עם הילדים. שיחות אלו מזוהמות בחלקן המכריע, ועל כן יש לייחס משקל אפסי לעדותם של עובדי הרווחה.

166. בהשלמת טיעוניו בעל פה הדגיש ב"כ הנאשם את הרקע להתלונה וכתב האישום – הליך משפטי אזרחי שהתנהל בין המתלוננת לבין הנאשם, ממנו עלתה מורכבות בעניין הסדרי ראייה עם הילדים. עוד הדגיש הסנגור את הפער בין הראיות שהובאו לבין הטענות בכתב האישום – פער אשר אין לו הסבר בסיכומי המאשימה. נטען, ביחס למעשים הנטענים של הנאשם בילד ג', כי ניתן אמנם בנסיבות מסוימות להרשיע נאשם אף ללא עדותו של קורבן עבירה. אולם לשם כך יש צורך בעדויות חיצוניות ברורות וחד משמעיות. ואילו בענייננו המקרה שונה. עוד נטען כי עדויותיהם של העובדים הסוציאליים הן בגדר עדות מפי השמועה. ניתן ללמוד מעדויות אלו, לכל היותר, את מה ששמעו הילדים מפיה של המתלוננת, אך לא מעבר לכך.

דיון והכרעה:

167. טרם הכרעה לגופן של טענות, עדויות וראיות – אתייחס בקצרה למספר הנחות מוצא ראשוניות, אשר לאורן תיבחנה טענות הצדדים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1
2 **עדויות קרבנות עבירה, בעבירות אלימות במשפחה:**
- 3 168. עבירות אלימות במשפחה, ובאופן מיוחד עבירות הנמשכות על פני שנים – נושאות עמן אופי
4 מיוחד. בתי המשפט הכירו במרוצת השנים בקושי האינהרנטי בו נתקלים קרבנות עבירות של
5 אלימות במשפחה, בבואם לשחזר פרטים של אירוע טראומטי. הקושי נעוץ במספר גורמים,
6 פנימיים וחיצוניים כאחד.
- 7 קיימת מורכבות רבה במסירת עדות מפלילה כנגד בן משפחה, והדברים נכונים ביתר שאת
8 ביחס לעדות נגד בן משפחה סמכותי (הורה, למשל). הדיסוננס בין דמות ההורה כדמות
9 מיטיבה, חמה ומגוננת, לבין דמות ההורה כדמות פוגעת, מטילת אימה, ומתעללת – גורם
10 לקושי רב בהפניית אצבע מאשימה כלפי ההורה.
- 11 גם במסירת עדות מפלילה נגד בן זוג קיימת מורכבות רבה. תחושות של בושה, פחד, תחושת
12 כישלון ואשמה, כמו גם הלחץ הנובע ממשמעות מסירת העדות (פרידה, פירוק תא משפחתי,
13 נידוי, פגיעה כלכלית ועוד), בצד התקווה כי ההתנהגות הפוגעת תחלוף ותשתנה – כל אלה
14 מקשים מאוד על בן הזוג לחשוף את דבר הפגיעה. הדברים כמובן נכונים שבעתיים בחברות
15 מסורתיות, בהן לעתים קיימים גם גורמי לחץ חיצוניים, כגון תלות כלכלית, לחצים של בני
16 משפחה או דמויות סמכות בקהילה.
- 17 [להרחבה והעשרה – ר' מחקרם של פרופ' רחל לב-ויזל ופרופ' צבי איזיקוביץ', "אלימות כלפי
18 ילדים ובני נוער בישראל – בין שכיחות לדיווח", אוניברסיטת חיפה, ינואר 2016].
19
- 20 169. אף כבישת עדויות של קרבנות עבירות הנעברות בין בני משפחה – היא תופעה מוכרת. מערכת
21 היחסים המורכבת בין מבצע העבירה לבין הקורבן, כמו גם פערי הגילאים או פערי הכוחות,
22 הפחד, המבוכה ותחושת ה'אין מוצא' – כל אלה יכולים לעמוד בבסיס פניה מאוחרת לרשויות
23 וחשיפת מקרי אלימות בתוך המשפחה. לכבישת העדות במצבים מסוג זה יש על פי רוב הסבר
24 סביר, המעוגן בנסיבות המיוחדות של המקרה. לא תמיד כבישת העדות נשענת על היגיון
25 וניתוח רציונלי של אדם בוגר. יש להיזהר בעניין זה מ"חכמה בדיעבד", ואין בהסבר 'תמוה'
26 לכבישת העדות כדי לפגוע באמינות גרסתו של קרבן העבירה. ככל שקיים הסבר לכבישת
27 העדות – רשאי בית המשפט ליתן לעדות את משקלה הראייתי המלא [השווה ואבחן ע"פ
28 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח (4) 249]. ור' גם ע"פ 6274/98 פלוני נ' מדינת
29 ישראל, פ"ד נה (2) 293, שם נקבע כי:
- 30 **אכן, עדות כבושה יש בה כדי לעורר ספקות ולפגוע במשקל העדות. אך דברים**
31 **אלה נכונים כאשר אין הסבר מתקבל על הדעת לכבישת העדות. לא כך בענייננו...**
32 **כבישת העדות במשך שלוש שנים נבעה מסולם העדיפויות של המתלוננת, אשר**
33 **העמידה את צורכי הילדים מעל צרכיה שלה ומעל לפגיעות שספגה. ... ניתן**

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

למצוא טעם לכבישת העדות בפחדה של המתלוננת מפני המערער-בעלה, כפי
שהעידה בעדותה בבית-משפט קמא. באווירת פחד כזו, שגם באת-כוח המערער
אינה מתכחשת לה, אין פלא שהמתלוננת לא מיהרה להתלונן במשטרה..."

170. לאור זאת נקבע בעבר כי בבואו של בית המשפט לבחון מהימנותם של מתלונן או מתלוננת –
יש לעתים להסתפק ב"גרעין האמת" שבעדות. לא תמיד יש לייחס משקל משמעותי לסתירות
המתגלות בגרסאות [השווה ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205; ע"פ 30/15 פלוני
נ' מדינת ישראל (20.4.16). ור' גם ע"פ 8745/08 פלוני נ' מדינת ישראל (30.11.11), שם נקבע
כי:

"... מובן כי קשה לצפות כי המתלוננת והילדים, כמו קורבנות אלימות במשפחה
בכלל, יזכרו את מלוא פרטיו של כל אירוע ואירוע, כאשר מדובר במסכת חיים
קשה שבה אירוע חמור אחד רודף אירוע חמור אחר. ניתן בהחלט לקבל כי פרטי
הפרטים נשכחים מזיכרונו של הקורבן, המבקש להמשיך הלאה בחייו... בית
המשפט מודע לכך שהגרסאות הראשוניות של הקורבנות הינן לעתים לקוניות,
ובדר"כ "חושפות טפח ומסתירות טפחיים"... בעבירות שמתאפיינות בהטלת
אימה של בן משפחה אחד על בן משפחה אחר, יש גם קושי משמעותי בהשגת
ראיות חיצוניות שיחזקו את גרסת המתלוננים".

171. בצד כל האמור לעיל יש להדגיש: הרגישות בה בוחן בית המשפט את עדויותיהם של קורבנות
עבירות אלימות במשפחה – אין משמעותה שינוי בנטלי ההוכחה במשפט פלילי. על בית
המשפט להמשיך ולבחון אם נותר "ספק סביר", אשר על המאשימה להסירו כתנאי להרשעת
נאשם בפלילים. ומקום בו לא הוסר הספק – יהנה הנאשם מספק זה, ויזוכה מהמעשים
שיוחסו לו בכתב האישום.

זיהום חקירה:

172. סוגיה המתעוררת תכופות בתיקים הנוגעים לעבירות שנעברות בתוך המשפחה, ואשר בהם
נחקרים קטינים – נוגעת ל"זיהום החקירה". המדובר, כפי הנראה, בתרגום של הביטוי
באנגלית co-witness contamination. ביטוי לא מוצלח, לעניות דעתי, שכן אין שום דבר
"טהור" או "מזוהם" בחקירה, ואף הקונוטציה השלילית הנגזרת ממטבע לשון זה – אינה
במקומה. הביטוי "זיהום חקירה" מתייחס למידע העובר (במכוון או שלא במכוון) בין עדים
לאירוע, בטרם נגבו מהם עדויות על ידי היחידה החוקרת. החשש הוא כי העברת מידע באופן
זה עלולה להשפיע על מסירת העדות, בדרכים שונות (בין אם בהוספת פרטים או בגריעתם,
במידת הוודאות של העד ביחס לפרטים שונים בגרסתו, ועוד).

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

173. בפסיקה נקבע, כי "זיהום" של חקירה, ביחוד חקירתו של קטין, עלול לפגוע בעצמאותה של הראיה. כך נקבע למשל בע"פ 446/02 מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד נז (3) 769 כי :

"... בחקירת ילד או ילדה, על פי חוק הגנת ילדים, יש לשים דגש מיוחד על "טוהר" החקירה. יש להימנע ככל הניתן מהתערבות של גורמים חיצוניים אשר יש בה כדי להשפיע על עדותו של הילד העד או על מהלך החקירה. מעורבות כזו של גורמים חיצוניים, ביחוד כזו שאין לה תיעוד אמין, ואשר לא ניתן לעמוד על פרטיה, עלולה במקרים מסוימים להטיל ספק במהימנות העדות העיקרית ולהביא לזיכויו של הנאשם".

174. עם זאת, ברי כי לא כל שיחה של עדים בני משפחה טרם חקירתם – הינה בגדר "זיהום" חקירה כאמור. כך למשל קבע בית המשפט העליון, ביחס לטענות בדבר "זיהום חקירה" של פרשת עבירות מין שנעברו במשפחה :

"בית משפט זה כבר עמד על כך כי בנסיבות כגון דא, בהן מספר נפשות מאותה משפחה חוו עבירות מין, אך טבעי הוא שיווצר שיח בין המתלוננות, מתוך רצון לחלוק בקשיים עימם נאלצו להתמודד ולמצוא נחמה אחת אצל רעותה, ואין בשיח מעין זה כדי לזהם את עדויותיהן אשר נמצאו מהימנות על ידי בית המשפט קמא (ראו והשוו: ע"פ 6352/10 מדינת ישראל נ' פלוני, [פורסם בנבו] פסקה 14 (15.10.2012); ע"פ 6691/17, פסקה 47)".

ע"פ 7474/19 בן דוד נ' מדינת ישראל (12.7.20)

ור' גם ע"פ 8805/14 כהן נ' מדינת ישראל (7.1.16), שם נקבע כי לא כל שיחה שמתקיימת לפני החקירה, היא בעלת פוטנציאל 'זיהומי', ויש להבחין בין שיחה העוסקת בתוכן העדות הצפויה, לבין שיחה על עצם קיומו של האירוע.

175. יתרה מכך – גם מקום בו הוכח "זיהום" של החקירה – עדיין מצווה בית המשפט לבחון את אמינות הגרסה, את עוצמת ה"זיהום" ואת האפשרות כי הוא השפיע על העדות. יש לזכור בהקשר זה כי "זיהום" החקירה אינו מלמד בהכרח על עדות שקר, ואין קיומו של "זיהום" בחקירה כדי להטיל ספק 'אוטומטי' במהימנות גרסאות העדים [השווה ע"פ 8805/14 הנ"ל; וכן ע"פ 229/19 מדינת ישראל נ' פלוני (30.12.19)].

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

חקירות ילדים, וחוקרי ילדים

176. כידוע, לחקירות ילדים נתן המחוקק תשומת לב מיוחדת המוצאת את ביטוייה בחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים), התשט"ו-1955. ההסדר שנקבע בעניין חקירתם של ילדים שונה במספר היבטים מחקירות בגירים ומחקירות קטינים שאינם ילדים. כך למשל מוסמך חוקר ילדים לקבוע, אם ילד רשאי להעיד בבית המשפט, אם לאו (סעיף 2(א) לחוק); כך לעניין הקביעה, החורגת מדיני הראיות הכלליים, ולפיה תיעוד חקירת ילד על ידי חוקר ילדים – מהווה ראיה קבילה, אשר ניתן להרשיע על בסיסה בפלילים, ככל שקיימת תוספת ראייתית מסוג סיוע [סעיפים 9(א) ו-11 לחוק הנ"ל]. ההסדרים שבחוק לתיקון דיני ראיות (הגנת ילדים) הם פרי איזון בין מספר אינטרסים נוגדים. עמד על כך בית המשפט העליון בע"פ 9469/12 מחאג'נה נ' מדינת ישראל (15.2.15):

"הסדר זה נולד בשל הצורך להגן על שני אינטרסים חשובים – זכותו של נאשם למשפט הוגן מחד גיסא, והצורך להגן על שלומם הנפשי של קטינים, מאידך גיסא. הוא מהווה חריג לאיסור הרגיל בדבר היזקקות לעדות שמיעה, שכן בדרך זו נמסרות לבית המשפט עדויות בלתי ישירות מכלי שני, ללא התרשמות ישירה של בית המשפט מן העדים. אף על-פי כן, מאפשר החוק לחרוץ על-פי עדויות אלו את גורלו של נאשם לשבט או לחסד בעבירות חמורות, שמאסר ממושך בצדן".

177. בע"פ 5149/12 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.14) עמד בית המשפט העליון על המורכבות והקשיים שבתפקידו של חוקר הילדים – מחויבות כלפי הקטין הנחקר (ושמירה על שלומו); מחויבות כלפי הנאשם (וזכותו להליך הוגן, מתוך ידיעה כי על פי רוב – הקטין הנחקר על ידי חוקר הילדים – לא ייחקר בבית המשפט בחקירה נגדית); וכלפי הציבור בכללותו (והאינטרס הציבורי באכיפת החוק מזה, ובבירור האמת מזה). על חוקר הילדים להביא בפני בית המשפט את עדות הילד באופן מיטבי, תוך שמירה על אובייקטיביות ומקצועיות. נקבע לא אחת, כי חוקר הילדים, לא זו בלבד שמעיד אודות נסיבות גביית העדות, אלא גם תורם מניסיונו והבנתו המקצועית, ומעיד אודות התרשמותו מדברי הקטין [השווה למשל ע"פ 446/02 מדינת ישראל נ' קובי, פ"ד נו (3) 769; ע"פ 337/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (9.9.13)].

178. ויובהר: קביעת העובדות, כמו גם מהימנות העדים – נתונה בסופו של יום לבית המשפט, וזה אינו "מתפרק" מחובתו ומסמכותו לקבוע ממצאי עובדה ומהימנות, גם כשהדבר נוגע לחקירותיהם של ילדים. ואולם, בית המשפט רשאי גם רשאי לעניין זה להביא במסגרת שיקוליו את עדותו של חוקר הילדים ואת הערכתו המקצועית. בהקשר זה, חוקר הילדים מוחזק כאיש מקצוע, ידו הארוכה של בית המשפט, ולא אחת – לפחות בהיבטים מסוימים –

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

השווה מעמדו של חוקר הילדים למעמדו של עד מומחה [ר' למשל ע"פ 2177/13 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.15)].

179. על הקושי שבהערכת עדותו של ילד, דומה כי אין צורך להכביר מילים. הבדלים התפתחותיים וקוגניטיביים בין ילדים למבוגרים - מצריכים התייחסות שונה גם לעדותם של ילדים. כך, לשם הדוגמא, אין זה סוד שתפיסת הזמן של ילדים בגילאים צעירים אינה מפותחת דיה. בהתאם לכך נפסק כי תשובות לא מדויקות לגבי מועדים של אירועים ספציפיים (לא כל שכן באירועים חוזרים) – אינן מלמדות על כך שהעדות אינה אמינה [ר' ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל (20.12.19); ע"פ 1074/14 מישיב נ' מדינת ישראל (8.2.15)]. תקצר היריעה מלפרט את מגוון הנושאים והמאפיינים הייחודיים בעדותו של ילד. דומה כי המחקרים והספרות המקצועית הענפה בתחום – מלמדים על מורכבות הנושא.

180. ובאשר ל"כלי העבודה" של חוקר הילדים, הרי שההנחיות לניהול חקירות ילדים מאוגדות במדריך לחקירת ילדים שפותח על יד גורמי מקצוע. המדריך מבוסס על ידע תיאורטי, ניסיון מעשי ותהליכים מקצועיים ממושכים. יעילותו נבדקה במחקרים [ר' למשל מ' חמודות ו- מ' בריטמן, "חקירת ילדים נפגעי עבירה: תפקיד חוקר הילדים", התעללות והזנחה של ילדים בישראל, 910 [בעריכת הורוביץ, בן יהודה וחובב, 2007]]. בין היתר, עושים חוקרי הילדים שימוש בכלי אבחון המכונה C.B.C.A, ואשר תוצאותיו יכולות ללמד על הסבירות כי התיאור שנמסר הילד הנחקר – מבוסס על התנסות ישירה מאירוע, או שמא האירוע הומצא [להרחבה – ר' פסק דינו של כב' השופט י' עמית, ע"פ 8805/14 כהן נ' מדינת ישראל ואח' (7.1.16)].

ניכור הורי:

181. במסגרת פרשת ההגנה עלתה טענה, כי עדויות הילדים נגד הנאשם הן תולדה של "ניכור הורי", ומשכך אתייחס בקצרה גם לסוגיה זו.

בעניין זה יש להבחין היטב בין תופעה של "סרבנות קשר" לבין "תסמונת ניכור הורי". סרבנות קשר מאופיינת בסירוב של ילד או ילדים, אשר הוריהם מצויים בהליכי פרידה/גירושין, להיות בקשר עם אחד מההורים, בשל סיבה ממשית ובעלת צידוק. סירוב שכזה מקורו בתפיסה מציאותית. כך למשל, כאשר ילד עבר חוויה טראומטית (התעללות, הזנחה, אלימות) מידי אחד ההורים – הרי שסירוב להמשיך בקשר עם ההורה המתעלל הוא בגדר עמדה המותאמת להתפתחותית, ובעל הסבר הגיוני וממשי.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

ניכור הורי, הגם שיש לו סממנים חיצוניים דומים לסרבנות קשר – מתייחס למצב בו סרבנות
הקשר נעוצה בהתנהגות מסיתה של הורה אחד כלפי ההורה האחר. התופעה הומשגה
לראשונה על ידי המחבר Gardner בספרו משנת 1987 :
[Gardner, R.A "The parental alienation syndrome and the differentiation between fabricated
and genuine child sex abuse (New Jersey, USA: Creative Therapeutics)] מונח זה
מתאר ברית פתולוגית בין הורה מנכר לבין הילד, אשר בבסיסה התנגדות של הילד כלפי
ההורה האחר, **שאינה נעוצה בסיבה ממשית** ומוצדקת, אלא על תהליכי הסתה אינטנסיביים
של ההורה המנכר, אשר מעודד הזדהות של הילד עם מחשבותיו/רגשותיו כלפי ההורה
המנוכר. עוד להעמקה בעניין זה ר' ד"ר ענבל בר-און וד"ר יואב מזא"ה, **"ניכור הורי, סקירת
ספרות"** (ירושלים, דצמבר 2019).

182. בפסיקה בישראל הוכרה תופעת הניכור ההורי וסינדרום הניכור ההורי. ר' למשל רע"א
3009/02 **פלונית נ' פלוני**, פ"ד נו (4) 872. אף הביקורת שנמתחה בספרות המקצועית על תורתו
של Gardner נזכרת בפסיקת בתי המשפט [ר' למשל בע"מ 5579/07 **פלוני נ' פלוני**, 7.8.2007].
בית המשפט עמד על הזהירות הנדרשת בקביעת ממצאים והסקת מסקנות בנוגע לקיומה או
היעדרה של "תסמונת ניכור הורי", ועל הצורך להיעזר לשם כך בגורמי מקצוע. כך למשל נקבע
בבע"מ 6327/08 **פלוני נ' פלונית** (10.9.08) כי :

**"לשם קביעת המצב לאשורו יש להסתייע בבחינתם של הגורמים המקצועיים
האמונים על כך, תוך בדיקה ביקורתית של בית המשפט את המסקנות שהוגשו
לו".**

183. לסיכום נושא זה – לסרבנות קשר ול"ניכור הורי" יכולים להימצא סממנים דומים, אך אין
המדובר במושגים חופפים. אין בעצם קיומה של סרבנות קשר כדי לקבוע כי במקרה מסוים
קיימת תסמונת ניכור הורי. יש לבחון את הרקע לסרבנות הקשר, וכן לבחון אם קיימים
מאפיינים נוספים (בראש ובראשונה – פעילות מכוונת של ההורה המשמורן, שמטרתה
"למחוק" את דמותו של ההורה האחר מעולמם של הילדים). קיומה של סיבה מוצדקת
לסרבנות הקשר – אינה בהכרח "ניכור הורי". בחינת המאפיינים והמקורות לסרבנות הקשר
- ראוי שתיעשה באמצעות כלים מקצועיים ובאמצעות אבחון מקצועי.

הרשעה בעבירת אלימות – ללא עדות קרבן העבירה :

184. כידוע, מקום בו נמנע בעל דין מהעדת עדים שביכולתם לאשש את טענתו העיקרית, הרי שבלא
הסבר מניח את הדעת להימנעות זו – יהיה בכך משום ראייה עצמאית לחובתו [ר' למשל ע"פ

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

6101/16 עווד נ' מדינת ישראל (28.6.17). ההנחה היא, כי אילו הושמע העד, היה בכך כדי לתמוך בגרסת הצד שכנגד, וכי הסיבה לא הבאתו הינה החשש של בעל הדין מעדותו של העד, ומחשיפתו לחקירה שכנגד. בהקשר זה נקבע, כי ככלל עד ייחשב רלבנטי לגרסתו של בעל דין, מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה, כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן [ע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.2009)]. זאת ועוד: בנסיבות מסוימות, אי זימונו של עד, שהינו עד חיוני לאירוע אלימות – עלול לעלות כדי 'מחדל חקירה' שאף יביא לזיכויו של נאשם. ר' למשל ע"פ 5019/09 חליוה נ' מדינת ישראל (20.8.13).

185. הדברים נכונים ביתר שאת כאשר העד אשר אינו מתייצב למסור בבית המשפט את עדותו – הינו לא אחר מאשר קרבן העבירה. דומה כי קשה להפריז בחשיבותן של מסירת עדות וחקירה נגדית של נפגע העבירה. ככל שנמנע נפגע העבירה מלהעיד אודות הפגיעה שנגרמה לו - הרי שנגרע מבית המשפט כלי חיוני להערכת הגרסה המתוארת בכתב האישום.

186. ייתכנו כמובן מקרים בהם ניתן להרשיע, גם בביצועה של עבירת אלימות, ללא שמיעת עדותו של קרבן העבירה, ומבלי שבית המשפט התרשם באופן ישיר ממנהימנות הגרסה המונחת בבסיס כתב האישום. וככל שהביאה המאשימה ראיות מספיקות אחרות (מלבד עדותו של נפגע העבירה) – הרי שבמקרים מסוימים אף לא תיזקף לחובת התביעה העובדה, כי נמנעה מלהביא לעדות את קרבן העבירה (שוב, מקום בו קיים הסבר משכנע להימנעותו מלהעיד). כך למשל נקבע בע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.09):

"אי העדת עד שעדותו חשובה לשני הצדדים, אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין אשר עליו מוטל נטל השכנוע בתיק, ואשר נמנע מלהביאו לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה, עשויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כעת, על אף שאינו נושא בנטל השכנוע. הוא הדין במקרה שלפנינו. משעמדה התביעה בנטל הבאת הראיות הראשוני, הדרוש במשפט פלילי על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל ההגנה, הרי שהימנעות המערער מהעדתם של הוריו ושל דוד, אשר היה בעדותם כדי לשפוך אור למצער על חלק מן האירועים המתוארים בכתב האישום, פועלת במקרה זה לרעתו".

עדות קורבן אלימות – ורס גסטה:

187. כלל יסוד בדיני ראיות הוא, כי עדות מפי השמועה אינה קבילה כראיה לאמיתות תוכן הדברים שנשמעו. ואולם, בפקודת הראיות קבועים חריגים לכלל זה. כך למשל סעיף 9

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

לפקודה מאפשר לקבל עדות על פי השמועה, שעניינה באמרה שנמסרה במהלך ביצוע העבירה, או בסמוך לה. הרציונל לחריג זה נעוץ בדוקטרינה עתיקת יומין במשפט המקובל, הידועה בכינוייה הלטיני רס ג'יסטה. באופן דומה, סעיף 10 לפקודת הראיות קובע אף הוא מספר חריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה:

"עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות".

188. בבסיס החלופות שבסעיף 10 לפקודת הראיות – מונח רציונל דומה, ולפיו נסיבות מסירת האמרות – מקימות חזקה בדבר אמיתותן [השווה ע"פ 3452/11 שאלתיאל נ' מדינת ישראל (8.7.13)]. בפסיקה נקבע כי רכיב ה"סמיכות" ייבחן לפי נסיבות העניין [ר' למשל ע"פ 3263/13 בן שטרית נ' מדינת ישראל (19.3.17)].

189. כך, למשל, בע"פ 436/80 עמוסי ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (2) 566, בחן בית המשפט את שאלת קבילותה של עדות רופאה אשר לה מסרה המתלוננת, במהלך בדיקתה בבית החולים, תיאור של אינוס. השיחה עם הרופאה התקיימה מספר שעות לאחר שיחתה של המתלוננת עם אנשי המשטרה. נקבע, כי עדותה של הרופאה אינה קבילה, ואינה עונה על תנאי סעיף 10 לפקודת הראיות:

"ספק רב אם סעיף 10 האמור, הדר בתלונתו של קרבן אלימות, יכול, אכן, לסייע בידינו בנסיבותיו של מקרה זה, מאחר שדבריה של החולה לא נאמרו בשעת מעשה האלימות, וגם אין מדובר בהזדמנות ראשונה שהייתה לה להתאונן על המעשה, שבוצע בה, כי השיחה, בה אנו דנים כאן, הייתה כבר בגדר הזדמנות שלישית ולא ראשונה לאחר האירוע. החולה פגשה בשוטרים ודיברה אתם, ואלו תיארו את הופעתה המבוהלת והנפחדת, את התפרצויותיה בבכי ואת שמלתה המקומטת והמלוכלכת בעשב ובקוצים, אך לאלו אמרה החולה, שלא אנסו אותה. לאחר מכן פגשה בכפר שאול באחות כוכבה שמואל, אולם לה לא מסרה פרטים כלשהם ואך בכתה. רק לאחר מכן נקראה אליה הרופאה ד"ר שוורצמן, וזו שמעה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 19071-09-18 מדינת ישראל נ' תורג'מן

דבריה של החולה; ועל עדותה של הרופאה הזו ביקש בית המשפט להסתמך, לפי
סעיף 10(1) לפקודת הראיות [נוסח חדש]. כמבואר, אין עדות זו יכולה להיכנס
לגדר הוראותיו של סעיף 10(1) האמור בנסיבותיו של מקרה זה... אשר על-כן
הנני סובר, כי יש לקבל טענותיהם של הסניגורים המלומדים, אשר טענו, כי
בית-משפט קמא לא יכול היה לראות בתיאוריה של הרופאה משום עדות קבילה
בנסיבותיו של מקרה זה".

ליישום נוסף של סעיף 10(1) לפקודת הראיות – ר' גם ע"פ 9641/12 סעד נ' מדינת ישראל
(5.8.13).

שיהוי:

190. בשורה של פסקי דין הכיר בית המשפט בשיהוי כעילה ל"הגנה מן הצדק". זאת, כאשר
הימשכות הליכי החקירה וההעמדה לדין התנהלו תוך 'גרירת רגליים', וגרמו לפגיעה ממשית
ביכולתו של הנאשם להתגונן. במקרים אחרים, נקבע כי חלוף זמן ניכר סותר את חובת הצדק
וההגינות המתחייבת מניהול הליך פלילי תקין. ברע"פ 1611/16, 4238/16 מדינת ישראל נ'
ורדי ואח' (31.10.18) נקבע, כי במקרים חריגים תיתכן הכרה בתחולתו של עקרון ההגנה מן
הצדק, מחמת חלוף זמן משמעותי בכתב האישום. זאת, בהתקיים שלושה תנאים מצטברים:
הזמן שחלף מעת ביצוע העבירה ועד הגשת כתב האישום – הוא משמעותי; הפגיעה בהגנתו
של הנאשם בשל השיהוי – היא ממשית ומוחשית; אין בנמצא טעם מניח את הדעת להתנהלות
הרשות (למשל, מחמת מורכבות ההליך, ניהול החקירה או עומס מכביד). עוד נקבע כי מקום
בו מצא בית המשפט כי השיהוי שנפל בעניינו של נאשם הוא אכן מכביד – עליו לבחון אם
עומדת לנאשם טענת הגנה מן הצדק, בהתאם למבחן התלת שלבי לתחולת הדוקטרינה [ר'
למשל ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נט (6) 776].

191. לאחר שאמרנו כל זאת – נפנה לבחון את הראיות שהובאו על ידי הצדדים. אקדים ואציין –
מטעם הצדדים הובאו ראיות המתארות "עולמות מנוגדים". מטעם התביעה הובאו ראיות
ועדויות המתארות את ביתם המשותף של הנאשם ושל המתלוננת כבית רווי אימה, השפלות,
איומים ואלומות. מטעם ההגנה הובאו ראיות ועדויות המתארות את הבית כבית מתפקד
ונורמטיבי. מטעם הדברים, המאשימה הצביעה על פרטים דומים בעדויות כנקודות המלמדות
על אמינות העדים מטעמה. ואילו פרטים שאינם דומים – תוארו ככאלה שאינם סודקים את
"גרעין האמת" שבעדויות התביעה. מנגד, הצביעה ההגנה על אותם פרטים דומים – ככאלה
המלמדים על "תיאום עדויות" ו"זיהום החקירה". ואילו פרטים שאינם דומים הודגשו,
ככאלה המלמדים על פירכות וסתירות השומטות את הקרקע מתחת לגרסת התביעה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

כמו במקרים רבים אחרים, נצבעו עדויות התביעה מזה, ועדויות ההגנה מזה, בצבעי "שחור או לבן". וכמו במקרים אחרים, רבים מספור, נראה כי התמונה מורכבת יותר, וכוללת גוויי ביניים רבים.

הערכת עדויותיהם של עדי התביעה:

עדות המתלוננת - כללי:

192. בחנתי, חזרתי ועיינתי בעדותה של המתלוננת בפני, אשר נמשכה על פני שתי ישיבות (16.9.19, 28.10.19). חזרתי ועיינתי בהודעותיה, וצפיתי בחקירתה האחרונה במשטרה (מיום 7.9.16) אשר גם תועדה באופן חזותי. המתלוננת עמדה לחקירה נגדית קשה, מתישה וחושפנית. לא אחת, במהלך החקירה הנגדית, הר(ע)ים הסנגור את קולו. הטיח במתלוננת כי היא אינה דוברת אמת. כי היא טופלת על הנאשם אשמות שווא ממניעים נקמניים שונים. כי גרסאותיה מתפתחות ומתפתלות. כי עדותה אינה מתיישבת עם גרסאות ילדיה. לא אחת נדרשה המתלוננת להתייחס לדקי-דקויות. חלק מהשאלות נגעו לנושאים אישיים, אינטימיים. ועדיין, גרסתה של המתלוננת נותרה על מכונה. עדיין מסרה את עדותה, לפרטי פרטים, תוך ניסיון לדייק ככל הניתן במסירת עדותה. לקביעתי, אין לי כל ספק במהימנותה של המתלוננת ובאמינות גרסתה. עדותה בפני משקפת את המציאות כהוויתה, ללא הקצנה וללא הגזמה. המתלוננת תיארה בעדותה בפני את אשר התרחש בבית המשפחה. בעדות אמיצה, כנה, פתוחה ואמינה סיפרה המתלוננת על אשר חוותה בחייה המשותפים עם הנאשם. המתלוננת העידה "מדם ליבה", וניכר כי נותרו בה משקעים רבים על האופן בו נהג הנאשם בה ובילדיהם המשותפים.

193. בעדותה בפני לא חסכה המתלוננת ביקורת מעצמה. על כך שלא גוננה מספיק על ילדיה. על כך שלא עזבה את הבית עם ילדיה קודם לכן. על האופן בו תפקדה כאם. על כך שרק לאחר שנות טיפול ממושכות – למדה לחבק את ילדיה. על כך שהדחיקה את האלימות שנקט הנאשם כלפי ילדיה (מלבד הילד ג'). על כך שלא ראתה את הדרכים השונות של האלימות ואת מעגלי האלימות השונים שבהם הקיף אותה הנאשם. על כך ששתקה ולא פנתה לעזרה, עד אשר בנותיה הגדולות דחקו בה "לעשות מעשה". בנוסף, נשמעה בעדותה של המתלוננת גם נימה של ביקורת עצמית על כך שנכנעה ללחציו של הנאשם והמשיכה והרתה גם אחר לידתו של ג' (בניגוד לרצונה שלא להביא עוד ילדים – ר' עדותה של המתלוננת, ע' 47-48 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

המתלוננת מסרה, בכנות, כי שתי בנותיה הגדולות עדיין כועסות עליה על אופן תפקודה כאם, בתקופה בה התגוררו כולן במחיצת הנאשם.

כאן המקום להדגיש – אין בביקורת עצמית זו כדי לסדוק כמלוא הנימה מאמינותה של המתלוננת. ההיפך הוא הנכון. עדותה הייתה מפוכחת ו"שלמה", תוך שהיא מאפשרת הצצה על נבכי נשמתה, ואל הנסיבות שהביאו להתרחשות האירועים המתוארים בכתב האישום.

194. עדותה של המתלוננת הייתה רווית פרטים. לעתים אסוציאטיבית. תיאור רדף תיאור, ואירוע רדף אירוע. המתלוננת ניסתה להסביר ולדייק, לעתים באופן דווקני, על גבול המוגזם. גם

כאשר לא זכרה את התאריך בו התרחש אירוע מסוים, ניסתה לקשור ו"לעגן" אותו לאירועים משמעותיים אחרים: כך וכך חודשים לפני היציאה מהבית; ביום הזה והזה בשבוע, בעת ש- ד' הייתה בת כך וכך שנים וכיוצא באלה –

ר' למשל ריבוי הפרטים בתשובתה לשאלה בדבר האירועים שהביאו אותה להגשת התלונה – ע' 41-44 לפרוטוקול; ריבוי הפרטים בתיאורי המתלוננת אודות האווירה בבית – ע' 46-50 לפרוטוקול.

ר' למשל "עוגנים" בעדות המתלוננת לעניין המועד בו התרחש "אירוע המסמכים" – ע' 56 לפרוטוקול; "עוגנים" בעדות המתלוננת בנוגע למועד התרחשות "אירוע מתקן ייבוש הכביסה" – ע' 56 לפרוטוקול; "עוגנים" בעדות המתלוננת בנוגע למועד התרחשות "אירוע האופניים" – ע' 53 לפרוטוקול.

מטבע הדברים, המתלוננת לא ניהלה רישום של כל אירוע וכל תקרית, והיא איננה "מכשיר לדיוק אוטומטי". נקל להבין, כי ביחס לחלק מהאירועים המתוארים בכתב האישום – אין באפשרותה של המתלוננת לזכור באופן מדויק מתי התרחשו.

195. במהלך שמיעת עדותה של המתלוננת עלו עוד ועוד פרטים. אירועים אשר לא נזכרו במהלך חקירותיה במשטרה. פרטים אודות אותם אירועים, אשר לא הזכירה בעבר.

לשיטתי, בכל אלה אין כדי ללמד על חוסר מהימנותה של המתלוננת, אלא דווקא על מחויבותה לדייק. חלק מהפרטים שהוסיפה המתלוננת בעדותה בפני – פעוטי ערך. חלקם אינם בגדר עבירה פלילית. אולם יש בהם כדי להוסיף "צבע" לאופן התנהלות חייהם של הנאשם והמתלוננת בביתם. המתלוננת חזרה והסבירה כי לא על כל האירועים סיפרה במהלך חקירותיה במשטרה (ר' לשם הדוגמא ע' 44 וע' 56 לפרוטוקול), וכי בחלק מהאירועים או הפרטים נזכרה בשלבים מאוחרים יותר. מכל מקום, מדובר במהלך אופייני לעדים רבים אשר חוו אירועים טראומטיים מרובים ומתמשכים. לא ניתן גם לצפות מהמתלוננת כי תזכור כל

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1 ארוחת שבת וחג במהלך שנות נישואיה עם הנאשם, כל איום, כל ויכוח או כל מקרה של
2 אלימות.

3
4 196. אכן, לגרסתה של המתלוננת לא נמצאו תימוכין בדמות תיעוד רפואי כלשהו. אף לא הובאו
5 עדים אשר נכחו בהתרחשויות או הבחינו "בזמן אמת" כי דבר מה אינו כשורה. לא העידו
6 שכנים. לא העידו עובדים במסגרות חינוכיות של מי מהילדים.

7
8 אין משמעות הדבר כי לגרסתה של המתלוננת אין כל תימוכין. עדותה נתמכת בעדות שתי
9 בנותיה הבגירות, א' ו- ב'. בנוסף, נתמכת עדותה של המתלוננת, בעדות אמה, בעדויות של
10 עובדי הרווחה, בעדותה של חוקרת הילדים [עדויות אלו תומכות בגרסת המתלוננת באופן
11 מסויג וחלקי בלבד, ועל כך להלן]. חלק מצומצם מאוד מתיאורי המתלוננת אף זכה לאישור
12 חלקי של הנאשם, במהלך עדותו בפני.

13
14 התמיכה הראייתית לגרסת המתלוננת – איננה בכל פרט ובפרט. אין ראיה או עדות המאשרת
15 את גרסת המתלוננת, מתחילתה ועד סופה. עם זאת יש לזכור – גרסתה של המתלוננת
16 מתפרשת על פני אירועים רבים, ועל פני תקופה של שנים. המדובר באירועים אשר התרחשו
17 כולם בבית המשפחה, ובנוכחות בני המשפחה בלבד. חלק מהאירועים המתוארים – התרחשו
18 'בחדרי חדרים', ובנוכחות הנאשם והמתלוננת בלבד. מטבע הדברים, הפרספקטיבה של כל
19 עד – שונה. מגבלות הזיכרון האנושי – ידועות וברורות. אין בכך כדי ללמד שהאירועים
20 המתוארים בעדות המתלוננת – לא התרחשו. כך, ולשם הדוגמא בלבד, אם המתלוננת ציינה
21 כי צלחת דגים הושלכה לכיוונה ופגעה ברצפה (מבלי לפגוע בה) ואילו העדה א' מסרה שצלחת
22 דגים הושלכה ופגעה בקיר – אין המדובר בסתירה היורדת לשורש העניין. כך, כדוגמא נוספת,
23 בנוגע לעדות המתלוננת כי הושלך לעברה סכין (אשר פגע בילד ו'), ואילו א' מסרה בעדותה כי
24 הושלך "מזלג או סכין".

25
26 197. לאור האמור, אני מוצא לנכון ליתן משקל מלא לעדותה של המתלוננת בפני, אותה מצאתי
27 כמהימנה.

28
29 198. לא מצאתי בסיס לטענת ההגנה כי המתלוננת פעלה על מנת לגרום לניכור בין הנאשם לבין
30 ילדיו. אף לא מצאתי בסיס לטענה בדבר תיאום גרסאות או זיהום החקירה.

31
32 מהעדויות עולה כי המתלוננת לא ניסתה למנוע מפגשים בין הנאשם לבין הילדים, אלא ההיפך
33 הוא הנכון: היא עודדה את ילדיה להגיע למרכז הקשר ולפגוש בנאשם. הנאשם הוא זה אשר

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

קטע את המפגשים ונמנע מליצור קשר עם ילדיו, משך חודשים ארוכים (ר' למשל תיאור המתלוננת את האופן בו נמנע הנאשם מלהגיע למפגשים במרכז קשר – ע' 75 לפרוטוקול; ר' עדותה של גב' עדי מעיני-גיא, כי המתלוננת הסכימה למפגשים בין הילדים לבין הנאשם במרכז קשר - ע' 34 לפרוטוקול; עדותו של מר יצחק מעוז, כי הנאשם הוא שיזם את הפסקת המפגשים עם הילדים במרכז הקשר – 37 לפרוטוקול; עדות המטפלת, גב' ענת פריימן, כי המתלוננת לחצה על הילדים להגיע למפגשים עם הנאשם במרכז הקשר – ע' 237 לפרוטוקול).

אכן, במהלך המפגשים הטיפוליים עלו מדי פעם תכנים הנוגעים לחוויות המשותפות של המתלוננת וילדיה במהלך המגורים המשותפים עם הנאשם. מטבע הדברים, חלק מאותם אירועים מתוארים בכתב האישום. ואולם, כפי שעולה מעדות הגורמים המטפלים – המתלוננת לא העלתה תכנים אלו, אלא הילדים, והמתלוננת ישבה והקשיבה (ר' למשל עדותה של גב' פריימן, ע' 237 לפרוטוקול). בנוסף, השיח סביב אותם אירועים לא היה עובדתי-ראייתי (מי עשה, מה עשה, מי נכח במקום), ולא עסק בעדות הצפויה. בין הנוכחים, ובתיווך הגורמים הטיפוליים, התקיים שיח טיפולי, אשר התמקד בתחושות של כל אחד, בניסיון לעבד את האירועים, ולאמץ כלים להתמודדות עם התחושות שעלו. לקביעתי, לא היה בשיח זה כדי "לזהם" את החקירה, ובוודאי שלא היה בו כדי להביא למסירת עדות שקר במסגרת ההליך שבפני (ר' בהקשר זה עדותה של גב' פריימן – ע' 238 לפרוטוקול).

עדותה של א' - כללי:

199. א' מסרה את עדותה בפני ביום 18.11.19. ניתן היה להבחין ללא קושי בהתרגשותה של א' – הן מהמעמד והן מהמפגש הכפוי עם הנאשם (אותו לא ראתה מזה מספר שנים). על אף התרגשותה, א' מסרה את עדותה באופן בוטח ושקט. ניכר היה כי א' מבקשת לדייק ככל הניתן במסירת עדותה, וכי במהלך מסירת עדותה, חזרו והציפו אותה רגשות ותחושות "מזמן אמת". הדבר ניכר היה במיוחד בתגובותיה כשהתייחסה בעדותה ליחסו של הנאשם לאחיה, ג'. א' לא מסרה עדות חד ממדית. על אף כעסה הגלוי כלפי הנאשם – סיימה את עדותה הראשית בכך שאיחלה לו טוב עם משפחתו החדשה, וכי היא אינה מעוניינת "לשמור שנאה", כלשונה (ע' 199 לפרוטוקול). לשיטתי, א' מסרה עדות אותנטית ולפי מיטב זיכרונה – בין אם הדברים עלו בקנה אחד עם המתואר בכתב האישום ובין אם לאו [כך, למשל, הוסיפה את אירוע האלימות הפיזית הראשון שזכור לה, בהיותה בת 9 – ע' 195 לפרוטוקול]. ניכר היה, ובניגוד לטענת ההגנה, כי היא אינה עסוקה בשאלת הפללתו של הנאשם, אלא מעוניינת למסור על האירועים שחוותה במהלך המגורים בבית עם הנאשם. כך למשל עמדה א' על כך שלא זכור לה אירוע בו איים הנאשם על המתלוננת תוך שהאשים אותה כי נגעה במסמכים

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

שלו [ע' 207-208 לפרוטוקול]; כך למשל הבהירה א', כי אירוע האלימות בו הטיח בה הנאשם את הטלפון – היה אירוע אחד, ולא כפי שתואר בכתב האישום [ע' 201 לפרוטוקול].

200. אני נותן לפיכך משקל מלא לעדותה של א', וקובע כי בעדותה מסרה א' עדות אמת, ודברים כהוויתם.

עדותה של ב' - כללי:

201. ב' מסרה את עדותה בפני ביום 18.11.19. לקביעת, ב' מסרה עדות מרשימה, מלאת פרטים ומדויקת. היא תיארה את האירועים שחווה באופן חי וברור. כך, למשל, כשנשאלה ב' אם ייתכן שהקולות ששמעה מעבר לדלת לא היו קולות של הנאשם מכה את ג' – הדגימה העדה את הקולות ששמעה, תוך שהיא חובטת בעוצמה על ירכה באמצעות ידה. ניכר היה בפניה של ב' ובשפת גופה, כי הדגמה זו "הציפה" בה את זיכרון אותו אירוע. ב' נחקרה בחקירה נגדית ארוכה, נוקבת וממצה. היא השיבה לכל השאלות באופן כן ופתוח, תוך שהיא אינה חוסכת מעצמה ביקורת (וייתכן כי היא אף נושאת בחובה, עדיין, רגשות אשמה). כך למשל כינתה את עצמה כ"שוטרת" של הנאשם, אשר הקפידה כי ה"חוקים" שלו ייושמו על ידי יתר בני הבית. בנוסף, ב' לא מסרה עדות חד ממדית, ועל אף כעסה הגלוי כלפי הנאשם – לא תיארה אותו בצבעים שחורים בלבד. כך למשל מסרה כי היו גם תקופות טובות ו"צחוקים בבית" [ע' 168 וכן ע' 181 לפרוטוקול].

202. עדותה של ב' הייתה מלאת רגש, וניכר היה כי ב' מוסרת עדות "מדם ליבה". קשה היה שלא להבחין בכעס האצור ב- ב' על אביה, אותו סירבה לזכור במהלך עדותה כ"אבא" [ע' 174 לפרוטוקול], ואף באחת הפעמים, כאשר כינתה אותו בכינוי זה – ביקשה לתקן את עצמה [ע' 170 לפרוטוקול]. ב' אף פנתה ישירות לנאשם במהלך חקירתה הנגדית, והטיחה בו כי במשך כל השנים הצדיק את המכות לילדיו כי "כך צריך לחנך", ואילו כעת טוען שהדברים לא היו ולא נבראו [ע' 193 לפרוטוקול]. בסיום עדותה פנתה לבית המשפט, בהתרגשות רבה, וביקשה כי יעשה צדק עם הנאשם.

203. לקביעת, ובאופן מובהק – ב' מסרה בעדותה אודות אירועים החרותים בזיכרונה עד היום. אני דוחה בשתי ידיים את טענות ההגנה, כי ב' בדתה אירועים מליבה, או כי מסרה עדות המתואמת עם המתלוננת. עדותה הותירה רושם חזק וברור של מי שדולה פרטים ואירועים מזיכרונה. לא כמי ששיננה סיפור מעשה שלא היה ולא נברא.

204. אני נותן לפיכך משקל מלא לעדותה של ב'.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1

2

עדות אמה של המתלוננת - כללי:

205. גב' פרץ מסרה את עדותה בפני ביום 8.9.19. העדה לא הסתירה את שעל ליבה על הנאשם. המדובר בתחושות וברגשות טבעיים, שכן לשיטתה של העדה – הנאשם פגע משך שנים ארוכות בבתה ובנכדיה. עם זאת, מסרה העדה את עדותה בצורה מאופקת, תוך שהיא משתדלת לדיוק ככל הניתן. אין בידי לקבל את טענת ההגנה, כי מדובר במי שבחרה לטפול על הנאשם אשמת שווא.

8

206. אני מקבל כמהימנה את עדותה של העדה, ככל שהדבר נוגע לאופן בו חשפה המתלוננת – בפניה או בנוכחותה של העדה – את דבר הפגיעות בה מידי הנאשם. המדובר בתיאורים העולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת (אשר עדותה, כאמור לעיל, מקובלת ומהימנה עלי). לא מצאתי כל אינדיקציה לכך שהעדה זממה להפליל את הנאשם, או כי הסיתה את נכדיה כנגד הנאשם (האשמה אשר עלתה גם בעדותו של אחי הנאשם, במסגרת פרשת ההגנה – ע' 283 לפרוטוקול).

15

207. עוד אני מקבל כמהימנה את עדותה של גב' פרץ, ככל שהדבר נוגע לשינוי שחל אצל הנאשם בכל הנוגע להקפדה על קיום מצוות הדת. דברים אלו עולים בקנה אחד עם עדויותיהן המהימנות של המתלוננת והילדות א' ו- ב' (ואישור לכך אף ניתן למצוא, ולו בעקיפין, בסיכומי ההגנה – ר' למשל סעיף 14 לסיכומים).

20

208. אינני מקבל את עדותה של העדה, כראיה לאמיתות התוכן, ביחס לאירועים שמסרה לה המתלוננת. המדובר בעדות מפי השמועה. אני דוחה את טענת המאשימה, כי עדותה של גב' פרץ הם בגדר חריג לעדות מפי השמועה. האירועים המפורטים בכתב האישום בוצעו חודשים ארוכים טרם סיפורה המתלוננת לעדה על התרחשותם. המאוחר שבהם ("אירוע החניקה") בוצע בתחילת חודש ספטמבר. לפי עדותה של גב' פרץ – היא שמעה מהמתלוננת לראשונה על האירוע במהלך חודש נובמבר (ע' 10 לפרוטוקול). ברי כי אין המדובר בתיאור שנמסר בסמיכות לאירוע, ובוודאי שאין לקבל את טענת המאשימה כי מדובר ב"הזדמנות הראשונה להתלונן" בה מסרה המתלוננת לאמה אודות אירועי האלימות שהיו מנת חלקה [טענה זו של המאשימה אף אינה מתיישבת עם עדותה של המתלוננת עצמה, אשר מסרה כי תחילה מסרה על מעשי הנאשם לרב שמואל אליהו בצפת – ע' 42 לפרוטוקול].

31

32

עדות חוקרת הילדים - כללי:

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

209. לקביעתי, חוקרת הילדים, גב' חמו, מסרה עדות מקצועית, מפורטת, יסודית ונטולת פניות. אין כל אינדיקציה – לא בחקירות שערכה ולא במהלך עדותה בפני – למגמת הפללה או ל"נקיטת צד" מצדה של העדה. בנוסף, העדה פירטה בעדותה את העומד בבסיס התרשמותה מעדויות הילדים אותם חקרה. לא מצאתי כי היה בחקירה הנגדית כדי לקעקע את ממצאיה של העדה או את מסקנותיה.
210. יש לזכור בהקשר זה כי אין זה מתפקידו של חוקר הילדים לערוך "חקירה נגדית" לילד הנחקר, ואף לא לעמת אותו עם עובדות מתוך תיק החקירה [השווה ע"פ 2686/15 **בנטו נ' מדינת ישראל** (5.3.17)]. התרשמות חוקר הילדים ממהימנות הדברים שמסר הילד בחקירתו – נעשית מתוך הדברים שמסר הנחקר. מטעם זה בדיוק אף לא מצאתי ממש בטרוניית הסנגור, לפיה ב"מנדט" המסור לחוקר הילדים, אין באפשרותו לקבוע כי הילד הנחקר משקר.
- עדויות אנשי הרווחה והטיפול - כללי:**
211. בשל הדמיון במאפייני העדויות - אתייחס למכלול עדויותיהם של אנשי הטיפול והרווחה כחטיבה אחת. כל העדים תיארו בעדויותיהם את מהלך הטיפול בבני המשפחה או את הפעולות שנקטו ביחס לבני המשפחה, לפי העניין. עדויותיהם היו מקצועיות, מפורטות ונטולות פניות. אני דוחה מכל וכל את הטענות שהועלו והרמיזות שנרמזו ביחס לאינטרס כביכול שיש למי מהם – בתוצאות ההליך שבפני או בתוצאות הסכסוך בין הנאשם לבין המתלוננת. לטענות ולרמיזות אלו לא הובאו כל תימוכין, ודומני כי טוב היה לולא היו נטענות.
212. ככלל, הרושם המצטייר מעדויות אנשי הרווחה והטיפול – דומה. מעדויותיהם עלו חששות שהביעו המתלוננת והילדים. הקושי של מרביתם להמשיך ולפגוש את הנאשם. אף לא אחד מאנשי הטיפול והרווחה המלווים את המשפחה מזה שנים – לא העלה את האפשרות כי מי מהילדים סובל מתסמונת ניכור הורי. אף לא אחד מאנשי הטיפול, אשר ליווה את המתלוננת ואת ילדיה משך שנים – לא התרשם כי מדובר בהתחזות, בסיפורי מעשיות, בפחדים מעושים שאין מאחוריהם דבר, בחששות שלא היו ולא נבראו.
- המצב הנפשי של כל בני המשפחה, כפי שהוא עולה מעדויות גורמי הרווחה והטיפול ומדו"חות שערכו – מתיישב עם עדותן המהימנה של המתלוננת ושל הבנות א' ו-ב'. בנוסף, יש במצב נפשי זה (אשר אותותיו ניכרים עד היום) כדי לתמוך בגרסת התביעה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

213. עם זאת, וביחס לדברים ששמעו אנשי הרווחה מאת המתלוננת והילדים, ביחס לאירועים המתוארים בכתב האישום – מדובר בעדות מכלי שני. ברי כי מדובר בעדות מפי השמועה, והדברים אינם יכולים לשמש כראיה לאמיתות תוכנם. בהקשר זה, אני דוחה את טענת המאשימה כי הדברים ששמעה גב' שוורצגלס (אשר הועלו על הכתב – ת/1) ואשר מקורם בדברים שמסרה לה המתלוננת בפגישתם מיום 1.11.15 - הם בגדר חריג לעדות מפי השמועה. את הדברים מסרה המתלוננת לגב' שוורצגלס שבועות לאחר התרחשותם. ברי כי אין המדובר בדברים אשר נאמרו סמוך לאחר ההתרחשות, ואף לא בהזדמנות הראשונה להתלונן.

הערכת עדויות ההגנה:

עדות הנאשם:

214. ככלל, עדותו של הנאשם הייתה לקונית, מכחישה ומתכחשת. אליבא דנאשם – עד שהטיח במתלוננת כי היא בוגדת בו, השלום והשלווה שרו בביתו. הבית תפקד על מי מנוחות, ללא כל חיכוך, ללא איומים וללא אווירת פחד. לטענתו – העדויות הרבות שנשמעו נגדו, כולן תולדה של מזימה שנרקחה נגדו, במסגרת הליך הגירושין מהמתלוננת. הפליג הנאשם בטענותיו, ואף צירף לרוקחי המזימה את אמה של המתלוננת, וכן את גורמי הרווחה.

215. אקדים ואדגיש – לא מצאתי כל בסיס לטענות אלו של הנאשם.

ראשית, המתלוננת לא ביקשה להעליל על הנאשם דבר. כעולה מעדותה, היא פנתה מלכתחילה לגורמי טיפול בלשכת הרווחה בעיריית כרמיאל.

שנית, גרסה זו של הנאשם אינה מתמודדת כלל עם עדויות גורמי הטיפול בדבר הפחד של המתלוננת מהנאשם, והפחד שהביעו הילדים.

שלישית, גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם השכל הישר. על פי קו הגנה זה - המתלוננת ושלושה מילדיה פנו לקבלת טיפולים פסיכולוגיים התמידו בהם משך שנים – וכל זאת שלא לצורך. על פי אותו קו, במהלך אותם טיפולים העלו הילדים בכזב תכנים קשים אודות אווירת פחד מאת הנאשם. על פי אותו קו – גזרו על עצמן הבנות א' ו-ב' ריחוק וניתוק מוחלט מהנאשם (אשר הגדיר עצמו כאב מסור ואוהב), עוד בהיותן נערות בגיל התיכון – וזאת ללא כל סיבה משמעותית (על פי גרסת ההגנה – בשל העובדה שהנאשם נטל מהן את מכשירי הטלפון הנייד שלהן...).

על פי אותו קו – נמלטה המתלוננת בחטף מביתה, עם חמשת ילדיה, והתגוררה משך שנים בבית הוריה – וכל זאת לא בשל פחד מהנאשם, אלא כחלק מתכנון ציני לקצור רווחים במסגרת הליך הגירושין המתנהל בין השניים. על פי אותו קו – טחו עיני גורמי הטיפול (פקידי סעד, פסיכולוגים ועובדים סוציאליים) מלראות, כי אין הם מטפלים באישה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 שחוותה אלימות, ובילדים שחוו שנות אימה ופחד – אלא במספרי מעשיות וממציאי המצאות
- 2 בדבר מעשים שלא היו ולא נבראו.
- 3 קו הגנה זה מופרך בעיניי, נטול אחיזה במציאות ובראיות, ורחוק מן האמת כרחוק מזרח
- 4 ממערב.
- 5
- 6 216. כאן המקום להזכיר כי מעדויות גורמי הרווחה עולה, שהנאשם הוא שניתק כל קשר ומגע עם
- 7 ילדיו, למשך תקופה של כשנה ומחצה. התנהגות זו אינה מתיישבת עם דברי הנאשם, אשר
- 8 העיד על עצמו כי טיפל בילדיו במסירות, בחום ובאהבה [ע' 255 לפרוטוקול], וכי המתלוננת
- 9 היא שהרחיקה את ילדיו ממנו.
- 10
- 11 217. על פי רוב, תשובתו של הנאשם ביחס לאירועים המתוארים בכתב האישום הייתה זהה –
- 12 האירוע לא היה ולא נברא. עם זאת, במקצת מהמקרים ומהטענות – אישר הנאשם ולו באופן
- 13 עקיף וחלקי את גרסת התביעה:
- 14 - הנאשם אישר כי נטל את מכשירי הטלפון מאת שתי בנותיו, א' ו-ב' [ע' 255 לפרוטוקול]
- 15 לטענתו, בשל התכנים הבלתי הולמים שנגלו לעיניו. הנאשם אישר כי במהלך חקירתו
- 16 במשטרה – לא ציין פרט זה בפני חוקריו. יש באמור כדי לתמוך ולחזק את גרסת התביעה
- 17 הן ביחס לעצם קרות האירוע, הן ביחס למהימנותן של המתלוננת והילדות א' ו-ב', והן
- 18 ביחס לטענתן כי הנאשם כפה עליהן את רצונו בכל הנוגע לתפישותיו והקפדתו על קיום
- 19 מצוות הדת.
- 20 - לפחות בשתי הזדמנויות במהלך חקירותיו במשטרה, הכחיש הנאשם כי הושלכה צלחת
- 21 לעבר המתלוננת. הנאשם אף כינה זאת "עלילת דם" [ר' ת/23 שורה 100 ; ת/25 שורה 20].
- 22 בעדותו בפני ציין כי בכל בית נורמאלי קורה שנופלת בשולחן שבת איזו צלחת וכי "נזרקה
- 23 הצלחת לתקרה, עפה לפה ועפה לשם. לקחו אירוע שקרה, העצימו את זה לשלילה והפכו
- 24 את האבא למפלצת" [ע' 267 לפרוטוקול].
- 25 - בחקירותיו במשטרה, כמו גם בעדותו בבית המשפט, הכחיש מכל וכל כי היה סכסוך או
- 26 ויכוח כלשהו בינו לבין המתלוננת בנוגע למסמכים [ע' 270 לפרוטוקול]. באותה נשימה,
- 27 נטען בסיכומי ההגנה, כי כעסק של הנאשם בגין כך שהמתלוננת נגעה במסמכים שלו, הוא
- 28 "כעס לגיטימי למדי" (סעיף 64 לסיכומי ההגנה).
- 29 - הנאשם הכחיש בחקירותיו מכל וכל כי הכה את ג', או כי "אירוע האופניים" התרחש.
- 30 בעדותו בפני אף ציין כי לילדים יש דמיון פורה והם "יכולים לספר כל מיני סיפורים", וכי
- 31 לא היו דברים מעולם. באותה נשימה, נטען בסיכומי ההגנה כי "לא מן הנמנע שהנאשם
- 32 אכן כעס על ג', אפילו מאוד, על כך שאיבד את ו'. אך יש לתת את הדעת על כך שהפרשנות

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

הילדותית לכעס של מבוגר היא מגוונת, ולעיתים ... הם ייטו להעצים את האירוע..."
(סעיף 198 לסיכומי ההגנה).

218. הכחשתו הגורפת של הנאשם, כי דבר מכל שנטען בכתב האישום לא אירע מעולם, וכי כל העדויות, כל הפרטים, התאריכים, העיגונים באירועים אחרים, הרגשות, הטיפולים הממושכים, הקשיים הרגשיים והאחרים של הילדים – כולם הם "עלילת דם" של המתלוננת – אינה מהימנה כלל ועיקר. תליית קו ההגנה ב"תסמונת ניכור הורי" אשר לא הוכחה ולא אושרה על ידי מי מאנשי הטיפול שהעידו בפני – מלמדת על מידת האמון הנמוכה שניתן לתת בהכחשת הנאשם את כל שיוחס לו בכתב האישום. וכגודל ההכחשה, כך גם גודל השבר בגרסת הנאשם.

אני דוחה את גרסת ההגנה, וקובע כי עדותו של הנאשם אינה מהימנה כלל ועיקר.

עדותו של מר טייב:

219. ככלל, עדותו של מר טייב מהימנה עלי. העד השיב בכנות ובפתיחות, ונראה כי מסר דברים כהווייתם, מבלי להגזים או להעצים מאום. עם זאת, ספק בעיניי אם יש בעדותו כדי לתרום תרומה כלשהיא לבירור הסוגיות שבמחלוקת. מר טייב היה "אורח לרגע" בביתו של הנאשם, במספר מועט של מקרים. לטענתו, הוא לא הבחין בהתנהגות חריגה בבית, במהלך אותם מקרי ספורים ששהה שם. ברי כי אין בכך ולא כלום. שהרי אין כל טענה כי המעשים המיוחסים לנאשם בוצעו בנוכחותם של אחרים, מלבד בני המשפחה הגרעינית.

עדות אחיו של הנאשם:

220. מטבע הדברים, נראה, כי אחיו של הנאשם ביקש לסייע לו במהלך עדותו בפני. אין בכך כמובן כדי ללמד, חלילה, שאחיו של הנאשם מסר עדות שאינה עדות אמת. אולם את עדותו יש לבחון בזהירות המתחייבת. כך, למשל העד לא זיהה אצל אחיו נטייה הולכת וגוברת להקפיד על קיום מצוות הדת (נטייה אשר הנאשם עצמו לא התכחש לה). הדבר אומר דרשני. גם הדברים שמסר העד ביחס לאמה של המתלוננת, והטענה כי הסיתה את נכדיה נגד הנאשם, בדברי חלקות ובדברי מתיקה – מלמדת כי לעד דעה מגובשת ביחס ל"אשם" העיקרי בהגשת התלונה נגד הנאשם. הוא הדין ביחס לטענת העד, כי למתלוננת קשרים ברשויות הרווחה, אותם רתמה לתועלתה.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

221. בנוסף, העד מסר כי היו לו "שיחות נפש" עם המתלוננת, גם בעניינים אישיים, וכי היא מעולם לא סיפרה לעד על בעיה כלשהי ביחסיה עם הנאשם. אולם יש לציין בהקשר זה כי במהלך החקירה הנגדית, הארוכה עד מאוד של המתלוננת – היא לא התבקשה להתייחס לנקודה זו ולא נשאלה כל שאלה על מידת הקרבה שלה לאחי הנאשם.

222. מכל מקום, וזה העיקר – המתלוננת לא חשפה בפני איש את סגור ליבה, ולא סיפרה לאיש על התנהגותו של הנאשם. אף לא לאמה-שלה (עמה היו לה יחסי קרבה הדוקים לאין ערוך מאלו שהיו לה עם אחי הנאשם). מכאן, שעצם העובדה שהמתלוננת לא סיפרה לעד כי אחיו הצעיר פוגע בה, מאיים עליה, מטיל אימה עליה ועל ילדיה – אינה מלמדת דבר אודות מהימנות גרסתה של המתלוננת.

223. אשר לפעמים בהן פגש העד את כל בני המשפחה, במפגשים משפחתיים – נראה כי כמו עדותו של מר טייב, גם עדות זו אינה תורמת במאום לבירור הנקודות שבמחלוקת.

המעשים המפורטים בכתב האישום – מבט מצרפי :

224. כמפורט בהרחבה לעיל – גרסת עדי התביעה מקובלת עלי לאין שיעור יותר מגרסת ההגנה. סבורני כי עדים אלו, ביחוד המתלוננת והבנות א' ו- ב', מסרו עדות מדויקת ומהימנה של האירועים והחוויית שהיו מנת חלקן במהלך חייהן בבית אחד עם הנאשם. עדויות אלו לא רק שתומכות זו בזו, אלא נתמכות גם בגרסאות יתר עדי התביעה, בראש ובראשונה גורמי הטיפול אשר ליוו את המתלוננת וילדיה, שנים לאחר שעזבו את בית המשפחה. הנאשם, לעומת זאת, מסר גרסה לקונית, מכחישה, אשר כללה בעיקר הטלת אשמה ודופי במתלוננת, באמה, בגורמי רווחה ובגורמי טיפול, ואף מהמשטרה לא חסך את שבט ביקורתו. לא מצאתי כי יש בגרסה זו כדי להטיל ספק באשר למהימנות הגרסאות העולות מעדות המתלוננת ובנותיה.

225. ועדיין – במשפט פלילי עסקינן. ולצורך הרשעה נדרשת המאשימה להוכיח, ביחס לכל אחד ואחד מהאירועים המתוארים בכתב האישום, כי הונחה תשתית ראייתית המוכיחה את ביצועם, ברמת המסוימות הנדרשת ומעבר לכל ספק סביר. משכך, אעמוד להלן על כל אחד מהאירועים המתוארים בכתב האישום, ועל דיות הראיות שהביאה המאשימה להוכחתו.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

226. סעיף 3.1 לכתב האישום: איומים על המתלוננת כי יהרוג אותה; איומים כי ישליך עליה בקבוק יין:
- בחקירתה הראשית מסרה המתלוננת על איומים חוזרים ונשנים מצד הנאשם, כי יהרוג אותה. התדירות של האיומים הלכה ותכפה, גם בנוכחות הילדים.
- רק בחקירתה הנגדית התייחסה לראשונה לאירוע של איום בהשלכת בקבוק יין (איום בנוסח זה מופיע בחקירתה של המתלוננת במשטרה מיום 2.11.15 – נ/2, ש' 8). המתלוננת הסבירה כי אכן שמעה מהנאשם איום כי ישליך עליה בקבוק יין, אך איום זה לא היה "דרמטי" בעיניה. הנאשם לא הרים ולא הניף בקבוק יין לעברה. האיום בנוסח זה לא נאמר בסמיכות לאיום ברצח. הוא נאמר באחד מערבי השבת, בשלושת החודשים שקדמו לעזיבתה את הבית (ע' 92).
- א' מסרה בעדותה כי שמעה את הנאשם, מספר פעמים (לפחות בשתי הזדמנויות) מאיים על המתלוננת כי יהרוג אותה.
- ב' מסרה בעדותה כי פעמים רבות, בעיקר בערבי שבת, איים הנאשם על המתלוננת בפני הילדים כי ירצח אותה. זה הגיע גם למצב של נטילת סכין מהשולחן.
227. העולה מן המקובץ: כאמור, עדותה של המתלוננת מהימנה עלי, וכך הם גם פני הדברים ביחס לעדותן של הבנות, א' ו-ב'. החיבור המצרפי של שלוש העדויות מלמד, כי עלה בידי המאשימה להוכיח, ועל פי הרף הדרוש בהליך פלילי, כי במהלך שנת 2015 איים הנאשם על המתלוננת, מספר פעמים, כי יהרוג אותה. הדברים מתיישבים הן עם עדות המתלוננת והן עם עדותן של הבנות א' ו-ב'. אשר לאירוע הנוסף המיוחס לנאשם, לפיו איים על המתלוננת כי ישליך עליה בקבוק יין – המעשה האמור נלמד אך מעדותה של המתלוננת. אמנם, ניתן בהחלט להרשיע את הנאשם בהסתמך על עדותה של המתלוננת בלבד, לאור מהימנות עדותה, והעובדה כי ניסתה לדייק ככל הניתן במסירת פרטים. עם זאת, ניתן לתהות כיצד איש מבין בני המשפחה, אשר ישבו סביב השולחן באותה סיטואציה – לא זוכר כי הושמע איום כאמור. נותר לפיכך ספק, קל שבקלים, ביחס לאמירת הנאשם המתייחסת להשלכת בקבוק היין. מספק זה ייהנה הנאשם.
228. אשר על כן אני קובע כי הוכח בפני שהנאשם איים על המתלוננת, במספר הזדמנויות במהלך שנת 2015, כי יהרוג אותה. נותר ספק ביחס לטענת המאשימה, כי בנוסף איים הנאשם על המתלוננת כי ישליך לעברה בקבוק יין.
229. סעיף 3.2 לכתב האישום (חניקת המתלוננת בלילה שבין ה- 1-2.9.15):

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 - המתלוננת מסרה על אירוע זה בכל ארבע חקירותיה במשטרה [נ/4-1], בנוסף כמובן
2 לעדותה בפני. השוואה בין הגרסאות מעלה כי קיימים מספר הבדלי ניסוח. עם זאת,
3 המכנה המשותף לכל הגרסאות דומה: המתלוננת ישנה בחדר של הבנות א' ו- ב',
4 והתעוררה תוך שהיא מרגישה שאינה יכולה לנשום וכי מונח דבר מה על צווארה.
5 המתלוננת שמעה את הנאשם אומר לה "למה את עושה לי את זה", ואמרה לו להפסיק.
6 הנאשם הפסיק ממעשיו, המתלוננת קמה מהמיטה וראתה חפצים שונים בחדר, וכן
7 הבחינה כי מכשיר הטלפון שלה נעלם. היא ראתה את הנאשם שהתנהג כרגיל, ואת הילד
8 ג' שסיפר לה כי ראה את הנאשם ושמע אותו אומר שהמתלוננת לא תישאר בחיים.
9 - כאמור, הליבה של גרסת המתלוננת – קבועה. קיימים מספר הבדלים, אשר לטעמי אינם
10 שומטים את הקרקע מתחת לתיאור המרכזי [בחקירתה הראשונה במשטרה לא הזכירה
11 את מעורבותו של הילד ג'; בחלק מהתיאורים ציינה המתלוננת כי **צעקה** לנאשם להפסיק,
12 ובחלק כי **אמרה** לו להפסיק; קיימים הבדלים בגרסאות באשר למהות החפץ שהונח על
13 צווארה, ועוד].
14 - בנוסף, ב' העידה כי שמעה מסבתה (אמה של המתלוננת, גב' פרץ) על האירוע מספר
15 שבועות טרם עזיבתם את הבית. גרסה זו לא מתיישבת עם עדותה של המתלוננת, לפיה
16 אמה שמעה ממנה אודות המקרה רק ימים ספורים לפני שעזבו את הבית. סבורני כי גם
17 כאן מדובר בהבדל שאינו משמעותי.
18 - אדגיש כי התעלמתי מגרסתו של הילד ג', כפי שמופיעה בדו"ח הסוציאלי של גב' ענת
19 פריימן מיום 19.7.16 (ת/59). המדובר כמובן בעדות מפי השמועה. ג' לא העיד בבית
20 המשפט. יתרה מכך, גב' פריימן העידה כי ג' לא היה מוכן לדבר בפניה אודות האירוע,
21 ומכאן שגם דבריו אודות האירוע לא הובררו עד תום.
22
23 230. אני סבור כי עלה בידי המאשימה להוכיח את האירוע המתואר בסעיף 3.2 לכתב האישום.
24 האמור בסעיף זה מבוסס רובו ככולו על גרסת המתלוננת. ואולם, המדובר בעדות מהימנה
25 ועקבית. לא מצאתי כי בהבדלי הניסוח יש כדי לסדוק ממהימנותה של המתלוננת. קשה
26 להניח כי מי שחווה אירוע טראומטי – יחזור ויספר אותו מספר פעמים ללא כל שינוי בשום
27 פרט. גם עניינה של המתלוננת אינו שונה. היא מסרה תיאור לפרטי פרטים של האירוע, ועיגנה
28 אותו בזמן, במקום, בנסיבות. היא לא העצימה את האירוע, ואף לא תיארה את הנאשם באופן
29 חד ממדי (כך, למשל, ציינה כי לאחר מעשה הציע לה לשתות או לקחת כדור). היא חזרה
30 ותיארה את האירוע, תוך שהיא מודעת לכך שחלקים ממנו נשמעים, בדיעבד, כתמוהים (כך
31 לעניין התנהלותו של הנאשם לאחר מעשה; כך לעניין הדברים שאמר לה בנה, ג'). לקביעתי
32 ההבדלים בין הגרסאות, גם אם קיימים – אינם דרמטיים. ליבת תיאור המעשה נותרה ללא
33 שינוי.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1

231. לעומתה, אינני נותן כל אמון בגרסת הנאשם לפיה לא היו דברים מעולם, וכי ייתכן ומדובר בחלום בלהות של המתלוננת, או בשקר שהומצא כדי לטפול עליו אשמת שווא. אעיר בהקשר זה – המתלוננת אינה הוזה, ולהתרשמותי – מחוברת למציאות בכל רמ"ח אבריה ושס"ה גידיה. בכוחה להבחין בין מציאות לבין חלום. התיאור שמסרה המתלוננת בעדותה – מציאותי ומהימן.

7

232. ניתן כמובן לתהות מדוע לא נזעקה המתלוננת ופנתה להתלונן במשטרה באופן מיידי. מדוע חלפו חודשיים נוספים בטרם קמה ו"עשתה מעשה". אלא שלשיטתי, מדובר ב"חכמה בדיעבד". ואת מעשיה של המתלוננת אין לבחון בפריזמה של אדם רציונלי ומחושב היושב על מי מנוחות במשרדו. קיימת מורכבות של ממש במקרים בהם סובלת אישה מאלימות מתמשכת וארוכת שנים מידי של בן ביתה, בן זוגה ואבי ילדיה. אזכיר – המתלוננת לא פנתה גם בחלוף חודשיים למשטרה מיוזמתה. היא פנתה תחילה לסיוע על מנת לפתוח בהליך גירושין. בהתנהלות זו של המתלוננת אין כדי ללמד שהמעשה המתואר על ידה – הינו בגדר חלום בלהות או בדיה, כטענת ההגנה.

16

233. משכך אני קובע כי המאשימה הוכיחה את האירוע המתואר בסעיף 3.2 לכתב האישום, ובמידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

19

234. סעיף 3.3 לכתב האישום (איומים על המתלוננת כי יהרוג אותה כיוון שנגעה במסמכים שלו):
 - האמור בסעיף זה נשען על גרסתה של המתלוננת, הן בעדותה בפני (ע' 56) והן במהלך חקירתה במשטרה (נ/1, ש' 36). המתלוננת מסרה תיאור מפורט של האירוע, לרבות תאריך מדויק שלו (30.10.15), והעובדה כי מדובר בצעקות חריגות, אשר גרמו לשניים מהילדים (ד' ו- ו') להטיל את מימיהם על בגדיהם.
 - עדות המתלוננת נתמכת בעדותה של ב', אשר שכבה במיטתה בחדר הסמוך ושמעה את הנאשם צועק בכעס על המתלוננת כיוון שנגעה במסמכים שלו. גרסתה של ב' מתיישבת עם זו של המתלוננת בנוגע למועד האירוע (ב' ציינה בעדותה כי האירוע התרחש לאחר שכבר שמעה כי הנאשם ניסה לחנוק את המתלוננת). ב' אף שמעה את המתלוננת אומרת לנאשם כי "שניים מהילדים פספסו". ב' לא שמעה את הנאשם מאיים כי יהרוג את המתלוננת (מה שמסביר גם מדוע לא התייחסה לאירוע זה במהלך חקירתה במשטרה).
 - גרסת הנאשם: הכחשה גורפת של האירוע, משל היה כלא היה.

32

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

235. העולה מן המקובץ: ככלל, די בעדותה המהימנה של המתלוננת כדי להביא למסקנה, לפיה המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בסעיף זה של כתב האישום. אלא שעדות המתלוננת נתמכת גם בעדותה של הבת ב', אשר האירוע זכור לה. אמנם ב' זכרה ריב על כך שהמתלוננת נגעה במסמכים השייכים לנאשם, זכרה צעקות של הנאשם על המתלוננת, וכן כי בשל אותן אירוע שניים מהילדים הקטינים הטילו את מימיהם על בגדיהם. ב' לא זכרה כי שמעה איום של הנאשם, כי יהרוג את המתלוננת. אני סבור כי אין בכך כדי להוביל למסקנה שהאיום לא הושמע. מדובר באירוע מהשעות הקטנות של הלילה. ב' לא שהתה בחדר בו נכחו הנאשם והמתלוננת, אלא בחדר סמוך. כפי שציינה גם ב' בעדותה, והסבר זה מקובל עלי - הביטוי "אני אהרוג אותך" אינו קיצוני ודרמטי בעיניה, שכן היא שמעה את הנאשם מתבטא כך כלפי המתלוננת פעמים רבות.
236. אשר על כן אני קובע כי המאשימה הוכיחה, ובמידת הוודאות הדרושה במשפט פלילי, את האירוע המתוארך בסעיף 3.3 לכתב האישום.
237. סעיף 3.4 לכתב האישום – השלכת מתקן כביסה על המתלוננת, במהלך שנת 2014:
- המתלוננת ציינה כי האירוע התרחש לאחר שהילדה ד' הייתה כבר בת שנתיים. הנאשם העיף לכיוונה את מתקן יבוש הכביסה, אשר פגע בבטנה. בחקירתה הנגדית ציינה כי לא נגרם לה סימן חבלה. לא מדובר בהרמה של המתקן והשלכתו, אלא יותר בדחיפה של המתקן. מדובר במעשה שבוצע בכוח ובכוונה.
 - בשתי חקירותיה הראשונות במשטרה – לא ציינה המתלוננת את האירוע. הנושא עלה בחקירתה השלישית מיום 6.12.15 (נ/3), ולאחר שהילדה ד' סיפרה על האירוע במהלך חקירתה.
 - חקירתה של ד' בפני חוקרת הילדים (ת/6) – הילדה תיארה השלכה של מתקן יבוש הכביסה לעבר המתלוננת, וכי למתלוננת נגרם סימן אדום במצח. יודגש כי לגבי אירוע זה התקשתה חוקרת הילדים להעריך מהימנות, נוכח דלות פרטים ביחס אליו.
238. העולה מן המקובץ: נראה כי דווקא נסיבות חשיפת האירוע, והפערים בין דברי המתלוננת ותיאורה של ד' – מקנים נופך של אמינות לאירוע. נראה כי המתלוננת לא זכרה כלל את האירוע, ורק לאחר שהילדה ד' העלתה את העניין – אישרה את דבר קיומו. בנוסף, ד' העלתה את העניין במהלך חקירת הילדים מיום 16.11.15, עוד בטרם תחילת הטיפול המשפחתיים (אשר החלו ביום 11.4.16, כעולה מתסקירו של עו"ס יצחק מעוז – ת/4). המתלוננת לא העצימה את תיאור המעשה, ואף לא אישרה את טענתה של ד' כי נגרם לה סימן חבלה. נוכח

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

מהימנות גרסתה של המתלוננת, אני קובע כי לא נותר ספק סביר, וכי הוכח במידה הדרושה בהליך פלילי כי אירוע זה אכן התרחש.

239. סעיף 3.5 לכתב האישום – השלכת צלחת דגים לעברה של המתלוננת, במהלך שנת 2013 :

- המתלוננת סיפרה על האירוע במהלך חקירתה השלישית במשטרה, מיום 6.12.15 (נ/3), ובמהלך עדותה בפניי. בכל ההזדמנויות בהן עלה תיאור המעשה, עמדה המתלוננת על כך שהצלחת הושלכה לעברה אך התנפצה על הרצפה, ולא פגעה בה.

- א' מסרה בחקירתה השנייה במשטרה, מיום 7.9.16 (נ/6) כי זכור לה אירוע כזה בערב שבת, שהתרחש "ממש מזמן". הצלחת לא פגעה במתלוננת, אלא בקיר. דברים דומים מסרה במהלך עדותה בפניי [ע' 198 לפרוטוקול].

- ב' מסרה בחקירתה השנייה במשטרה, מיום 8.9.16 (נ/8) כי הנאשם השליך צלחת לעבר המתלוננת, אך לא פגע בה.

- ד' מסרה לחוקרת הילדים כי בזמן שהצלחת הושלכה – היא הייתה בשירותים. כשחזרה לשולחן האוכל ראתה על בגדי המתלוננת סימנים (רוטב של דג וקליפות). חוקרת הילדים התקשתה להעריך מהימנות ביחס לאירוע זה.

- הילד ו' נחקר ביום 16.11.15 על ידי חוקרת הילדים [ת/7], ושלל כי קרה דבר מה לאמו בבית.

- הנאשם טען כי אירוע שכזה לא התרחש, אם כי ייתכן שבזמן ארוחה נופלת צלחת ונשברת, או צלחת עפה לתקרה.

240. העולה מן המקובץ : נוכח עדויותיהן המהימנות של המתלוננת, א' ו- ב', אני סבור כי האירוע המתואר בסעיף 3.5 לכתב האישום – אכן התרחש. ואולם, נוכח עדויותיהן הברורות של המתלוננת, א' ו- ב', ברי כי הצלחת אותה השליך הנאשם על המתלוננת – לא פגעה בה. מטבע הדברים, לקביעה זו תהיה השלכה גם על שאלת הרשעתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו (ועל כך להלן).

241. סעיף 3.5 לכתב האישום – השלכת סכין לעברה של המתלוננת, אשר פגעה בילד ו' :

- המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית על אירוע אחד, סביב שולחן השבת, כאשר הנאשם השליך לכיוונה סכין, ובטעות פגע בילד ו', אשר ישב לידה. על גרסה זו עמדה גם בחקירתה הנגדית, והסבירה כי העלתה זאת רק במהלך חקירתה הרביעית במשטרה (נ/4) כיוון שנשאלה על כך (ע' 108-109 לפרוטוקול).

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 - הבת א' הזכירה את האירוע בשתי חקירותיה במשטרה – מיום 22.11.15 [נ/7] ומיום
2 8.9.16 [נ/8]. בחקירתה הראשונה מסרה כי היה מקרה עם "צלחת כוס ומזלג" שפגע בילד
3 ו', וכי הנאשם ניסה לפייס את ו'. בחקירתה השנייה הוסיפה כי האירוע היה בערב שבת,
4 וכי הנאשם כעס על כך שהיו דיבורים במהלך זמירות שבת. היא חושבת כי מזלג פגע בילד
5 ו', וכי הנאשם קם לחבק אותו. דברים דומים מסרה במהלך עדותה בפני.
6 - המאשימה הגישה דו"ח סוציאלי מיום 19.7.16, מאת העדה ענת פריימן [ת/59] בו
7 מתוארת התייחסות של הילד ו' לאירוע זה. מטבע הדברים מדובר בעדות מפי השמועה
8 אשר אין לראותה כראיה לאמיתות תכנה. אתעלם לפיכך מהאמור בדו"ח בנושא זה.
9
10 242. העולה מן המקובץ: הילד ו' לא הזכיר את האירוע במהלך חקירתו בפני חוקרת הילדים. עם
11 זאת, מדובר בילד רך בשנים (יליד 8/2010, כבן חמש בעת חקירתו). סבורני כי עצם העובדה
12 ש- ו' לא סיפר על אירוע שהתרחש במהלך שנת 2013 – אין משמעותה כי האירוע לא התרחש.
13 על סמך עדותן המהימנה של המתלוננת ושל א', אני סבור כי ניתן לקבוע שהאירוע בו השליך
14 הנאשם כלי סכו"ם כלשהו לעבר המתלוננת, ופגע בשוגג בילד ו' – הוכח בפני במידה הנדרשת
15 בפלילים. ובאשר לטענות ההגנה בדבר "זיהום" החקירה ותיאום עדויות במהלך הטיפול
16 המשפחתיים – הרי שאין באלו כדי להעלות ספק באשר למהימנות גרסתן של המתלוננת ו-
17 א'. אזכיר בהקשר זה כי א' לא השתתפה כלל בטיפולים במסגרת המשפחה, ומשכך החשש
18 ל"זיהום" החקירה בנקודה זו – נמוך מאוד.
19
20 243. אשר על כן אני קובע כי המאשימה הוכיחה את קרות האירוע הנזכר בסעיף 3.5 לכתב האישום
21 (השלכת כלי סכו"ם לעבר המתלוננת, אשר פגע בילד ו'), ובמידת ההוכחה הנדרשת במשפט
22 פלילי.
23
24 244. סעיף 3.6 לכתב האישום – תקיפת המתלוננת בבעיטות ובדחיפות, בהזדמנויות רבות נוכח
25 סירובה של המתלוננת לקיים יחסי מין עם הנאשם:
26 - האישום בעניין זה מתבסס על עדותה של המתלוננת בלבד. המתלוננת תיארה בחקירתה
27 הרביעית במשטרה [נ/4] כי הנאשם היה דוחף אותה ומכה אותה בגבה וברגליה, כשהייתה
28 מסרבת לקיים עמו יחסי מין. במהלך עדותה בבית המשפט ציינה בנוסף, כי מלכתחילה,
29 בעת שסירבה לקיים יחסי אישות עם הנאשם, היא נהגה לעבור לישון בסלון. אלא שאז
30 נהג הנאשם להשליך את בגדיה מארון חדר השינה, והילדים היו רואים את בגדיה
31 מושלכים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 - לא בלי היסוס, אני סבור כי נותר ספק סביר ביחס להתרחשות אירועים אלו. אמנם,
2 עדותה של המתלוננת מהימנה עלי. עם זאת, האירועים המתוארים בסעיף 3.6 לכתב
3 האישום הם אירועים חמורים באופן מיוחד, ועל כן היה ניתן לצפות כי הדברים יעלו
4 במהלך חקירותיה הראשונות של המתלוננת במשטרה (במהלך חודש נובמבר 2015), ולא
5 בחקירתה הרביעית בחודש ספטמבר 2016. לא מצאתי בעדותה של המתלוננת הסבר
6 משכנע לכבישת העדות בנקודה זו משך זמן כה ממושך. בשונה מאירועים אחרים שעלו
7 בשלבים מאוחרים של החקירה – כאן לא מדובר באירועים שעלו במהלך טיפולים
8 משפחתיים, ולא אירועים שהמתלוננת נזכרה בהם בחלוף מספר חודשים [מהדו"ח שנערך
9 על ידי העו"ס סטייסי שוורצלס מיום 2.11.15, עולה אמירה כללית הדומה בתוכנה
10 לאירועים המפורטים בסעיף 3.6 לכתב האישום]. בנוסף, אף לא אחד מהילדים תמך
11 בגרסתה של המתלוננת, כי הנאשם נהג להשליך את בגדיה על הרצפה בסלון. הילדים לא
12 נשאלו על כך בחקירותיהם או בעדותם. מעבר לכך, ואף זאת בשונה מיתר האירועים
13 המתוארים בסעיף 3 לכתב האישום – סעיף 3.6 אינו תחום בזמן, אף לא באופן כללי
14 ומשוער. מסגרת הזמן היא כוללת ביותר – "בהזדמנויות רבות", ובתקופה הרלבנטית
15 (דהיינו בין שנת 2003 לשנת 2015). לא נעשה כל ניסיון לצמצם את תחמת הזמן או
16 להצביע ולו על חלק מהאירועים הספציפיים. מטבע הדברים, יש בהתנהלות זו של
17 המאשימה כדי להקשות על הנאשם להתגונן.
18
- 19 245. העולה מן המקובץ: נותר ספק באשר להתרחשות האירועים המתוארים בסעיף 3.6 לכתב
20 האישום. מספק זה ייחנה הנאשם.
21
- 22 246. סעיף 4.1 לכתב האישום – איומים על הילדים; איומים על ב' כי "זה יהיה הסוף שלה" וכי
23 ישבור לה את השיניים.
24 - המתלוננת סיפרה בחקירתה הראשית כי הנאשם נהג לומר לילדים ביטויים שונים כגון
25 "מטומטמת", " מפגרת", "הלוואי שתמותי". ל- א' אמר "מבחינתי שתתאבדי". ל- ב'
26 אמר במהלך ארוחה כי אם יבקשו שוב ללכת לשירותים – הוא לא ירשה להם ללכת. על
27 ב' איים כי אם תדבר – ישבור לה את השיניים. בחקירתה במשטרה מיום 6.12.15 (נ/3)
28 ציינה את הכינויים בהם כינה את הילדים.
29 - ב' מסרה בחקירתה במשטרה כי הנאשם איים עליה "אינסוף מקרים", כי נוסח האיומים
30 כלל למשל משפטים כמו "אני אכניס אותך בקיר", וכי עליה איים כי "תחטוף" מכות
31 כמה הילד ג'. בעדותה בבית משפט ציינה כי הנאשם נהג לאיים במתן סטירות ובהטחה

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1 בקיר, ולעתים גם מימש את איומיו (בעיקר סטירות). עליה איים כי תקבל סטירה, והיא
2 חיה בפחד כי הנאשם יממש את איומיו.

3 - א' מסרה בעדותה כי הבית התנהל תוך צעקות והשמעת איומים, וכי האלימות נגדה
4 התבטאה בעיקר באיומים ובסטירות. בחקירתה במשטרה מיום 22.11.15 (נ/7) ציינה כי
5 הנאשם נהג לאיים עליה כי ירביץ לה וכי "יעיף לה את הפרצוף".
6 - הנאשם הכחיש כי איים על מי מילדיו בפגיעה בהם.

7
8 247. העולה מן המקובץ: מעדויותיהן המהימנות של המתלוננת, א' ו- ב', מצטיירת תמונה לפיה
9 הנאשם נהג לפנות אל ילדיו בצורה אלימה מילולית, ולעתים התלוותה גם אלימות פיזית.
10 צורות הביטוי משתנות. לא ניתן לצפות ממי מבני הבית לזכור כל התבטאות וכל "פנינת
11 לשון". לא מבחינת המועד והנסיבות, ולא מבחינת אופן הביטוי המדויק. בנוסף, ומאחר ויש
12 להניח שאצל כל אחת מהעדות נחרת אירוע אחר, אך טבעי הוא כי ימצאו הבדלי ניסוח. הדבר
13 אינו מצביע על חוסר מהימנות.
14 כמובן, יש בהקשר זה להימנע מכפילויות. האמירות המיוחסות לנאשם בסעיף 4.1 כלפי ב',
15 והמתייחסות לאיום בפגיעה בשיניה – הן האמירות המיוחסות לנאשם בסעיף 4.2 (ואלו יידונו
16 להלן). בנוסף, חלק מהאמירות המיוחסות לנאשם הן בגדר קללות ועלבונות, ולא איום;
17 חלקם בגדר הפעלת "סמכות הורית", אשר גם אם היא קפדנית וכעושה – אינה בגדר איום
18 (על כך בהמשך, בפרק הדיון המשפטי).

19
20 248. אני קובע לפיכך כי המאשימה הוכיחה, ובמידה הדרושה בהליך פלילי, כי הנאשם נהג לאיים
21 על ילדיו, במועדים שונים, בפגיעה בגופם. האמירות נאמרו בנוסחים שונים, אך המכונה
22 המשותף להם הוא איום בפגיעה ממשית בגופם [כגון, אני אתן לך סטירה, אני אדחוף אותך
23 לקיר, זה יהיה הסוף שלך, וכו'].

24
25 249. סעיף 4.2 לכתב האישום – במהלך שנת 2014 איים הנאשם על ב' כי אם תמשיך לדבר, ירביץ
26 לה וכל הפה כאב לה. בנוסף, במועד לא ידוע, איים על ב' כי אם תאמר עוד מילה אחת – היא
27 תקבל סטירה ותוכל לספור את כל השיניים שלה.

28
29 - המתלוננת ציינה בעדותה בבית המשפט כי בארוחת שבת אמר הנאשם ל- ב' כי אם תדבר,
30 היא תספור את השיניים בידיה.

31 - ב' מסרה בעדותה כי באחד הימים בשנת 2014 היא סבלה מכאב בשן, והנאשם אמר לה
32 כי אם תמשיך לדבר – ייתן לה מכה בפה כך שכל השיניים שלה יכאבו. בחקירתה הנגדית
33 ציינה כי האיום הושמע כשנה לפני חקירתה במשטרה, וכי היה אירוע אחד כזה (ע' 186

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 לפרוטוקול). היא לא משוכנעת שהמתלוננת נכחה, וייתכן שסיפרה על כך למתלוננת
2 באותו יום. לא זכור לה שהנאשם אמר לה כי תוכל לספור את כל השינויים. זכור לה
3 שהנאשם איים כי יכה אותה ויכאבו לה כל השינויים.
- 4 - א' מסרה בחקירתה כי הנאשם איים על ב' באיומים בסגנון של "אני אשבור לך את
5 השיניים", או כי יכה אותה ב"סטירה כזאת שבחיים לא נתנו לך".
6
- 7 250. העולה מן המקובץ: נוכח עדותה המהימנה של ב', הנתמכת גם בעדותה של א' - אני קובע כי
8 הוכח בפני שבמהלך ארוחת שבת, במועד לא ידוע בשנת 2014, איים הנאשם על ב' כי אם לא
9 תחדל מלדבר – הוא יכה אותה ויגרום לה לכאבים בפה או בשיניים. לכאורה גרסתה של ב'
10 נתמכת גם בעדותה של המתלוננת. ואולם ב' הביעה ספק אם המתלוננת נכחה באירוע, או
11 ששמעה באותו יום על דבר התרחשותו. מכל מקום, די בעדותן של א' ו- ב' כדי לבסס ממצא
12 בדבר התרחשות האירוע כעולה מעדותה של ב'. בנוסף, ולאור עדותה הברורה של ב', הרי
13 שאני קובע כי אירוע כאמור התרחש פעם אחת (ולא כמויחס לנאשם בכתב האישום - פעמיים
14 בסעיף 4.2 לכתב האישום ופעם נוספת כאמור בסעיף 4.1 לכתב האישום).
15
- 16 251. סעיף 4.3 לכתב האישום – במועד לא ידוע בין השנים 2014-2015, במהלך ארוחת שבת, סטר
17 הנאשם על פניה של ב' כיוון שזו השעינה את סנטרה על בקבוק שתיה.
- 18 - האמור בסעיף זה בכתב האישום מבוסס כל כולו על עדותה של ב'. זו מסרה, הן בחקירתה
19 הראשית והנגדית, והן במהלך חקירותיה במשטרה (מיום 22.11.15 ומיום 7.9.16) כי
20 הנאשם סטר על פניה כיוון שהשעינה את סנטרה על בקבוק פלסטיק במהלך ארוחת
21 שיש.
22 - הנאשם הכחיש כי אירוע מסוג זה התרחש אי פעם.
23
24
- 25 252. איש מבני הבית לא מסר בחקירותיו במשטרה או בעדותו על אירוע מסוג זה. אף ב' לא זכרה
26 מי מבין באי הבית היה נוכח במהלך הארוחה. בנוסף, ב' לא הייתה משוכנעת אם האירוע
27 קרה במהלך השנים 2014-2015, או קודם לכן. במהלך חקירתה הראשית מסרה כי האירוע
28 התרחש כשלוש שנים לפני חקירתה הראשונה במשטרה (קרי – במהלך שנת 2012). עם זאת,
29 התרשמתי כי האירוע היה נטוע היטב בזיכרונה של ב', אשר גם לא ניסתה להעצים אותו או
30 להפריז בתיאורו. כפי שצינתי לעיל, עדותה של ב' מהימנה עלי, והיא ניסתה לדייק ככל הניתן
31 במהלך מסירת עדותה בפני.
32

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 נוכח עדותה המהימנה של ב' אני קובע כי הוכח בפני דבר התרחשותו של האירוע המתואר
2 בסעיף 4.3 לכתב האישום.
- 3
- 4 253. סעיף 4.4 לכתב האישום - מכות חוזרות ונשנות לילד ג', בין היתר הנאשם נהג להכניס את ג'
5 לחדר המקלחת ולהכות אותו שם, תוך שהוא צועק עליו, אוסר עליו לעצום עיניים ואוסר עליו
6 לבכות.
- 7 - המתלוננת מסרה בחקירתה (ר' לשם הדוגמא - ע' 51-50, 61-60 לפרוטוקול) כי הנאשם
8 היה מכה את ג' באופן תדיר. עם זאת, כאשר התבקשה לתאר בפרוטרוט אירועי אלימות
9 בהם הכה הנאשם את ג' בחדר האמבטיה, מסרה אודות האירוע המתואר בסעיף 4.6
10 לכתב האישום ("אירוע האופניים"; ע' 51 לפרוטוקול). מעבר לכך, מסרה המתלוננת כי
11 הנאשם הכה את ג' בשל מגוון של "סיבות" – גם סידור לא נכון של הסכ"ם, או פירורים
12 על הרצפה (שם).
- 13 - ב' ציינה בעדותה אודות אירוע אחד שהתרחש במהלך סעודת שבת/חג, במהלכו ראתה
14 את ג' הולך לכיוון חדר האמבטיה, ואת הנאשם רץ אחריו. כל מי שישב ליד השולחן שמע
15 את החבטות שחבט הנאשם ב- ג', תוך שהוא אומר ל- ג' כי הוא יראה לו "מי הגבר בבית"
16 (ע' 170 לפרוטוקול). עוד ציינה כי ג' היה הקורבן המרכזי, וכי הנאשם היה מכה אותו
17 "בלי רחמים".
- 18 - א' ציינה בעדותה כי הנאשם היה מכה את ג' באופן תדיר, "רומס אותו", גם לאחר שזה
19 היה שרוע על הרצפה (ע' 197 לפרוטוקול).
- 20 - ג' נחקר פעמיים על ידי חוקרת ילדים [בתאריכים 16.11.15 ו- 29.11.15; 8/ת]. באף לא
21 אחת מהפעמים מסר כי הנאשם פגע בו.
- 22 - ג' עצמו לא הגיע לבית המשפט למסירת עדות. על פי הצהרת המאשימה, ג' סירב להעיד
23 בבית המשפט, והמאשימה בחרה שלא לכפות את הגעתו ולבקש בעניינו צו הבאה.
24 - הנאשם הכחיש כי אי פעם פגע ב- ג'.
- 25
- 26 254. העולה מן המקובץ : שלוש העדות (המתלוננת והבנות א' ו- ב') מסרו עדות מהימנה, כמפורט
27 בהרחבה לעיל. נראה כי כל אחת מהן מתארת אירוע ספציפי אחר בו ראו, שמעו או הסיקו כי
28 הנאשם הכה את ג'. להבנתי, כל אחד מהעדות מתארת סיטואציה אחרת והזדמנות אחרת בה
29 הוכה ג' על ידי הנאשם. ואולם המשותף לעדותן הוא באמירה, כי ג' שימש כ"שק חבטות"
30 עבור הנאשם, אשר הכה אותו בהזדמנויות שונות. אדגיש כי אין בפני ולו עדות אחת או ראיה
31 אחת התומכת בנטען בסעיף 4.4 לכתב האישום, לפיו הנאשם נהג להכניס את ג' לחדר
32 המקלחת, להכות אותו שם תוך שהוא צועק עליו לפקוח את עיניו, ותוך שהוא אוסר עליו
33 לבכות.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1

2 255. ג' כאמור סירב להתייצב בבית המשפט ולהעיד, ואילו בחקירותיו (בפני חוקרת הילדים
3 ובמשטרה) – הכחיש מעשי אלימות כלפיו. לא הונחה בפני תשתית עובדתית מבוססת
4 המלמדת על סיבת סירובו של ג' להעיד.

5

6 256. בנסיבות אלו, ואף ללא עדותו של ג', ניתן לקבוע על סמך עדויותיהן המהימנות של המתלוננת
7 והבנות א' ו- ב', כי הנאשם הכה את ג' מספר פעמים. עם זאת, ובהיעדר פירוט מספק בכתב
8 האישום, לא אוכל לקבוע מה היו הנסיבות בהן הכה הנאשם את ג'. ובאשר לאירועים
9 הספציפיים המתוארים בסעיף זה (הכנסה לחדר המקלחת והכאתו שם, תוך איסור לעצום
10 עיניים ואיסור לבכות) הרי שאין בפני כל תיאור בעדויות מי מעדות התביעה התומך בטענה
11 האמורה.

12

13 לסיכום נקודה זו – אף ללא עדותו של ג' ניתן לקבוע, כי המאשימה הוכיחה במידה הדרושה
14 בהליך פלילי, כי הנאשם נהג להכות בסטירות את ג', בהזדמנויות שונות. לא הוכח בפני כי
15 הנאשם נהג להכניס את ג' לחדר ולמקלחת ולהכותו שם, תוך שהוא אוסר עליו לעצום עיניים
16 או לבכות.

17

18 257. סעיף 4.5 לכתב האישום – הנאשם נהג להכות את ג' בסטירות ובבעיטות כשהגיעו תלונות
19 מבית הספר אודות תפקודו של ג'; בהזדמנויות אחת איים הנאשם על ג' כי ייקח אותו ליער
20 וישאיר אותו שם.

21 - המתלוננת התייחסה לאירועים אלו במספר הזדמנויות בעדותה. בחקירתה הראשית
22 ציינה כי כש- ג' הגיע עם מכתב מבית הספר, הבנות (א' ו- ב') היו מתחננות בפניה שלא
23 תגלה זאת לנאשם. עוד ציינה כי המכות ש- ג' קיבל לא היו כ"כ נוראיות, כמו האיום על
24 ג' כי ביום שישי לא ילך לבית סבתו, אלא יישאר עם הנאשם לבד בבית. בהזדמנויות אחרות
25 בעדותה סיפרה כי לאחר שהתקבל דיווח אודות אלימות של ג' בבית הספר, הנאשם
26 "תיחקר" את ג' אודות פרטי האירוע.

27 - א' סיפרה בהודעתה במשטרה כי הנאשם נהג להעניש ולהרביץ ל- ג', כאשר ג' לא הקשיב
28 לו או כאשר "עשה בלגאן" בבית הספר. זה קרה אינספור פעמים. בעדותה בפני לא קשרה
29 א' את אירועי האלימות לדיווחים אודות תפקודו של ג' בבית הספר.

30 - כאמור לעיל, ג' לא העיד בבית המשפט, ובחקירותיו (ת/8) אין כל התייחסות או גרסה
31 המאששת את הנטען בסעיף 4.5 לכתב האישום.

32 - הנאשם הכחיש כי אי פעם פגע ב- ג'.

33

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

258. העולה מן המקובץ: על אף עדויותיהן המהימנות של המתלוננת ושל א', סבורני כי המאשימה לא הוכיחה, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, את האמור בסעיף 4.5 לכתב האישום. ככלל, עדותה של המתלוננת אינה מתיישבת עם המתואר בסעיף 4.5 הנ"ל. המתלוננת תיארה אירוע אחד של "תחקור" של ג' (לא מסרה בעדותה על אלימות). ולגבי יתר האירועים, מסרה כי העיקר היה באיום על ג' כי לא ילך לבית הוריה של המתלוננת בימי שישי. המתלוננת לא הרחיבה בעדותה לגבי אירועי אלימות, והמאשימה, וטעמיה עמה, לא ביקשה להרחיב או לדייק את עדות המתלוננת בנקודה זו. ובאשר לבת א', הרי שהיא מסרה בעדותה על אירועי אלימות של הנאשם כלפי ג', אך לא קשרה אותם לדיווחים מבית הספר. הדברים צוינו רק בהודעתה של א' (אשר הוגשה על ידי ההגנה, ולא כראיה לאמיתות תוכנה). גם בנקודה זו לא טרחה המאשימה להרחיב ולדייק את עדותה של א'. על כך יש כמובן להוסיף את הקושי הראיתי העולה מכך ש- ג' עצמו לא העיד, ובהודעותיו לא אישש את טענות המאשימה באשר למיוחס לנאשם בסעיף 4.5 לכתב האישום.
- יש להיזהר כמובן, בנוסף, מכפילות בין קביעתי ביחס לסעיף 4.4 לכתב האישום, לפיו הנאשם הכה בסטירות את ג' במספר הזדמנויות, לבין הנטען בסעיף 4.5 לכתב האישום, אשר גם על פיו נטען כי הנאשם הכה בסטירות את ג'.
259. ובאשר לאיום המתואר בסעיף 4.5 לכתב האישום, הרי שאיש מהעדים בפני לא תיאר איום שכזה.
260. אשר על כן אני קובע כי לא עלה בידי המאשימה להוכיח, מעבר לספק סביר, את התרחשות האירועים המתוארים בסעיף 4.5 לכתב האישום.
261. סעיף 4.6 לכתב האישום – ביום 30.8.15 יצאו ג' ו- ד' לטייל עם ו'. ו' הלך לאיבוד, וכאשר חזרו ג' ו- ד' הביתה, צעק עליהם הנאשם, ותקף אותם בסטירות. ג' הסתגר בחדר האמבטיה ויצא ממנו רק כשחזרה המתלוננת הביתה.
- המתלוננת מסרה בעדותה בפני, כי הגיעה לביתה, ושמעה מהנאשם כי ג' יצא מהבית ואיבד את ו' בדרך. כעבור כמה דקות, היא מצאה את ג' בחדר השירותים, בוכה – ויצאה עם ג' ועם ו' מהבית. היא ביקשה מ- ג' שישפר מה קרה, ו- ג' אמר לה כי הנאשם בעט בו והרביץ לו. המתלוננת עצמה לא הייתה עדה לאירוע האלימות ושמעה על כך מ- ג'. יצוין כי בהודעותיה [נ/2 ו- נ/3] חזרה המתלוננת על סיפור מעשה דומה, ללא סתירות משמעותיות. ישנם אמנם הבדלים [למשל, בשאלה היכן בדיוק סיפר ג' למתלוננת על כך שהנאשם הכה אותו – בהיותם בבית או מחוצה לו? ; מהו אופן התקיפה המדויק –

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

דחיפות? סטירות? בעיטות? שילוב שלהם?]. ואולם לדעתי ליבת סיפור המעשה – עקבית וקוהרנטית.

- ג', כזכור, לא העיד בבית המשפט, ובחקירתו בפני חוקרת הילדים לא מסר תיאור כלשהו ביחס לאירוע האמור (או לאירועים אחרים).

- ד' מסרה בפני חוקרת הילדים, כי הנאשם הרביץ וצעק עליה ועל ג', כיוון שאיבדו את ו' במהלך טיול אופניים. הנאשם סטר להם על הלחי, ואמר להם לשבת על הספרה. כשהמתלוננת חזרה הביתה, הם סיפרו לה מה קרה, ורק אז הנאשם "שחרר" אותם. לאחר מכן המתלוננת לקחה את ו' מהגן, והלכה איתו לסבתא (אמה של המתלוננת). חוקרת הילדים התרשמה כי ד' חוותה את האירוע.

- ו' מסר לחוקרת הילדים, כי ג' איבד אותו, ואז הנאשם צעק על ג' והפיל אותו מהאופניים והכה אותו. חוקרת הילדים התקשתה להעריך מהימנות לגבי האירוע הנ"ל, שכן הפרטים המהותיים שנמסרו – היו חלקיים.

262. ציינתי לעיל, כי עדותה של המתלוננת מהימנה עלי. על פניו, נראה כי האירוע אותו תיארה בעדותה [קרי, חזרתה הביתה ודברי הנאשם כי ג' איבד את הילד ו' במהלך טיול; הסתגרותו של ג' בחדר שירותים; סיפורו של ג' כי הנאשם הכה אותו] – אכן התרחש באופן המתואר. תיאורה של המתלוננת אף נתמך בחלקו בעדותו של הילד ו' (על כל הקושי הטמון בעדותו, בשים לב להתרשמות חוקרת הילדים ממהימנות הדברים שמסר) וכן בעדותה של ד' (על כל הקושי הטמון בעדותה, בשים לב לכך שהמתלוננת לא ציינה כלל את דבר מעורבותה של ד' באירוע).

263. עם זאת, כפי שצוין לעיל – המתלוננת עצמה לא נכחה באירוע. היא מוסרת את הדברים כפי ששמעה אותם מ- ג', אשר לא העיד כלל, ובמהלך חקירותיו בפני חוקרת הילדים לא מסר כל התייחסות לאירוע האמור. הדברים שמסר ג' למתלוננת – קבילים כראיה לאמיתות תוכנם, בהיותם אמרת קורבן עבירה, סמוך לאחר ביצוע מעשה העבירה (ולמעשה, אף בהזדמנות הראשונה שניתנה ל- ג' להתלונן עליו). חיזוק לגרסתו של ג' בפני המתלוננת, נעוץ במצבו הנפשי של ג' [בכי, פחד לחזור הביתה אם הנאשם נמצא בבית] וכן בעדותה של ד' בפני חוקרת הילדים.

264. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע למיוחס לנאשם בסעיף זה, ולפיו הכה גם את הילדה ד'. הראיות בעניינה מסתכמות בעדותה-שלה, ללא כל תמיכה ראייתית. בעדותה של המתלוננת אין התייחסות לגבי נוכחותה של ד' במקום, או לגבי אלימות של הנאשם כלפי ד' באותו אירוע. כך גם לגבי יתר העדים והמעורבים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1
2 265. אשר על כן, אני קובע כי המאשימה הוכיחה, במידה הנדרשת במשפט פלילי, כי האירוע
3 המתואר בסעיף 4.6 לכתב האישום – התקיים, ככל שהוא נוגע לאלימות שנקט הנאשם כלפי
4 הילד ג'. בהיעדר תמיכה ראייתית מספקת, נותר ספק בשאלה אם הנאשם נקט באלימות
5 באותו אירוע גם כלפי הילדה ד'.
- 6
7 266. סעיפים 4.7 ו-4.8 לכתב האישום – השלכת טלפון לעבר הילדה א' – טלפון נייד לעבר ראשה
8 של א', במהלך שנת 2014 (סעיף 4.7 לכתב האישום) וטלפון אלחוטי במהלך שנת 2015 (סעיף
9 4.8 לכתב האישום).
- 10
11 - א' סיפרה בעדותה כי כחצי שנה לפני שעזבו את הבית, היא שוחחה עם חברה בטלפון. לא
12 זכור לה על מה היא רבה עם הנאשם, אך הנאשם לקח את הטלפון מידה והשליך אותו
13 על ראשה באמצע השיחה. מדובר במכשיר טלפון אלחוטי של הבית. ייתכן כי המקרה
14 אירע בשנת 2014. אמנם בכתב האישום מתוארים שני אירועים, אך מדובר באירוע אחד.
15 - הנאשם הכחיש כי אירוע מסוג זה התרחש.
- 16
17 267. העולה מן המקובץ – עולה בבירור כי מדובר בשגגה של מנסח כתב האישום. לא מדובר, גם
18 לשיטתה של א', בשני אירועים שונים, אלא באירוע אחד. לא ברור מדוע התעקשה ב"כ
19 המאשימה, גם במהלך סיכומיה בעל פה, כי יש להרשיע את הנאשם בשני אירועים שונים,
20 ביחוד נוכח העובדה כי לא עלה בידה להצביע על ראיה כלשהי התומכת בטענה זו.
- 21
22 268. מכל מקום, עדותה של א' מהימנה עלי. היא הקפידה לדייק, ולא נקטה במגמת הקצנה בכל
23 הנוגע לאירועים המיוחסים לנאשם. היא אף לא נכחה בטיפולים המשפחתיים, ועל כן גם
24 הטענה בדבר "זיהום החקירה" (אותה דחיתי לגופה) – אינה מתייחסת כלל לעדותה של א'
25 ואין בכוחה לסדוק במהימנותה של א'.
- 26
27 269. אני קובע לפיכך כי האירוע המתואר בסעיף 4.7 לכתב האישום – לא הוכח כלל. הוכח בפני,
28 ובמידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשם ביצע את המעשה המיוחס לו בסעיף 4.8
29 לכתב האישום.
- 30
31 270. סעיף 4.9 לכתב האישום – במהלך שנת 2014 בעט הנאשם בבטנה של ד' והשליך עליה כיסא :
32
33 - ד' סיפרה לחוקרת הילדים כי כשנה לפני חקירתה – הנאשם בעט בה בבטן. זה היה בבית,
34 בעת שאחותה א' הייתה בטיול. כל יתר בני הבית נכחו בבית באותו מועד, אך איש לא

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 ראה. בנוסף, הנאשם דחף עליה כיסא לבן, שנשבר. כל זאת עשה הנאשם כיוון שהוא כעס
- 2 עליה כי היא הפילה את השלט (של המזגן). היא סיפרה למתלוננת על כך באותו יום.
- 3 חוקרת הילדים התרשמה ממהימנות התיאור של האירוע הנ"ל.
- 4 - המתלוננת מסרה בעדותה כי ד' סיפרה לה שהנאשם היכה אותה. היא עצמה לא ראתה
- 5 זאת. היא גם לא ידעה על אלימות של הנאשם כלפי הילדים ד' ו-ו'. רק לאחר הטיפולים
- 6 המשפחתיים נודע לה על כך. בהקשר זה יצוין כי המתלוננת מסרה בחקירתה במשטרה
- 7 [4/נ] כי ד' סיפרה לה על אירוע בו הנאשם הכה אותה, בשל כך שהפילה שלט של המזגן.
- 8 היא שמעה על כך מ-ד' רק לאחר שעזבו את הבית.
- 9 - ב' ציינה בעדותה כי לא זכור לה שראתה אלימות פיזית של הנאשם כלפי ד'. אלימות
- 10 מילולית – הייתה. דברים דומים מסרה ב' במהלך חקירתה במשטרה (5/נ).
- 11 - א' מסרה בעדותה בפני כי בד"כ המצב כלפי ד' היה רגוע, אך גם אותה הנאשם הכה, אם
- 12 אמרה משהו שלא נראה לו. זכור לה אירוע אחד שבו ד' לא אמרה שלום לנאשם, ובתגובה
- 13 הנאשם בעט ב-ד'. עוד התבקשה בחקירתה הנגדית להתייחס לאירוע עליו סיפרה
- 14 בהודעתה [8/נ] לפיו הנאשם בעט ב-ד' וסטר לה, במועד כלשהו בחצי השנה טרם עזיבתם
- 15 את הבית. האירוע היה בסלון הבית. א' מסרה בעדותה כי האירוע זכור לה "בוודאות",
- 16 וכי היא הייתה "בערך" בכיתה י'. עוד ציינה כי היא מתקשה לזכור אירוע ספציפי של
- 17 אלימות מצד הנאשם כלפי ד', שכן היו הרבה כאלה.
- 18 - הנאשם הכחיש כל אירוע של אלימות כלפי הילדה ד'.
- 19
- 20 271. העולה מן המקובץ: גם אם אקבל כמהימנה את עדותה של ד' (בין היתר נוכח התרשמות
- 21 חוקרת הילדים ממהימנות גרסתה) – עדיין יש צורך בתמיכה ראייתית מסוג סיוע, וזאת לפי
- 22 סעיף 11 לחוק לתיקון דיני הראיות (הגנת ילדים). לקביעת, לא ניתן לראות כסיוע באף לא
- 23 אחת מהראיות שהובאו על ידי המאשימה בהקשר זה.
- 24 - עדותה של המתלוננת – אינה יכולה לשמש כסיוע, שכן על פי עדותה של המתלוננת עצמה
- 25 – היא שמעה מ-ד' על המקרה שבועות וחודשים לאחר התרחשותו. ברי לפיכך כי גם לא
- 26 מדובר בעדותו של קרבן עבירה, אשר נמסרה בסמוך לאחר מעשה או בהזדמנות הראשונה
- 27 להתלונן על המקרה. ספק אם עדותה של המתלוננת קבילה. מעבר לכך, עדותה של
- 28 המתלוננת אינה מתיישבת עם גרסתה של ד' (אשר זכור מסרה לחוקרת הילדים כי
- 29 סיפרה למתלוננת על אירוע האלימות עוד באותו יום).
- 30 - עדותה של ב' – אינה יכולה לשמש כסיוע, שכן לגרסתה, היא לא ראתה כלל אירועי
- 31 אלימות פיזית מצדו של הנאשם כלפי ד'.
- 32 - עדותה של א' – אינה יכולה לשמש כסיוע, שכן על פניו נראה כי היא מתארת אירוע
- 33 אלימות נטען אחר מצדו של הנאשם כלפי ד'. באף מקום בעדותה של א', היא אינה מוסרת

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

1 כי מדובר באירוע אלימות שמקורו בהפלת שלט של מזגן (אלא בשל סיבות אחרות); באף
2 מקום בעדותה של א', היא אינה מתארת שימוש בכיסא (או בשבירה של כיסא בשל כך).
3 עיקר העיקרים – ד' מוסרת בעדותה בפני חוקרת הילדים, כי באירוע הנטען – כל בני
4 הבית נכחו, מלבד אחותה א', אשר הייתה באותה עת בטיול.
5

6 משכך, הרי שעדותה של הילדה ד' בדבר האירוע המתואר בסעיף 4.9 – נותרה לבדה, ללא
7 תמיכה ראייתית מסוג סיוע. המסקנה המתחייבת היא כי המאשימה לא הוכיחה את קרות
8 האירוע הנזכר בסעיף זה, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.
9

סיכום ביניים:

10
11 273. לשם נוחות הקורא, אסכם לפיכך את "השורה התחתונה" ביחס לכל אחד מהאירועים
12 המתוארים בכתב האישום, לפי סדרם:
13 - סעיף 3.1: המאשימה הוכיחה כי במהלך שנת 2015 אמר הנאשם למתלוננת את המשפט
14 "אני אחנוק אותך, זה יקח לי חמש שניות להרוג אותך"; נותר ספק באשר לאמירת
15 המשפט "אני אזרוק עליך בקבוק יין ואהרוג אותך, זה ייקח לי חמש דקות".
16 - סעיף 3.2: המאשימה הוכיחה כי בלילה שבין ה- 15.9.2015-1 נכנס הנאשם לחדר הילדים בו
17 ישנה המתלוננת, הצמיד לפניה חפץ כלשהו וחנק אותה. המתלוננת התעוררה בשל כך,
18 וכעבור זמן קצר יצא הנאשם מהחדר.
19 - סעיף 3.3: המאשימה הוכיחה כי בתאריך 15.10.2015, בשעות הלילה המאוחרות, נכנס
20 הנאשם לחדר בו ישנה המתלוננת, צעק עליה ואמר לה "נגעת לי במסמכים, מה את
21 חושבת לעצמך, אני יכול להרוג אותך".
22 - סעיף 3.4: המאשימה הוכיחה כי במהלך שנת 2014, במועד לא ידוע, דחף הנאשם בחוזקה
23 לעבר המתלוננת מתקן לתליית כביסה, שפגע בגופה.
24 - סעיף 3.5: המאשימה הוכיחה כי במהלך שנת 2013, במועד לא ידוע, השליך הנאשם לעבר
25 המתלוננת צלחת ובה דגים. הצלחת לא פגעה במתלוננת, לכלכה אותה והתנפצה. עוד
26 הוכיחה המאשימה כי במועד אחר השליך הנאשם לעבר המתלוננת כלי סכו"ם כלשהו,
27 אשר פגע בילד ו' שהיה לצדה של המתלוננת באותה עת.
28 - סעיף 3.6: נותר ספק באשר להתרחשות האירועים המתוארים בסעיף זה.
29 - סעיף 4.1: המאשימה הוכיחה כי בהזדמנויות רבות ובמועדים לא ידועים כינה הנאשם
30 את ילדיו בשמות גנאי ואף אמר להם אמירות שונות המתייחסות לפגיעה בגופם, דוגמת:
31 "אני יעיל לך את הפרצוף"; "אני אתן לך סטירה שאף אחד לא נתן לך"; "אני אדחוף
32 אותך לקיר, זה יהיה הסוף שלך".

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

- 1 - סעיף 4.2 : המאשימה הוכיחה כי במהלך שנת 2014, עת סבלה הילדה ב' מכאבי שיניים,
2 אמר לה הנאשם כי אם תמשיך לדבר הוא ירביץ לה, ויכאב לה כל הפה [יובהר כי שתי
3 האמירות המפורטות בסעיף 4.2, וכן האמירה הנזכרת בסיפא של סעיף 4.1 – מתייחסות
4 כולן לאותו אירוע].
- 5 - סעיף 4.3 : המאשימה הוכיחה כי במהלך השנים 2014-2015, במועד מדויק לא ידוע,
6 במהלך ערב שבת, תקף הנאשם את ב' והכה אותה בפניה באמצעות כף ידו, כיוון
7 שהשעינה את סנטרה על בקבוק שתייה.
- 8 - סעיף 4.4 : המאשימה הוכיחה כי במהלך התקופה הרלבנטית נהג הנאשם להכות
9 בסטירות את ג', כדבר שבשגרה. לא עלה בידי המאשימה להוכיח כי הנאשם נהג להכניס
10 את ג' לחדר ולמקלחת ולהכות אותו שם, תוך שהוא צועק עליו לפקוח את עיניו ותוך
11 שהוא אוסר עליו לבכות.
- 12 - סעיף 4.5 : לא עלה בידי המאשימה להוכיח מעבר לספק סביר כי במהלך התקופה
13 הרלבנטית, כשהגיעו תלונות אודות תפקודו של ג' בבית הספר – נהג הנאשם להכות את
14 ג' ולהעניש אותו. לא הוכח כי באחת ההזדמנויות איים הנאשם על ג' כי ייקח אותו ליער
15 וישאירו אותו שם.
- 16 - סעיף 4.6 לכתב האישום : המאשימה הוכיחה כי ביום 30.8.15 יצאו הילדים ג' ו-ו' לטייל
17 באופניים. ו' הלך לאיבוד, וכאשר חזר ג' הביתה, צעק עליו הנאשם והכה אותו. בשל כך
18 הסתגר ג' בחדר המקלחת, ויצא ממנו רק עם שובה של המתלוננת הביתה. נותר ספק
19 באשר לטענת המאשימה, כי באירוע הנ"ל תקף הנאשם גם את הילדה ד'.
- 20 - סעיף 4.7 : לא הוכח כי הנאשם תקף את א' במהלך שנת 2014, עת השליך עליה מכשיר
21 טלפון נייד.
- 22 - סעיף 4.8 : המאשימה הוכיחה כי במהלך שנת 2015, במועד מדויק לא ידוע, תקף הנאשם
23 את א' בכך שהשליך לעברה מכשיר טלפון (אלחוטי) ביתי, אשר פגע בה.
- 24 - סעיף 4.9 : לא הוכח מעבר לספק סביר כי במהלך שנת 2014 תקף הנאשם את ד' בבעיטות
25 לעבר בטנה, וכי השליך לעברה כיסא.
- 26
- 27 274. נוכח הקביעות העובדתיות הנ"ל, תיבחן להלן שאלת הרשעתו של הנאשם בעבירות שיוחסו
28 לו בכתב האישום.
- 29

הפן המשפטי:

עבירת האיומים -

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

275.

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כי :

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא, בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו – מאסר שלוש שנים".

276.

כידוע, על מנת לקבוע אם תוכנו של ביטוי עולה כדי איום, יש לבחון את הביטוי דרך עיניו של האדם הסביר. המדובר במבחן אובייקטיבי, ובית המשפט נדרש לבחון אם יש בהתבטאות הנטענת כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב, בנסיבותיו של האדם אשר נגדו הופנה האיום [ר' למשל ע"פ 5498/10 פלוני נ' מדינת ישראל (6.4.11)]. עם זאת, יש לזכור כי בחינת תוכן הביטוי (ככל שהאיום הינו על דרך התבטאות) אינה מבוצעת 'בחלל ריק', אלא על רקע מערך הנסיבות הקונקרטיות. בגדר בחינה זו על בית המשפט ליתן דעתו לאופן מסירת הביטוי, לאופן בו הוא נקלט, וכן למסר המגולם בדברים האיום הנטענים.

277.

עוד נקבע בפסיקה, כי היסוד העובדתי המקופל בעבירת האיומים – מתבטא בעצם האיום לפגוע שלא כדין באחד האינטרסים החברתיים שהעבירה נועדה להגן עליהם, קרי: שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. על בית המשפט לאזן בין אינטרסים אלו לבין עקרון חופש הביטוי [ר' למשל רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ"ד ס (4) 96 (להלן: "עניין לם"); ור' עוד ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל פ"ד נב (1) 408, שם נקבע כי: "האיום הינו הטלת פחד או אימה מפני רעה צפויה, שיש בה כדי לפגוע באחד הערכים המוגנים המפורטים בסעיף".

278.

יש להתחשב בכך שעבירת האיומים מגבילה את חופש הביטוי. משכך, הרי שסיווגו של ביטוי כאיום מוציא את הביטוי אל מחוץ לתחום הביטוי המוגן, וככל שיינתן פירוש רחב יותר למושג האיום, כך יתעצמו המגבלות על חופש הביטוי של הדובר [ר' רע"פ 8736/15 בר נ' מדינת ישראל (17.1.18)]. יש לזכור בהקשר זה, כי אמירות – גם אם קשות ומכוערות הן – אשר בכוחן להטריד אדם או להפריע לשלווה נפשו של השומע – אינן עונות בהכרח להגדרתה של עבירת האיומים, אלא אם הן מקיימות את הדרישות אשר פורטו לעיל. יש להבחין לפיכך בין התבטאות מותרת (גם אם היא מעוררת פחד, וגם אם אינה התבטאות 'ראויה', דוגמת אזהרה המנוסחת במלים בוטות, קללה או הצקה) לבין התבטאות אסורה, המגבשת את היסוד העובדתי של עבירת האיומים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

279. במהלך השנים נקבעו בפסיקה מספר מבחני עזר, אותם ניתן להחיל על מנת להכריע אם עסקינן בהתבטאות מותרת [דוגמת אזהרה] או שמא בהתבטאות המהווה "איום". כך למשל בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג (3) 373 הוצעו "מבחן השליטה" ו"מבחן המהות". מבחן השליטה בוחן אם יש לדובר שליטה או השפעה על אפשרות התממשותה של הסכנה הנזכרת בהתבטאות שבמחלוקת; מבחן המהות בודק את מהותם וטיבם של הדברים שנאמרו. על אלו נוסף כי בע"פ 6368/09 זקן נ' מדינת ישראל (12.7.2010) הציע כב' השופט נ' הנדל מבחן נוסף – "מבחן ההקשר", לפיו יש לבחון שלוש שאלות: מה נאמר, מי אמר ומדוע אמר:

"מבחן ה'מה' מתמקד בשאלת מעשה העבירה. כמובן, ניתן לבצע פעולת איום גם ללא מילים אלא באמצעות סימנים או התנהגות אחרת. ברם, פשיטא, ללא מעשה – אין עבירה. מבחן ה'מי' נועד לבדוק את הקשר בין הנאשם לבין מעשה האיום. בדרך זו ניתן ללמוד על אופיו של מעשה האיום. מבחן ה'מדוע' מטרתו לבחון את הכוונה העומדת מאחורי המעשה כנדרש בפלילים. יש לשקלל את שלושת המבחנים... על מנת להגיע להכרעה האם בוצעה עבירת איום".

280. האם באמירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום התגבשו יסודותיה של עבירת האיומים? לשיטתי, בכל הנוגע לאמור בסעיפים 3.1 ו-3.3 לכתב האישום, התשובה לשאלה ברורה. דומני כי אליבא דכולי עלמא, "איחולי המוות" הנזכרים בסעיפים אלו, בין אם הם כוללים תיאור של אופן ההמתה ובין אם לאו, בנסיבות בהן נאמרו – הם בגדר אמירות אשר כל מהותן בפגיעה שלא כדין במתלוננת. אמירות אלו נועדו להטיל מורא על המתלוננת, מפני הרעה הצפויה לה. בכך השתכללו יסודותיה של עבירת האיומים.

אשר לאמור בסעיף 4.1 לכתב האישום – שמות הגנאי בהם כינה הנאשם את ילדיו – על אף הכיעור שבמעשה – אינם משכללים את יסודות עבירת האיומים שכן לא מקופלת בהם פגיעה צפויה במי מהילדים. לטעמי, גם האמירה המתייחסת להליכתם התכופה של הילדים לחדר השירותים – אינה בגדר איום. מקובלת עלי טענה ההגנה, כי מדובר ב"תגובה כעושה של אדם קפדן" אשר אינה עוברת את גדר האיסור הפלילי הקבוע בסעיף 192 לחוק העונשין. בכל הנוגע ליתר האמירות המיוחסות לנאשם בסעיף 4.1 לכתב האישום, הרי שמדובר באיומים לכל דבר ועניין. אמירות ה"מבטיחות" למי מהילדים כי הנאשם יפגע בהם (בדרכים שונות), תוך תיאור המעשים שיבצע בהם הנאשם – הן אמירות שנועדו להטיל פחד ואימה מפני הרעה הצפויה להם.

מאותם טעמים, אף האמירה הנזכרת בסעיף 4.2 לכתב האישום, לפיה אם לא תנהג ב' כרצונו – יפגע בפיה/שיניה, היא אמירה המשכללת את יסודות עבירת האיומים.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

עבירת התקיפה :

281. לנאשם מיוחסות, בנוסף, עבירות תקיפה בנסיבות מחמירות. סעיף 378 לחוק העונשין מגדיר תקיפה מהי :

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חוס, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות".

סעיף 379 לחוק העונשין קובע כי :

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים, והוא אם לא נקבע בחוק זה עונש אחר לעבירה זו מחמת נסיבותיה".

ואילו סעיף 382(ב) לחוק העונשין קובע כי :

"העובר עבירה לפי סעיף 379 כלפי בן משפחתו, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה; לענין סעיף זה, "בן משפחתו" - לרבות מי שהיה בן משפחתו בעבר, והוא אחד מאלה :
(1) בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו;
(2) קטין או חסר ישע, שעליו עובר העבירה אחראי, כהגדרת "אחראי על קטין או חסר ישע" בסעיף 368א."

282. בעניין זה לא אכביר מלים, שכן דומה כי לא יכולה להיות מחלוקת שהמעשים המתוארים בסעיפים 3.2, 3.4 ו- 3.5 (השלכת הסכום ופגיעה בקטין ו'), 4.3, 4.4 (הכאת ג' בסטירות, כדבר שבשגרה), 4.6 ו- 4.8 לכתב האישום, אותם קבעתי כי ביצע הנאשם – עונים על הגדרתה של עבירת התקיפה לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. חניקה, סטירות והשלכת חפצים, הם כולם בגדר "הכאה" או "הפעלת כוח על הגוף בדרך אחרת". לא נטען בפני כי המעשים בוצעו באופן אקראי או בשוגג והסח הדעת, ולא עלתה כל טענה אחרת באשר לסעיפי העבירה שיוחסו לנאשם בגין המעשים האמורים.
אשר לאירוע של השלכת צלחת הדגים לעבר המתלוננת (סעיף 3.5 רישא לכתב האישום), הרי שלפי כל העדויות שהובאו בפני – הנאשם אכן השליך את הצלחת, אך היא לא פגעה במתלוננת (או בכל אדם אחר), ועל כן אין להרשיע את הנאשם בעבירה מושלמת של תקיפה בנסיבות מחמירות, אלא בעבירת ניסיון.

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

ואשר לאירוע של השלכת הסכו"ם לעבר המתלוננת, אשר פגע בקטין ו' – אבהיר למען הסר
ספק כי אין בפגיעה באדם אחר מהתכנון המקורי, כדי להשליך על השתכללות יסודות
העבירה [ור' בהקשר זה סעיף 20(ג)(2) לחוק העונשין].

טענות נוספות - שיהוי:

יש ממש בטענת ההגנה, לפיה חקירת תיק זה התארכה על פני תקופה ממושכת. המתלוננת
ניגשה למשטרה והתלוננה לראשונה בתחילת חודש 11/2015. בחודש 2/2018 נחקר הנאשם
חקירה אחרונה במשטרה, ובכך הסתיימה החקירה. כתב האישום הוגש ביום 12.9.18.
לא מצאתי בטיעוני המאשימה הסברים משכנעים לעיכובים שנפלו בהשלמת החקירה בתיק
זה. ועדיין, אין המדובר בשיהוי קיצוני וחריג, אשר יש בו כדי להשפיע על שאלת הרשעתו של
הנאשם. כפי שצינתי לעיל – המקרים בהם לחלוף זמן משמעותי יש השלכה על שאלת
ההרשעה – הם מקרים חריגים, בהם לא רק שהעיכוב משמעותי, אלא גם ובעיקר הפגיעה
בהגנתו של הנאשם היא מוחשית וממשית. אזכיר כי בענייננו הנאשם בחר בקו הגנה שכל כולו
הכחשה גורפת של המעשים המתוארים בכתב האישום. לא נטען בפני, אף לא ברמז, כי
הנאשם אינו זוכר את האירועים המתוארים בכתב האישום או כי הגנתו נפגעה באופן
קונקרטי אחר, בשל הזמן שחלף מאז הוגשה לראשונה תלונת המתלוננת במשטרה. משכך,
וככל שטענת ההגנה היא ל"זיכוי מטעמי שיהוי" – הרי שדין הטענה להידחות.

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירות איומים כלפי המתלוננת וילדיה, וזאת לפי סעיף 192
לחוק העונשין (ריבוי עבירות). עוד אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירות תקיפה בנסיבות
מחמירות, אשר נעברו כלפי המתלוננת וילדיה, וזאת לפי סעיפים 379 ביחד עם סעיף 382(ב)
לחוק העונשין (ריבוי עבירות). באחד המקרים המתוארים בסעיף 3.5 לכתב האישום,
ומהטעמים שפורטו לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירת ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות,
וזאת לפי סעיפים 379 ביחד עם סעיפים 382(ב) ו-25 לחוק העונשין.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשפ"א, 04/11/2020, במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

בית משפט השלום בחיפה

04 נובמבר 2020

ת"פ 18-09-19071 מדינת ישראל נ' תורג'מן

ב"כ הצדדים:

מבקשים לקבוע מועד לטיעונים לעונש.

החלטה

נקבע לטיעונים לעונש ליום א' – 10.1.21 בשעה 12:00.

הנאשם מוזהר בדבר חובת התייצבותו.

ניתנה והודעה היום י"ז חשוון תשפ"א, 04/11/2020 במעמד הנוכחים.

זיו אריאלי, שופט

הוקלד על ידי עליזה סרוסי